

List

Revija za kulturna in druga vprašanja občine Šoštanj in širše.

LETO XII
ŠT. 2
26. FEBRUAR 2006
300 SIT

ISSN 1561-8373

Poštнина plačna pri pošti 3325 Šoštanj

Knjižnica Velenje
Titov trg 05

3320 Velenje

Stran 20
Šolski list

Stran 32
Mesto so ljudje

Stran 35
Labodji spev

Panoga	Klub/društvo	Kategorija	Naziv aktivnosti	Termin	Lokacija
odbojka	OK Šoštanj Topolšica	ml. selekcije	Šola odbojke za osnovnošolce Šaleške doline	27.2. do 3.3. med 10:00 in 13:00	Telovadnica OŠ Topolšica, Šp. dvorana Šoštanj in telovadnica Partizan
košarka	PD Šoštanj	pionirji	Pionirski košarkarski turnir	sobota, 11.3. ob 9:00	Športna dvorana Šoštanj
planinstvo	KK Elektra	osnovnošolci, dijaki in študentje	Planinsko orientacijsko tekmovanje	sobota, 11.3.	Vinska Gora
taborništvo	Rod Pusti grad	murni, medvedki in čebelice	Vesela srečanja murnov ter medvedkov in čebelic	sobota, 18.3.	Šoštanj in okolica

Zbiranje podatkov o tekmah in aktivnostih za mlade na področju občine Šoštanj izvaja Športna zveza Šoštanj v sodelovanju s športnimi društvi/klubi in s podporo Fundacije za financiranje športnih organizacij v RS. Podatke za mesec april pošljite do 15. marca na: info@sportna-zveza-sostanj.si.

Letošnja dohodnina ni povsem enostavna. Prihranite si čas in tveganje.

V računovodskem servisu Amiga izpolnjujemo dohodninske napovedi vsak dan med 9. in 17. uro, ter ob sobotah med 9. in 13. uro.

Nahajamo se na Cankarjevi 2, v Šoštanju (poslovni center Langusova hiša).

Cena storitve je 3.000 SIT.

**Poslovni center
Langusova hiša**

Več informacij na www.langusova-hisa.com
ali po telefonu 03/ 8911720.

Poslovni center • Langusova hiša / Cankarjeva cesta 2, SI-3325 Šoštanj / Tel.: 03 891 17 60 / Fax: 03 891 17 61 / E-pošta: info@langusova-hisa.com / www.langusova-hisa.com

Z Vami že 10 let

Berite z nami še naslednjih deset.

Naročilnica

Februar 2006

Nepreklicno naročam List za dobo let. Letna naročnina znaša 3.000 SIT

Ime:

Priimek:

Naslov:

Podpis:

Vse bralce lista obveščamo, da je najlažje in najceneje, če se na mesečnik list naročijo tako, da izpolnijo naročilnico in jo pošljejo na naš naslov: LIST, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj. Naročiti se je mogoče tudi telefonsko na št.: 03 / 898 43 39 ali na fax: 03 / 898 43 33. Naročilo lahko pošljete na e-naslov: list@sostanj.si, prav tako pa lahko LIST naročite preko domače strani Občine Šoštanj: www.sostanj.si.

List

Revija za kulturna in druga vprašanja Občine Šoštanj in širše.

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča Občina Šoštanj, zanjo Milan Kopušar, župan.

Uredništvo

Jožica Andrejč, Milojka Komprej, Tjaša Rehar, Peter Rezman in Rafko Srebernjak

Fotografija na naslovnici:

Dejan Tonkli

Odgovorni urednik

Peter Rezman

Lektoriranje

Jožica Andrejč
(Za razpise in objave odgovarja naročnik.)

Priprava redakcije

Milojka Komprej

Oblikovanje in prelom

Vinko Pejovnik ml.

Tisk

IGEA d.o.o., Nazarje

Natiskano

900 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 3 (marec 2006), pošljejo ali dostavi-jo najkasneje do 20. marca 2006.

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

Foto: Marija Lebar

Moj kraj, moja krajevna skupnost - Bele vode, stran 10.

VSEBINA

4	Fotografija meseca
5	Uvodnik
	Zakaj ne 2010?
6	Dogodki in ljudje
8	Naša občina
	Obvestila o delu v začetku leta 2006
10	Moj kraj, moja krajevna skupnost
	Bele vode
11	Politika
12	Prostor za komentar
14	Cerkev in mi
15	Skavti
16	Dogodki in ljudje
20	Šolski list
22	Sredina vabi
24	Podoba kulture
26	Čez Uršljo goro
28	Gledališče
29	Knjige
30	Intervju
	Pogovor z Jankom Zacirkovnikom
32	Portreti
34	Narava in ljudje
35	Varstvo naravne dediščine
36	Porušene domačije
	Kotnikova domačija
38	Kultura
40	Svetloba
41	Horoskop
42	Križanka
43	Listnek

Pavlek v Šoštanju ni skuhal kave. Sreča ...
(Kulturni dom Šoštanj, 8. februar 2006)

Foto: Dejan Tonkli

Zakaj ne 2100?

Peter Rezman

»Električna energija je dobrina, ki je skozi več kot stoletno zgodovino energetike v Šaleški dolini dajala kruh ljudem več generacij. Dobrina, ki je zaradi bogatih nahajališč lignita pod Šaleško dolino za nas vse, ki tu živimo, pomemben strateški kapital. In tako bo še leta. Razveseljivi podatki kažejo, da do leta 2040. Vse do tega časa bo Premogovnik Velenje lahko izkopaval in dobavljal premog TEŠ kot osnovni energent za proizvodnjo električne energije.«

Tako je zapisano v reklamnem materialu *Razvojna energija Šaleške doline*, ki ste ga tudi vi, drage bralke in bralci Lista, prejeli konec minulega leta kot prilogo naše revije.

Se tudi vam zdi kaj narobe s to trditvijo? Najbrž ne. Saj; tudi sam ji pravzaprav nimam kaj oporekati, če odmislim nesramno dejstvo, da se mi je kot malček bolj informiranemu in mogoče za milimeter bolj okoljevarstveno osveščenemu človeku, sesul še en stebriček vere v tisto »stroko«, ki je še nedavno trdila, da po letu 2025 tudi v Šaleški dolini »nidžvečnebotakokotjebilo«. Ker ta ista stroka, sedaj okrepljena z nekaterimi severnimi sapiami, ki so zapihale iz zahodno-ljubljanske smeri, kar naenkrat ugotavlja, da se je zmotila za celih 15 (petnajst) let. Mimogrede, 15 let je približno polovico delovne dobe za enega knapa.

Bolj kot vsebina »javne razprave«, ki je v polnem teku, me je prevzel fenomena časa. Kar naenkrat ne vem več, ali je Julij Cezar res uspel z uvedbo linearnega merjenja te dimenzije, ali pa smo spet

preskočili nazaj v cikličnost. Videti je namreč, da nismo šli naprej, ampak se zavrteli okoli, zopet v leto 1985. Gledam na koledar - ne. Nismo. Zdaj je leto 2006.

Priznam. Njega dni, več kot 15 let nazaj, bi bruhtil žveplo in ogenj na takšno prolongiranje agonije konca rudarjenja v Šaleški dolini. Danes, najbrž malo bolj moder (kakor za koga), pa lahko samo stoično opazujem in se čudim, s kakšno vnemo se je elektro-rudarski možganski trust lotil 15-letnega podaljševanja - česa? Prelaganja razvojnih dilem in izzivov! Ne kamorkoli, ampak na pleča svojih otrok. To je vse, kar sam vidim v teh velikih investicijah, ki se jim bomo čudili naslednje desetletje. In tako naj bi leta 2017 končno uzrli pod lokoviškim hribom udejanjene sanje soc-realističnega AFŽ-ja Šaleške doline: 1 GW instalirane moči v TEŠ.

Samo 1 (en) GW, pa toliko hrupa, a ne!?

Foto: Nada Žgank

Savinjsko-šaleška območna zbornica Velenje

V začetku februarja se je na redni seji sestel upravni odbor GZS, območne zbornice SAŠA Velenje, da bi pregledali poslovanje v letu 2005 in se dogovorili, kako delovati v luči predloga novega zakona o Gospodarski zbornici. Poslušali so poročilo o predvidenih gibanjih svetovnega gospodarstva v letošnjem letu.

Foto: Marija Lebar

Foto: Marija Lebar

Sejo je vodila predsednica UO Marija Vrtačnik, poročilo o delu v 2005 pa je podala direktorica Alenka Avberšek. Ta je povedala, da so lani evidentirali kar 86 dogodkov in našli 1654 udeležencev. Če upoštevamo, da ima območna zbornica samo dve zaposleni osebi, je to dokajšen zalogaj. Posvetili so se svojim rednim dejavnostim, ki jih kot javna služba izvajajo. Poleg servisiranja in povezovanja gospodarstva prirejajo razna izobraževanja in informiranja. Načrtovane dejavnosti so izpolnili, prenovili pa so tudi svoje prostore v Velenju.

Upravni odbor na poročilo o delu ni imel pripomb.

Drugače je z načrti za leto. Ti so negotovi zlasti zaradi predloga novega zakona, ki predvideva neobvezno članstvo v zbornici, zato tukaj računajo na precejšen upad prihodkov, morda celo za tretjino. Članarina v njihovih virih predstavlja 75 % sredstev. Želeli bi zaposliti še eno osebo. Vsekakor se bo zbornica organizirala po meri članov, da bo enovita, racionalna in dovolj močna.

Novi zakon tudi omenja zbornično premoženje, ni pa dovolj dorečen in se bojuje, da bi to premoženje pri delitvi »poniknilo« ali se porazgubilo.

Člani UO, predstavniki gospodarstva, so bili zelo skeptični do zakona, ki je v proceduri. Prepričani so, da so spremembe potrebne, vendar za vse zbornično organiziranje, torej tudi za kmetijsko, gozdarsko in ostale zbornice, ne samo za eno. Menili so, da je močna zbornica potrebna, saj bo le tako lahko predstavljala interese gospodarstva v dialogu s politiko.

Pri tem je bilo podano mnenje, naj bi bil predsednik GZ Slovenije hkrati tudi član vlade, da bi lahko uveljavljal interese svojih članic, kar se sedaj premalo čuti. Na to je repliciral Toni Rifelj in dejal, da ni prav mešati civilnih združenj in politike.

Šoštanjski župan Milan Kopušar, ki je bil v prejšnjem mandatu sam poslanec, je iz izkušenj pojasnil, da so Gospodarska zbornica in njeni organi v parlament velikokrat vlagali pripombe, predloge in amandmaje, a so bili ti zaradi strankarskih interesov le malokdaj upoštevani.

Zofija Mazej Kukovič, ki je bila na seji imenovana v Regijski svet Savinjske regije, je dejala, da bi v zvezi s sprejemom novega zakona morali takoj imenovati konkretne osebe in roke, dokler je zakon še v proceduri, da bi tako lahko uveljavljali interese gospodarstva pri njegovem oblikovanju.

S predvidenimi gibanji svetovnega gospodarstva za leto je prisotne seznanila Irena Roštan iz GZS. Ta so dokaj spodbudna. Tako naj bi bila gospodarska rast v ZDA 3,5-odstotna, v Rusiji 5,7-odstotna, rast v EU 2,1 (pri novih članicah 4-odstotna) in azijska 7-odstotna. Tukaj sta dva ekstrema, in sicer Japonska, ki si nikakor ne more opomoči in je predvidena rast 2 odstotka, in Kitajska s kar 9,5-odstotno rastjo. Vsekakor bodo svetovno gospodarstvo najbolj krojile cene surovin, kot so nafta in nekatere kovine, na primer aluminij in baker. Kot rečeno, so ocene dokaj optimistične, kar se bo gotovo odražalo tudi na slovenskem trgu.

Marija Lebar

Medena letina ni bila najobilnejša

Pravzaprav je bil donos medu komaj okoli 30 odstotkov povprečne letine. To je ugotovitev članov Čebelarke družine Ravne Šoštanj, ki so konec minulega meseca poslušali in sprejeli poročila o delu v preteklem letu in načrte za prihodnje.

S čebelarstvom se na našem območju ukvarja več čebelarjev, v družino pa jih je organizirano vključenih 65. Upravni odbor obvešča člane o svojem delu z internim glasilom Bilten. Lani so izdali sedem številčk. Tudi sicer je za njimi zelo delovno leto, saj so novi evropski predpisi zahtevali veliko »papirnatega« dela, ki je zelo zapleteno in zahtevno, kar nam je znano tudi iz ostalih kmetijskih panog. Vsak čebelnjak mora imeti ustrezno registrsko številko, čebelar pa mora voditi Dnevnik zdravljenja čebel in Panjski list. Izdelali in pravočasno oddali so tudi Čebelarski pašni red, ki je obsegal popis čebeljakov, območja in velikost pasišč, lokacije vzrejališč matic, seznam prostih nezasedenih pasišč in podobno.

Čebelarška družina mora namreč na svojem teritoriju določiti prostore in omogočiti morebitnim prevaževalcem, da lahko pripeljejo na pašo svoje čebele. To pa je zelo tvegano zaradi prenosa čebeljih bolezni. Zato mora pri prometu s čebelami, to je pri prevozu na pašo, pri prodaji družin ali

Foto: Marija Lebar

pri selitvi družin, vsak čebelar pridobiti ustrezno zdravstveno spričevalo.

Čebelarška zveza Slovenije je lani ustanovila Čebelarsko svetovalno službo za pomoč čebelarjem in društvom na terenu. Za naše in koroško območje je za to zadolžena Lidija Senič iz Vinske Gore, ki ima uradne ure vsak torek popoldne na sedežu Čebelarke zveze Celje.

Predsednik je vse prisotne seznanil z opravili, ki potekajo za pridružitve Zgornjesavinjski čebelarski zvezi Mozirje. Ta se bo na občnem zboru preimenovala v Čebelarsko zvezo SAŠA, pridružile pa se ji bodo tudi vse štiri družine iz šaleškega območja. Slišati je – potekali so že prvi pogovori – da se želijo novi zvezi pridružiti tudi nekatera društva iz Spodnje Savinjske doline.

»Kar je vsekakor dobrodošlo, saj bo z večjim članstvom zveza močnejša pri svojih prizadevanjih navzven!« je poudaril predsednik. Sprejeli so sklep o podpisu te pogodbe in za podpisnika imenovali predsednika Dušana Gorenca.

Do sedaj so šoštanjski čebelarji svoj med redno pošiljali na preglede glede bolezni na Institut Jožef Stefan v Ljubljani, prejšnje leto pa je to nalogo prevzel velenjski Erico. Družina je kupila opremo za kontrolo kakovosti medu, ki jo izvaja njihov član Rok Drev. Ta analiza je potrebna, če želi čebelar prodajati svoj med pod skupno blagovno znamko Slovenski med, za katero dobi po ustreznih rezultatih tudi nalepke za kozarce.

Ob tem je predsednik še poudaril, kolikšna je razlika v kakovosti cenjenih vrst medu, ki jih oglašajo in prodajajo nekateri veliki trgovci, in domačim medom.

Če dobro pogledate nalepko najcenejšega medu, boste opazili, da na njej piše, da je bil med polnjen v Sloveniji, kar vas naj nikakor ne zavede, saj z majhnimi črkami piše tudi, da je v kozarcu med iz »Evrope in ostalih dežel sveta«. Med je res pregledan, vendar ravno še ustreza zahtevanim kazalcem in predpisom, poleg tega vsebuje veliko več vode kot domači med, ki ima vode samo okoli 13 odstotkov. Prav tako domači med vsebuje cvetni prah in ostale koristne primese. Pri tako pomembnem živilu, da ne rečemo kar »zdravilu«, je kakovost važnejša od cene.

Seznani so se še z odstopom predsednika Čebelarke zveze Slovenije Lojzeta Peterleta, ki ima preveč drugih obveznosti. Prav tako bo odstopil podpredsednik.

Sprejeli so načrt dela za leto, ki je zopet zelo pester.

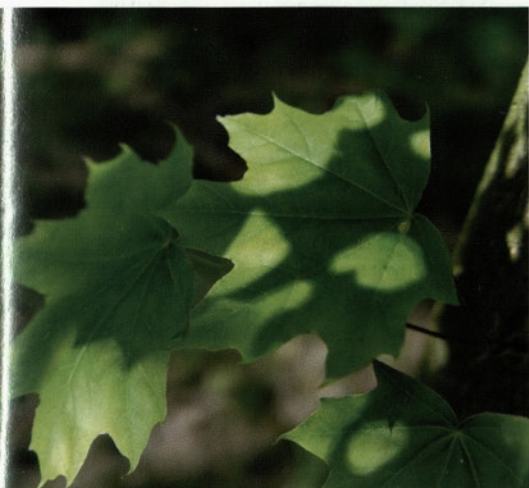
Marija Lebar

Kako do več kvalitetnega javora?

Za furnirsko javorovo hlodovino ustrezne debeline, brez grč in drugih napak, ponujajo različni odkupovalci od 100.000 do 170.000 tolarjev za kubični meter lesa, na dražbah v Avstriji pa še precej več. Običajna hlodovina javorja dosega ceno od 40.000 SIT/m³ naprej.

Ali niso že te številke dovolj velik razlog za to, da lastniki v svojih gozdovih nekaj naredijo tudi za listavce?

Res je, da povpraševanja in cen v prihodnosti ni mogoče zanesljivo napovedati. Sklepamo pa lahko, da bodo v prihodnosti razlike v ceni med povprečno hlodovino in najkvalitetnejšimi sortimenti javorja, češnje, jesena, hrasta, breka še večje. Zavedati se moramo, da je povprečnega lesa na trgu veliko in da ga bo veliko tudi v prihodnje. Že danes je mogoče prodati kvalitetno hlodovino skoraj vseh vrst listavcev dražje od povprečne smrekove hlodovine.

Delež najkvalitetnejših sortimentov listavcev v sestoji je mogoče znatno povečati z izbiralnimi redčenji v mladih gozdovih. Z izbiralnimi redčenji najkvalitetnejšim drevesom odstranimo konkurente v krošnjah. Z redčenji je potrebno začeti dovolj zgodaj, ko s posekom pridobivamo le drva, in nadaljevati večkrat skozi vso rastno dobo sestoj. Jakost redčenja ne sme biti prevelika, da ne povzročimo rasti vej po deblu izbranih dreves, in dovolj velika, da imajo redčenja primeren učinek. Drevesa za posek naj bodo že v najmlajših razvojnih fazah gozda označena, označi naj jih revirni gozdar, ki ima o tem gotovo največ znanja in izkušenj.

Učinkov izbiralnih redčenj je več: drevesa, ki ostanejo v gozdu, rastejo v debelino hitreje in končni posek nastopi zato prej, iz redčenja pridobimo večje količine drv, najpomembnejši učinek pa je bistveno višja kvaliteta hlodovine ob končnem poseku, s tem pa tudi višja prodajna cena lesa.

Damjan Jevšnik u.d.i. gozd.,
Zavod za gozdove OE Nazarje

Rdeči križ v Topolšici

VTopolšici je bilo nekaj let čutiti pomanjkanje delovanja Rdečega križa, zato so se v novembru leta 2004 na pobudo Majde Menih odločili, da se znova vzpostavi krajevni odbor, ki je že takoj sprejel tudi določene naloge. Krajevni odbor je uspešno zaživel tudi zaradi dela **Pavle Stablovnik**, ki ga vodi, pomagajo pa ji Brigita Kugonič, Jožica Kumer, Oto Praprotnik, Friderik Kreinz in Roman Pugelj.

Že v letu 2004 so na domu obiskali starejše nad 75 let in jih za novo leto razveselili s skromnim darilom in pozornostjo. Seveda je na pomoč priskočila krajevna skupnost. V letu 2005 so nadaljevali s pomočjo starejšim, z večanjem članstva, pomočjo socialno šibkim družinam ter vključevanjem prebivalstva v to organizacijo. Stablovnikova je z delom krajevnega odbora in s sodelovanjem z območnim združenjem Velenje, na katero je vezan odbor, zelo zadovoljna. Vesela je, da so ljudje pripravljeni pomagati in da jim skrb za sokrajana ni odveč. Lansko leto so zaključili s srečanjem starejših krajanov, ki so jim pripravili kratek kulturni program in skromno pogostitev v prostorih gasilskega doma, kjer se tudi sicer srečujejo. V letošnjem letu bodo nadaljevali s podobnim programom in se trudili za še večjo prisotnost v kraju. Ta prostor je tudi priložnost, da krajan obvestimo o tem, da lahko v primeru, če zaidejo v kakšno stisko, poiščejo pomoč tudi preko svojih akterjev Rdečega križa in dobijo kakšen paket s hrano in najnovejšim.

Hitra pomoč je dvakratna pomoč.

Milojka Komprej

Foto: M. K.

Uspešni lokoviški upkojenci

Že nekaj let aktivni člani pododbora DU Lokovica program izpolnjujejo zelo aktivno. V letu, ki se je izteklo, so pripravili prijeten izlet z avtobusom v Slovenske Konjice in na Šmartinsko jezero, kjer so si ogledali razne znamenitosti naših lepih krajev Slovenije.

Foto: Arhiv

Ob koncu leta so imeli prijeten zaključek, še prej pa so pregledali program in delo za leto 2006. Potrdili so tudi nov oziroma star pododbor DU Lokovica, ki mu želimo, da bo tudi v bodoče uspešno opravljal naloge, ki si jih je zadal.

S. D.

Turistično društvo Skorno

Skupščina TD Skorno je v soboto, 4. 2. 2006, izpeljala redni letni občni zbor, že 12. po vrsti.

V zelo lepem številu smo se zbrali na Kmečkem turizmu Pirečnik, kjer smo se pogovorili o precej uspešnem delu preteklega leta in potrdili plan dela za letošnje leto.

Pred gosti smo se brez slabe vesti pohvalili, da smo plan dela za preteklo leto izvedli skoraj v celoti. Delo je bilo razporejeno tako, da je bil julij edini mesec počitka. Poleg starih običajev (sv. Trije kralji, Miklavž, kožuhanje – ličkanje, butara), kulturnih in drugih prireditev (ob dnevu žena, ob kulturnem prazniku, kresovanje, postavitve mlaja ...) smo skozi vse leto skrbeli za obeležja NOB, organizirali delovne in čistilne akcije, sodelovali z ostalimi društvi (TOD Šoštanj - pust, ŠD Mačji kamen - športne igre v Florjanu, TZ Občine Šoštanj – Mihaelov sejem, ...), seveda pa organizirali tudi kak nedelavni dan, kot je izlet v neznano, planinski pohod in piknik za člane društva. Najbolj smo ponosni na prireditev ob dnevu državnosti in na prireditev Žive jaslice v Skornem. To sta največja projekta našega društva, ki nista pomembna le za naš kraj, temveč tudi za celotno Občino Šoštanj. Prireditvi privabljata v naš kraj mnogo obiskovalcev, vsako leto več.

Foto: Milojka Komprej

Plan dela za prihodnje leto je bolj ali manj podoben letošnjemu, tako da nas zopet čaka veliko dela.

Našemu društvu je mar tudi infrastruktura našega kraja. V Skornem imamo v izredno slabem stanju ceste in največja želja krajanov je, da bi Občina Šoštanj končno uslišala naše prošnje in nam uredila ceste. Torej je naš neuradni plan za letošnje leto tudi to, da še naprej podpiramo aktivnosti za ureditev ceste.

Na letošnjem občnem zboru smo sprejeli 7 novih članov, nekaj članov je prostovoljno izstopilo – predvsem starejši člani in člani, ki so se izselili iz našega kraja. Tako naše društvo v tem letu šteje 143 članov.

Menimo, da je naše društvo precej uspešno, seveda pa gre zasluga temu, da se člani med seboj zelo dobro razumemo. Vsakega dela se lotimo z veseljem in dobro voljo. Upamo, da bo tako še naprej.

Za TD Skorno, Maša Stropnik

Nekaj obvestil iz Občine Šoštanj o delu v začetku leta 2006

Komunalni prispevki

Na Občini Šoštanj opazimo, da je očitno zima tisti čas, ko si ljudje mrzlično pripravljajo vse potrebne dokumente za gradnjo, zato imamo tudi v naši občini v zadnjem času kar veliko vlog za izdajo komunalnega prispevka. Na grobo ocenjena povprečna vrednost posameznega izračunanega komunalnega prispevka je 500.000,00 tolarjev. Komunalni prispevek pomeni plačilo obstoječe komunalne infrastrukture, na katero se ima graditelj možnost priključiti.

Razpis za stanovanja

Zaključen je razpis za oddajo neprofitnih stanovanj v najem. Nanj se je prijavilo 30 prosilcev. Na podlagi vlog, pridobljenih podatkov iz UE Velenje (podatki o državljanstvu, čas prebivanja na območju Občine Šoštanj in število družinskih članov) in ugotovitev na terenu bo Komisija za preučitev utemeljenosti vlog in oblikovanje prednostne liste za oddajo neprofitnih stanovanj v najem sestavila prednostno listo najema stanovanj, in sicer tako, da se bo vsaka vloga posebej točkovala (glede na velikost, stanje zdajšnjega stanovanja, število članov na m² in tako dalje). To je način, na katerega lahko občina oddaja neprofitna stanovanja v najem. Lista velja, dokler vsi prosilci na njej ne dobijo stanovanja.

Občina Šoštanj ima zaenkrat le eno neprofitno stanovanje, ki bi ga lahko dala v najem, vendar na prejšnji listi ni bilo interesentov za tako majhno stanovanje, zato je bil objavljen nov razpis.

Razpis za sofinanciranje športa

Konec januarja se je iztekel rok za oddajo prijav na razpis za sofinanciranje programov športa v Občini Šoštanj. V letu 2005 se je na razpis prijavilo 23 športnih društev, v letu 2006 pa 22. Sedemčlanska Komisija za šport, v kateri so Janko Zacirkovnik, Peter Bolha, Boris Goličnik, Nino Ošlovnik, Boris Plamberger, Helena Urh in Peter Vidmar, bo natančno preučila in točkovala vse prijave. Na tej podlagi bodo izdani sklepi o dodelitvi točk posameznim društvom po posameznih programih.

Razumljivo je, da na razpisu prejmejo največ sredstev društva oziroma klubi, ki gojijo kakovostni šport v občini, in tudi tisti, ki imajo v svojih vrstah veliko mladih. To sta dve dejavnosti, ki jih občina še posebej podpira, kar je razvidno tudi iz proračuna Občine Šoštanj, saj se za športno vzgojo otrok, mladine in študentov namenja 2.850.000,00 tolarjev (samo za transferje društvom), za kakovostni šport pa kar 9 milijonov tolarjev od skupno 19 milijonov, kolikor jih Občina Šoštanj razdeli za programe športa.

Zaradi visokih obveznosti, ki jih imata oba največja šoštanjska kluba, to sta OK Šoštanj - Topolšica in KK Elektra, prvi z nastopi na mednarodni sceni in v domačem prvenstvu, drugi v najvišji slovenski ligi, se je župan Občine Šoštanj Milan Kopušar v letošnjem letu odločil, da bosta imela ta dva kluba omogočen brezplačen najem športne dvorane bivše OŠ Bibe Röcka, s katero upravlja Občina Šoštanj. Prav tako imajo z letošnjim letom v tej dvorani omogočen brezplačen najem tudi vsi klubi za vadbo osnovnošolcev, če je več kot 80 % teh osnovnošolcev iz Občine Šoštanj.

Skladno s pravili o najemu in uporabi te športne dvo-

rane pa imata oba največja kluba prednost pri najemanju terminov.

Športna dvorana bivše OŠ Bibe Röcka

V januarju se je zaključil projekt, ki je zahteval precej dela, časa in sredstev v športni dvorani pri bivši OŠ Bibe Röcka. Zaradi tega, ker šola sedaj ne deluje več, je bilo potrebno izprazniti toplovodni sistem, da se ne ogreva prazen objekt. Še vedno pa so redno v rabi bivše šolske garderobe, ki so zraven dvorane, zato je bilo potrebno narediti prevezavo vodovodnih in toplovodnih cevi, saj je bil pred tem sistem drugače povezan. Tako te garderobe ostajajo ogrevane, v njih pa je seveda tudi topla voda. S tem bo tudi v prihodnje omogočena uporaba štirih garderob naenkrat, kar je nujno, kadar si v dvorani sledijo tekme druga za drugo.

Gradbeno dovoljenje za plinovod Gaberke

V četrtek, 26. januarja, smo prejeli gradbeno dovoljenje za plinovod Gaberke. V naslednji fazi je sedaj potrebno zaključiti finančno konstrukcijo, nato pa izvesti razpis za izbiro najugodnejšega izvajalca. Postopek bo vodilo Komunalno podjetje Velenje.

Zimska služba

Zimsko vzdrževanje cest je ena izmed težje predvidljivih postavk v proračunu Občine Šoštanj, saj je vzdrževanje odvisno predvsem od vremenskih razmer, ki jih je za nekaj mesecev vnaprej težko napovedati. Letošnja zima je že novembra in decembra pokazala svoje zobe. Med obilnim sneženjem so razpoložljive službe sicer ves čas opravljale svoje delo, vendar je snega napadlo enostavno preveč, da bi bile ceste povsem čiste, ves čas pa so bile prevozne. Za lažjo predstavo lahko povemo, da bo morala občina samo za decembrsko vzdrževanje odšteti nekaj manj kot 27 milijonov tolarjev, za januarsko pa nekaj manj kot 19 milijonov tolarjev.

Razpis za ljubiteljske kulturne dejavnosti

Občina Šoštanj je objavila tudi razpis za sofinanciranje ljubiteljske kulturne dejavnosti. Gre za 3 milijone tolarjev, ki se na podlagi pravilnika razdelijo med kulturna društva v Občini Šoštanj. Rok za oddajo prijav se je iztekel konec januarja, dokumentacijo pa je vrnilo osem društev.

Na prvi pogled je videti, kot da se za kulturo v primerjavi s športom v Občini Šoštanj namenja bistveno manj sredstev, a je treba upoštevati, da za razvoj kulture in za pestro dogajanje na tem področju skrbi Zavod za kulturo. Za njegovo delovanje pa občina letno namenja skoraj 35 milijonov tolarjev. Kljub temu pa se je občina odločila, da z neposrednimi transferi pomaga tudi izjemno aktivnim neprofitnim organizacijam - društvom.

Predstavitve nadaljnega razvoja Termoelektrarne Šoštanj in Premogovnika Velenje

Na 24. redni seji Občinskega sveta Občine Šoštanj sta razvojne načrte za prihodnost predstavila direktorja Termoelektrarne Šoštanj in Premogovnika Velenje.

Direktor Termoelektrarne Šoštanj dr. Uroš Rotnik je predstavil načrte za prihodnjih šest let. Osnovni trije cilji

nadaljnega razvoja termoelektrarne so pretvoriti izgubo v dobiček, zmanjšati energetske odvisnosti Slovenije od uvoza in povečati moč elektrarne. Ob tem bodo tudi v prihodnje posvetili veliko pozornosti skrbi za okolje, razmišljajo pa še o uvedbi dodatnih dejavnosti, nekatere med njimi že sedaj uspešno izvajajo.

Spodbudno je, da načrti za obratovanje termoelektrarne segajo vse do leta 2040. To omogoča plin, s katerim namepravajo v Šoštanju začeti že v letu 2008. To pa pomeni postopno ustavitve blokov 1 in 2, kasneje tudi 3 ter nato še izgradnjo bloka 6. Investicija je vredna kar 600 milijonov evrov, kar je največja investicija v državi v prihodnjih petih letih. Med drugim pa je za Šaleško dolino pomembna predvsem z vidika socialne varnosti, saj bo ohranila številna delovna mesta. Sedaj jih je v termoelektrarni zaposlenih okrog 550.

Razvojne možnosti je predstavil tudi direktor Premogovnika Velenje dr. Evgen Dervarič. Očitno je bilo, da so dolgoročni plani obeh energetskih gigantov močno povezani, saj je termoelektrarna svoje zmogljivosti načrtovala glede na predviden izkop premoga do leta 2040. Dervarič je med drugim tudi poudaril pomen saniranja degradiranega okolja in le-tega predstavil z načrti v okolici Škalskega in Velenjskega jezera.

Šoštanjske svetnike pa so predvsem zanimali projekti, ki jih namerava premogovnik izvesti v samem Šoštanju, ki je, kot je poudarilo kar nekaj svetnikov, zaradi rudarjenja tudi zelo prizadet. Sicer pa so si bili svetniki enotni, da sta predstavljena viziji obeh podjetij vsekakor pozitivni za razvoj Šoštanja in celotne Šaleške doline, predvsem pa dolini dajejo tudi v prihodnje določeno stopnjo socialne stabilnosti. Svetniki pa si predvsem želijo še kakšnih večjih investicijskih projektov tudi v Občini Šoštanj.

Foto: Dejan Tonkli

Župan Milan Kopušar je redko deležen pohvale opozicije. Tokrat ga je izjemoma, zaradi odločenega stališča, pohvalil celo svetnik SDS Vojko Krneža.

Tretja razvojna os

Na februarski seji so se svetniki Občine Šoštanj seznanili tudi s pričetkom postopka o sprejemu državnega lokacijskega načrta za gradnjo državne ceste med avtocesto Šentilj-Koper in Velenjem, Slovenj Gradcem in Dravogradom.

Za to cesto sta zaenkrat predvideni dve idejni zasnovi (AC priključek Šentrupert ali AC priključek Arja vas). Svet-

niki so se zavzeli za tisto, ki poteka neposredno čez ozemlje Občine Šoštanj, saj so prepričani, da bi ta omogočala boljši razvoj občine, pomembna pa je med drugim tudi zaradi dejstva, da ne povezuje le Šoštanja s preostalo Slovenijo, temveč nas ta povezuje tudi z Avstrijo. Ker pa je šlo pri tem samo za predstavitev osnovne ideje tretje razvojne osi, se o podrobnejši trasi ceste na tej seji svetniki niso pogovarjali, bodo pa redno seznanjeni z vsemi novimi informacijami, povezanimi z njo, ko bomo tudi v Občini Šoštanj o tem pre- jeli več informacij od države.

Tjaša Rehar
odnosi z javnostmi Občine Šoštanj

Previdnostni ukrepi zaradi pojava ptičje gripe v Sloveniji

O ptičji gripi dobivamo predvsem preko medijev v zadnjih dneh ogromno informacij, kljub temu pa se nam je na Občini Šoštanj zdelo nujno, da nekatere stvari, na katere moramo biti pozorni, predvsem pa preventivne ukrepe, ki jih lahko izvaja vsak sam, posebej poudarimo.

Najprej pa želimo poudariti, da ni razlogov za preplah in da sedanje stanje ne predstavlja dodatne ogroženosti za prebivalce Slovenije.

1. Nasveti, ki zagotavljajo varnost pri pripravi hrane iz perutninskega mesa in jajc:

- Meso perutnine mora biti pred uživanjem dobro pečeno oziroma kuhano. Temperatura 70° C uniči virus.
- Dobro kuhana ali pečena jajca ne predstavljajo nevar-

nosti za okužbo.

- Potrebno je poskrbeti, da ne pride do stika med surovim in kuhanim ali pečenim perutninskim mesom.
- Pomembna je higiena rok, delovnih pripomočkov (noži, deske za rezanje, posoda ...) in delovnih površin v kuhinji.

2. Nasveti za preprečevanje okužbe z virusom ptičje gripe iz okolja

- Izogibati se je potrebno neposrednemu stiku s trupli poginulih ptic in stiku z živimi pticami in njihovimi izločki.
- Nujno potrebno je spremljati zdravstveno stanje domače perutnine ali drugih ptic.
- Domača perutnina ali ptice ne smejo priti v stik z divjimi pticami, ki so lahko prenašalke virusa.
- Skrbite za primerno osebno higieno:
- če si obleko ali obutev onesnažite z izločki ptic, jo temeljito očistite;
- po vsakem kontaktu s pticami ali njihovimi izločki si roke dobro umijte z milom in vročo vodo;
- če po stiku s pticami ugotovite, da imate povišano telesno temperaturo, obiščite zdravnika.

Znaki ptičje gripe pri domačih pticah so: depresivnost, pomanjkanje apetita, padec nesnosti, živčne motnje, oteklina in modra obarvanost kože, podbradkov in kože nog, izcedek iz oči, kašljanje in kihanje ter driska.

Pomembno je tudi, da sezonsko cepivo proti gripi ne štiti pred okužbo z virusi aviarnе influence (ptičje gripe), pač pa zmanjšuje možnost sočasne okužbe s huma-

nimi in aviarnimi virusi influence. S tem pa se zmanjša možnost za nastanek novega virusa influence, ki bi lahko povzročil pandemijo.

Inštitut za varovanje zdravja je za morebitna vprašanja o varovanju zdravja prebivalcev vzpostavil odprto telefonsko linijo: 01/ 2441 433, vsak dan od 8. do 20. ure.

Če opazite kakšno poginulo ali obolelo žival, to javite na Veterinarsko upravo RS, Veterinarsko inšpekcijo, enota Celje: 03/ 4252 770 - dopoldan, sicer pa kar na Center za obveščanje, št. 112 (24 ur na dan).

Vse novice, povezane s ptičjo gripo, in tudi vsa obvestila, ki jih bomo prejeli od pristojnih služb, bomo sproti objavljali na internetni strani www.sostanj.si.

Milan Kopušar, župan Občine Šoštanj

Opomba:

Zgornje obvestilo smo dne 17. februarja posredovali tudi na vsa gospodinjstva v občini Šoštanj. Zaradi želje, da bi bili prebivalci obveščeni čim hitreje, je prišlo do slabše kontrole razposlanih tiskovin, tako da je nekaj gospodinjstev prejelo v notranjosti prazne letake, za kar se iskreno opravičujemo. Tisti, ki bi ga želeli dobiti, lahko njegovo vsebino najdete na internetni strani www.sostanj.si ali pa pokličete na številko 03/ 8984 315 in vam bomo v kuverti na vaš naslov poslali ta letak.

Hvala za razumevanje,

Tjaša Rehar
odnosi z javnostmi Občine Šoštanj

OBČINA ŠOŠTANJ

UPRAVA

Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, telefon: (03) 89 84 300 fax: (03) 89 84 333

VABILO

Občina Šoštanj na podlagi nove zakonodaje pripravlja **Strategijo prostorskega razvoja Občine Šoštanj**,

ki bo nadomestila sedaj veljavni dolgoročni in srednje-ročni družbeni Plan prostorskega razvoja.

Vabimo

vsa društva, gospodarske družbe in druge pravne in fizične osebe, ki imate svoje vizije in predloge za bodoči prostorski razvoj Občine Šoštanj, in vse, ki želite opozoriti na prostorsko problematiko v občini,

da se udeležite delavnice, ki bo potekala v sredo, 15. marca 2006, ob 16. uri, v veliki sejni sobi Občine Šoštanj, Trg svobode 12, Šoštanj.

Vaše ideje, kako naj bi izgledal Šoštanj v bodoče, bomo preučili, jih strnili v sklope in uporabili kot pobude za izdelavo Strategije prostorskega razvoja Občine Šoštanj.

Za sodelovanje se vam zahvaljujemo.

Milan Kopušar,
župan Občine Šoštanj

OBČINA ŠOŠTANJ

UPRAVA

Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, telefon: (03) 89 84 300 fax: (03) 89 84 333

Na podlagi 28. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02, 8/03 - popr. in 58/03-ZZK-1) Občina Šoštanj

VABI

na 1. PROSTORSKO KONFERENCO

za spremembe in dopolnitve Prostorskih ureditvenih pogojev (PUP 09) za območje Topolišice, ki bo v sredo, 8. marca 2006, ob 14. uri, v mali sejni sobi Občine Šoštanj, Trg svobode 12, Šoštanj.

Na prostorski konferenci bo predstavljen predlog Programa priprave sprememb in dopolnitev PUP 09 za območje Topolišice z oznako Z9/1.

Na prostorsko konferenco so vabljeni zlasti zastopniki nosilcev urejanja prostora, gospodarstva, interesnih združenj ter organizirane javnosti.

Gradivo – predlog Programa priprave z grafično prilogo - je na vpogled na upravi Občine Šoštanj v času uradnih ur, Program priprave pa najdete tudi na spletnih straneh in www.sostanj.si.

Milan Kopušar,
župan Občine Šoštanj

OBČINA ŠOŠTANJ

UPRAVA

Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, telefon: (03) 89 84 300 fax: (03) 89 84 333

Na podlagi 28. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02, 8/03 - popr. in 58/03-ZZK-1) Občina Šoštanj

VABI

na 2. PROSTORSKO KONFERENCO

za spremembe in dopolnitve Prostorskih ureditvenih pogojev (PUP 05) za območje Lokovice, ki bo v četrtek, 2. marca 2006, ob 14. uri, v mali sejni sobi Občine Šoštanj, Trg svobode 12, Šoštanj.

Na prostorski konferenci bo predstavljen predlog sprememb in dopolnitev PUP 05 za območje Lokovice z oznako S5/5a.

Na prostorsko konferenco so vabljeni zlasti zastopniki nosilcev urejanja prostora, gospodarstva, interesnih združenj ter organizirane javnosti.

Gradivo – Predlog sprememb z grafično prilogo - je na vpogled na upravi Občine Šoštanj v času uradnih ur, tekstualni del sprememb pa tudi na spletnih straneh in www.sostanj.si.

Milan Kopušar,
župan Občine Šoštanj

Bele Vode

»Po površini smo največja krajevna skupnost v šoštanski občini, po številu prebivalcev pa druga najmanjša, kar pove, kako raztreseni so naši zaselki. Na volilnem seznamu pa imamo 190 imen,« je o KS Bele Vode povedal predsednik Gregor Petkovnik.

Foto: Marija Lebar

Mejijo na občine Ljubno in Črna ter Mozirje, saj meja poteka po vrhu Smrekovca in se spusti v Ljubijski graben. Kot središče bi lahko označili cerkev z mežnarijo in šolsko stavbo, ki sedaj služi drugim namenom. V njej ima svoje uradne prostore krajevna skupnost, pa tudi društvo Naravovarstvena zveza Smrekovec ima tukaj svoj uradni sedež. Sicer se v tej stavbi odvijajo mnoge dejavnosti, uporabljajo jo taborniki, prejšnjo jesen pa je gostila najvidnejše slovenske strokovnjake na področju voda, ki so ustanovili Slovensko tehnološko platformo za vode.

Kljub temu da si veliko prebivalcev kruh išče v dolini, je življenje krajevne skupnosti kar živahno. Če pogledamo, kaj so zapisali v poročilo o minulem letu, je največja postavka plačilo dveh kilometrov asfaltne ceste, ki so jo v letu 2004 naredili na najbolj kritičnem odseku – v Zaloko. To cesto so financirali sami. Sicer imajo 10 kilometrov javnih poti, za katere morajo oskrbeti letno in zimsko vzdrževanje. Občina v ta namen prispeva okoli 3.000.000 tolarjev. Poleg tega pa imajo še približno 7 kilometrov tako imenovanih gozdnih cest, ki v resnici vodijo do posameznih kmetij ali hiš. Tudi sicer vzdrževanju cest namenijo največ pozornosti, saj država za infrastrukturo na podeželju stori bore malo, meni Petkovnik. Tako jim tudi letošnji obilni sneg ni delal preveč preglavic in so imeli ceste vedno splužene že zgodaj zjutraj. Res pa je, pravi predsednik KS, da je ta zima cestišča dobrega načela in bo spomladi potrebno veliko dela za popravilo. Tudi sicer vsako pomlad ceste posujejo, zgradiirajo in popravljajo.

Za leto imajo v načrtu ureditev novega dela pokopališča in prostora za žare. Če bodo sredstva dopuščala, namestavajo asfaltirati še 250 metrov ceste proti Kozamurniku. Menijo, da bi to jesen pripravili in utrdili podlago, da se čez zimo umiri, naslednjo pomlad pa bi naredili še asfaltno prevleko. Urejati nameravajo tudi ceste na Visočkem vrhu. Najbolj kritičnih pa je 1294 metrov gozdne ceste proti Acmanu, to je levo od Grebenske, ki jo je lani avgusta razdrlo nevihta. Ravno tukaj je nastalo pravo malo naselje novih hiš, katerih prebivalci se večinoma vozijo v službo in je cesta zanje življenjskega pomena.

Krajani dobro sodelujejo, saj pravi Petkovnik, da nima večjih problemov, razen dostave pošte. Prebivalcem onstran Kriške gore proti Zaloki namreč pošto dostavljajo v nabiralnike pri šoli, kar je zelo odročno. Poskušali so že doseči dogovor s Pošto Slovenije, a do sedaj brez uspe-

ha. »V tem smislu nismo niti drugorazredni državljani!« pravi Petkovnik.

Problem predstavlja tudi onesnaževanje z emisijami iz elektrarne, ki ga na tem področju ne merijo. Ker so prepričani, da bi le meritve pokazale dejansko stanje, bodo poskušali v Naravovarstveni zvezi Smrekovec v ta namen pridobiti evropska sredstva in namestiti merilne naprave.

V Belih Vodah so lani registrirali društvo Vulkan, za dejavnost katerega imajo tudi letos predvidenih 250.000 tolarjev iz sredstev KS. Skupaj s člani društva, katerega predsednik je Jože Mazej ml., so že v preteklem letu uredili in prenovili dvorišče ob šolski stavbi. Napravili so tudi igrišče za odbojko na mivki.

Sicer pa utrip Belih Vod kroji tudi dogajanje pri Sv. Križu. To romarsko središče z dvema cerkvama in kapelico je že od nekdaj privabljal številne vernike. V časih, ko je bil dostop možen samo peš ali v vprego in ko še ni bilo na voljo plastenk s pijačo, so tukaj žejnim romarjem stregli s čajem. Tudi iz Šoštanja so hodile ženske in v koših nosile s seboj kozarce, vodo, čaje in predvsem tisto, kar je še »pasalo« v čaj.

Ko so napravili asfaltno cesto in prenovili stavbe na Kriški gori, se je razmahnil tudi obisk. Razne skupine gostujejo tukaj tudi po več dni. Imajo duhovne vaje, tukaj se družijo skavti, veroučne skupine in še kdo. Lani so Sv. Križ obiskali člani društva pritrkovalcev Slovenije in bili, kot so zapisali, čisto navdušeni nad zvonovi, razgledom, urejenostjo okolice, še posebej pa nad gostoljubnostjo domačinov. Naj pri tem omenimo, da je ključar v isti osebi tudi predsednik KS Gregor Petkovnik. Pri Sv. Križu so še posebej slovesne tradicionalne maše za 1. maj, Anina nedelja, Rožnovenska, Hubertova in Božična.

V KS Bele Vode spada tudi dobršen del Smrekovca. Ta je zaradi vulkanskega nastanka pravi slovenski posebnost. S svojim rastlinskim in živalskim bogastvom privablja obiskovalce od blizu in daleč. Številne gobe, zlasti jurčki, borovnice in žebrc (brusnice) so vzrok, da se je nabiralništvo razmahnilo že do takih meja, da se dela huda škoda, prineslo pa je tudi onesnaževanje tako z odpadki kot s hrupom.

Poseben problem predstavlja nedovoljen motorni promet po gozdnih cestah in vlakah, posebej s terenskimi vozili. Ta še zlasti moteče vpliva na živalstvo. Tukaj je namreč največji evropski življenjski prostor divjega petelina in ruševca.

Jeleni, gamsi, divji prašiči, planinski zajec, jereb v zavetju smrekovskih gozdov še najdejo svoje zatočišče. Pa številne ptice pevke, pa dvoživke in tudi hrošči. Pred nekaj leti so tukaj odkrili neko vrsto hrošča, za katerega so menili, da je že izumrl. Ne smemo pa pozabiti medveda, ki edini nažene strah v kosti obiskovalcem in ima tukaj svoje stalne poti in stečine.

Belovojčani si želijo, da bi se obiskovalci ne peljali kar skozi kraj, ampak bi se tukaj tudi zadržali, saj jim imajo kaj pokazati in ponuditi. Poleg gostiln imajo tudi kmečke turizme ali kmetije odprtih vrat, kjer si lahko popotnik priveže žejno in lačno dušo. Zanimiv je ogled Mornove zijalke, na njihovem področju, ki je kraškega značaja, pa je še več jam in brezen. O nekaterih od njih krožijo razne legende, tudi ta, da so se tam skrivali vojni ubežniki. Sicer pa je ljudsko izročilo tega kraja raziskala in zapisala v dveh publikacijah Špela Janežič.

Ko se naslednjič podate skozi Bele Vode, pa se ustavite in se naučite lepote, ki so tukaj doma. Poklepetajte z gostoljubnimi domačini in začitute utrip kraja, ki je hkrati sodoben, a še vedno arhaičen.

Marija Lebar

Kajuh in Kajuh

Ob obletnici Kajuhove smrti je bila v nedeljo, 19. 2. 2006, kmetiji Žlebnik nad Zavodnjami svečanost, ki so jo pripravili mladi forum social demokratov, pevski zbor Kajuh in člani Šaleškega literarnega društva Hotenja, na srečanju pa je bila prisotna tudi šaleška konjenica. Spregovoril je Janez Dolničar, ki je svoje spomine navezal na srečanje s Kajuhom in na Kajuhovo pozitivno osebnost ter prikljubljenost med soborci. Ogorčen je bil nad podtikanji nekaterih avtorjev, da je Kajuh padel pod streli par-tizanov.

Foto: Dejan Tonkari

Kajuhu so »hotenjevc« 20. februarja prebirali svoje in njegove pesmi tudi v Mestni galeriji Šoštanj.

V Mestni galeriji Šoštanj pa je v ponedeljek Zavod za kulturo Šoštanj organiziral branje Kajuhovih pesmi v krogu, kjer so bili vsi hkrati poslušalci in bralci. Kulturni program je popestril Zmago Štih na harmoniki, nekateri sodelujoči pa so prebirali tudi lastne pesmi. Razvil se je tudi pogovor o pomenu Kajuha kot pesnika v današnjem času, o pomenu besede, branja in poezije za ljudi. Res prijeten večer, ki bi ga kazalo ponoviti tudi s kakšnim drugim pesnikom in ob vsakdanjih priložnostih. Zanimiva je bila tudi refleksija člana Šaleškega literarnega društva Hotenja na eno izmed Kajuhovih pesmi, zato jo tudi objavljamo.

Dekletu mojega srca

*Takrat, ko prvič srečal sem te,
takrat z željo v sebi sem vzdihoval:
Oh, ko bila bi moje dekle!*

*Takrat, ko prvič z nasmehom pogledala si me,
takrat v tvojih očeh videl sem,
da poklonila si mi srce.*

*Bila je ljubezen v 1001 zgodbi napisana,
v 1001 pesmi najlepše opevana.
In prišel je tisti žalostni čas,
ko tvoja ljubezen nisem bil več jaz.*

*Zdaj spomini me vrnejo tja,
kjer nekoč sva srečna bila.
Lepo je, veš, draga, lepo je nekoga rad imeti,
toda, za kar trpim, bi hotel še enkrat trpeti!*

Ramiz Velagić

Utrinki iz poslanske pisarne

DRAGO KOREN

poslanec Nove Slovenije - Krščanske ljudske stranke

*Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da, koder sonce hodi,
preprij iz sveta bo pregnan,
da rojak
prosti bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!*

Februar, najkrajši mesec v letu, je za nas, Slovence, pomemben tudi zato, ker praznujemo naš kulturni praznik. Zdi se mi zelo pomembno, da mi, kot majhen narod, skrbimo za svoj kulturni in duhovni razvoj. Slovenci smo imeli svoje velikane kulturnike in jih še vedno imamo. Bodimo ponosni na to!

Na zadnji seji državnega zbora smo med drugim sprejeli spremembe in dopolnitve zakona o nacionalni stanovanjski varčevalni shemi. **Še posebej sem vesel dodatka o subvencijah mladim družinam za prvo reševanje stanovanjskega vprašanja.** Nacionalna stanovanjska varčevalna shema, ki je bila uzakonjena leta 2000, je imela motivacijski učinek za množično varčevanje. Nastala je v makroekonomskih pogojih, ki so bistveno drugačni od današnjih.

Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o nacionalni stanovanjski varčevalni shemi **spreminja prvotno zasnovano splošno varčevalno shemo v namensko, to je varčevalno stanovanjsko shemo.** Izkušnje, ki jih prinaša potek prvih dveh shem, kažejo, da je shema dober varčevalni produkt. Za usmeritev privarčevanih sredstev v namensko, stanovanjsko porabo pa je potrebna dodatna vzpodbuda. Ta je določena z novo definicijo premije, do katere so upravičeni varčevalci, ki privarčevana sredstva namensko porabijo ali za z zakonom določene namene najamejo posojilo.

Kot pomembno ocenjujem tudi uvedbo **subvencij za mlade družine**, ki prvič rešujejo svoje stanovanjsko vprašanje. Že iz spremembe naslova zakona je razvidno, da gre za novost, ki obeta učinke tudi na reševanje enega od ključnih strateških vprašanj Slovenije - večji demografski prirast. Slovenija je na repu evropskih držav glede rojstev. Izračuni po trenutnih trendih so pokazali, da bi nas bilo leta 2040 le še 1 milijon 600 tisoč. In vsak četrty prebivalec bo starejši od 60 let. Res zastrašujoči podatki. Zgledovati se moramo po državah, ki so uspele zamenjati padanje rojstev s postopno rastjo, kot je na primer Francija.

Pogoj, da mlada družina pridobi subvencijo, je poleg dohodkovnega merila tudi vsaj en otrok, ki še ni šoloobvezen. Pridobitev subvencije ni vezana na varčevanje v nacionalni stanovanjski varčevalni shemi, pač pa je do nje upravičena vsaka mlada družina, ki si prvič z nakupom ali gradnjo rešuo-

je stanovanjsko vprašanje.

Spremenjene razmere na bančnem trgu pogujejoje **odpravo revalorizacije. Obrestne mere**, ki jih določa vlada, so fiksne za obdobje enega leta, odvisno od tržne donosnosti obveznic RS. Dvakrat letno se ugotavljajo morebitna odstopanja in se glede na v zakonu določena merila ustrezno uskladijo s sklepom vlade tako na varčevalni kot na posojilni strani. Obrestni razmik ostaja enak.

- Zakonska novela je **prijaznejša do varčevalcev**, saj:
- se rok za porabo privarčevanih sredstev podaljšuje z enega na dve leti;
 - v varčevalnem letu je potrebno realizirati vplačila v višini desetih mesečnih varčevalnih zneskov, ki se lahko vplačujejo letno, za več mesecev hkrati ali mesečno;
 - varčevalna doba je spremenljiva znotraj najmanj petih in največ desetih let varčevanja;
 - do 30 % privarčevanih sredstev se lahko izplača za z zakonom določene namene v gotovini.

S tem ko spreminjamo zakon o nacionalni stanovanjski varčevalni shemi, aktivno pristopamo k spremembi zakonodaje, v kateri so bile družine z otroki diskriminirane v primerjavi s pari brez otrok. S podporo sprememb in dopolnitev zakona o nacionalni stanovanjski varčevalni shemi zagotavljamo ugodnejše razmere za razvoj družin in mlade družine vzpodbujamo, da samostojno rešujejo stanovanjsko vprašanje. V tem smislu so podpore poslanske skupine Nove Slovenije deležne tako spremembe in dopolnitve zakona o nacionalni stanovanjski varčevalni shemi kot druga prizadevanja v sklopu reševanja stanovanjskega vprašanja mladih družin (zakon o hipotekarni in komunalni obveznici).

Pot legendarne Štirinajste se ni nikoli končala

Ob slovesnosti 62. obletnice pohoda in bojev XIV. divizije pri Osreških pečeh

22. februarja pred 62 leti v soteski Osreške peči nad Ravnam pri Šoštanju ni plapolala slovenska zastava. Takrat so tod drdrala strojnice, odmevale so eksplozije granat. Kriki borcev, ki so se prebijali iz več obročev premočnega sovražnika, so sekali med ubijalskim hrupom. Štirinajsta divizija se je že šestnajsti dan prebijala skozi zasede in obroče nemške vojske, ki je poizkušala uničiti utrjene, ranjene, lačne in premražene bore. Na svoji poti od Sedlarjevega v Beli krajini, preko Sotle, Bohorja, Gračnice, Konjiške gore, Lindeka, Paškega Kozjaka, Graške gore do Osreških peči je partizanska vojska utrpela hude izgube, saj je bilo ranjenih, ujetih ali ubitih več kot polovica bork in borcev od 1112, kolikor jih je 6. januarja 1944 odšlo na pot epopeje iz Suhorja v Beli krajini. Na mestu, kjer je postavljen nemi pomnik 14 padlih partizanov Tomšičeve, Šerčerjeve in Bračičeve brigade v soteski Osreške peči, je vsako leto spominska slovesnost. Letos so se zbrali krajinj, predstavniki borčevskih organizacij, Občine Šoštanj, Krajevne skupnosti Ravne in drugi v nedeljo, 19. februarja, in položili dva venca. Krajinj pa so pripravili spominsko slovesnost in se tako oddolžili padlim junakom za svobodo.

S himno Štirinajste ravske pihalne godbe ter Moškega pevskega zbora Ravne so pričeli slovesnost, na kateri so spregovorili Franci Hudomal, Bojan Kontič in udeleženece bojev na tem mestu Lojze Dolničar. Slednji je med drugim pozdravil organizatorje in prisotne v imenu 118 še živih bork in borcev, ki so doživeli pekel bojev na Graški gori, v Osreških pečeh in Belih Vodah.

Jože Miklavc

Namesto Rente občini Šoštanj, bomo vlagali v Velenje.

Direktor Premogovnika Velenje gospod dr. Evgen Dervarič je dne 20.2.2006 obiskal Šoštanski občinski svet. S pričakovanjem, da bo v njegovi obširni razlagi obljubil boljši jutri Šoštanjčanom, morda tudi zato, ker smo nedavno zahtevek zakona o renti odložili za nekaj časa, nam je z video posnetki predstavil premogovniško videnje razvoja Velenja. Vsi njihovi projekti, ki so do neke mere že izdelani so zopet obšli Šoštanjčane in so usmerjeni samo na razvoj Velenja. Tako bodo na premogovniku začeli izvajati Velenjski razvojni program. Zgradili bodo vodni park, ravno tako bodo zgradili v Velenju golf igrišče, kakor tudi prestižni hotel »Columbovo jajce« z več 100 ležišči. V Škalah bodo še naprej razvijali konjeništvu in zgradili »western« vas. Za Šoštanj pa je povedal direktor premogovnika, da za enkrat ničesar, ker se zemlja še ni umirila. To pa lahko pričakujemo čez kakšnih 20 let.

Foto: Arhiv

Pozivam vse občane, da skupaj pristopimo k rešitvi šoštanjkega problema in ne dovolimo, da premogovnik prenese tako rekoč naša sredstva, za razvoj Velenja, škodo pa bi še naprej povzročal v Šoštanju. Za Šoštanj je to velika katastrofa, ki potrebuje ne le dobre pogajalce s Premogovnikom Velenje in TEŠ, ampak je potrebno ustanoviti tudi krizni štab. Krizni štab pa zato, ker je večina zemljišča v občini Šoštanj že pod vodo, ostali del pa je pod velikimi potresnimi sunki, ki zaradi rudarjenja, ogrožajo naše lastno imetje.

Premogovnik je pred leti zgradil tudi prezačevalni jašek v Šoštanju za premogovniške prezačevalne potrebe, ki pa sedaj mesto strašno smrdi. Zaradi tega smrada se domačini in morebitni obiskovalci Šoštanja ne zadržujejo radi v mestu, ker ne le da smrdi, se bojijo tudi za lastno zdravje. Na to moje vprašanje je gospod direktor premogovnika Velenja odgovoril, da res smrdi, vendar zdravju ni škodljivo. Po vseh teh dogajanjih, ki jih ustvarjata ta dva sporna giganta v Šoštanju, je res nesmiselno vlagati v Šoštanj, saj bo prej ko slej v Šoštanju zmanjkalo tudi ljudi. Šoštanjčani prebudite se, s takšno mlado politiko in ne pokončno držo, bo Šoštanj res umrl.

Tisti Šoštanjčani, ki ste vezani na Premogovnik in TEŠ, ste morda tudi malo zavedeni. Denar je bil in vedno bo, vendar pri neodločnem pogajanju bo denar vedno pobiral Velenje. Zato vedite, če je denar za Velenje, potem se ni treba bati za obstoj teh dveh gigantov. Ko denarja ne bo za nobenega, potem bomo tudi mi v Slovenski nacionalni stranki razmišljali drugače.

Foto: Jože Miklavc

OO SNS Šoštanj, Marjan Vrtačnik

Polis

Tanja Jenko

PREVARA V SISTEMU

Predsednik Drnovšek se je v svojem delovanju tako razživel, da je drastično narasla njegova priljubljenost pri državljanih. Postal je »najbolj priljubljen politik«, mene pa je pripravil do tega, da poravnam novembrski dolg.

Ker je vsak človek povsem individualna, enkratna in neponovljiva oseba, zmore v svojih besedah, dejanjih in odločitvah predstavljati le samega sebe. Tega se dobro zaveda tudi sedanji predsednik, ki ga vpetost v sistem začenja motiti, saj je že sam začel poudarjati, da so vse, za marsikoga presenetljive, pobude, ki jih je spravil iz sebe v zadnjem času, njegove osebne pobude.

Zabloda oz. prevara sistema, ki preko mehanizma splošnih volitev kadruje predsednika države, že stoletja uspešno zavaja volivce, da je zaradi formule izbora predsednik tisti nadčlovek, ki je sposoben predstavljati vse državljane in delovati v njihovem imenu. Toliko bolj presenetljivo je, da temu kdo verjame, tudi ko gre za prihodnost, za katero nikoli ne vemo, kakšna vprašanja bo prinašala in kako bi se

mi do njih opredeljevali. Večini se uspe prepričati, da je predsednikov veleum sposoben takega sintetičnega mišljenja in celo da dejansko razmišlja, deluje in govori v imenu vseh državljanov.

Dejansko pa je vse delovanje predsednika države vedno in povsod le delovanje konkretne osebe, v tem primeru Janeza Drnovška. Skozi delovanje in govorjenje se namreč oseba predstavlja kot nekdo, saj besede in dejanja dajejo implicitni sklep o tem, kdo je nekdo. To je bistveno za politično delovanje svobodnih in enakih ljudi, ki se neskončno razlikujejo med seboj.

Problem nastane, ko politično delovanje posameznikov nadomesti zavajajoči sistem s svojimi funkcijami in njihovimi nosilci, in nas prepričuje, da zaradi mehanizma volitev le-ti delujejo v imenu vseh državljanov, kar preprosto ni v človeški zmožnosti.

Kaj se na volitvah dogaja? Moderna demokracija, kot matematična formula vladanja večine, državljana zavede na brezoseben »glas« – abstraktno matematično ENO. Na volitvah – če se jih že udeleži, sicer pa nič ne de – po načelu »en (brezimen) človek en (brezoseben) glas« svoj »glas« odda kandidatu z imenom in priimkom za čas trajanja njegovega mandata. Izvoljeni kandidat s hkratnimi aktivno in pasivno volilno pravico oddaja svoj »glas« in sprejema »glasove« drugih. To pomeni, da v odnosu do njega glasujoči za ta čas izgubi pravo glasa, izbrani kandidat pa preko mehanizma glasovanja kolektivizira glasove vseh možnih volivcev, torej volilnega telesa v

celoti, in govori, nastopa, deluje v njihovem imenu. Ker izbrani kandidat z oddajanjem svojega »glasu« – čeprav sebi, česar pa se ne da ugotoviti, zato so volitve tajne (neme) – tako kot vsi ostali glasujoči izgubi svoj »glas«, na pridobljeni funkciji v sistemu ne more delovati v svojem imenu. Deluje lahko samo še v imenu svoje funkcije. Tako je na tako abstraktni ravni, da je ni moč dojeti, ves življenjski določeni države kolektivno kastriran za politično delovanje. To pomeni, da je Janez, ko je v službi in deluje uradno, torej tudi javno, omejen s pristojnostmi funkcije, ki jo opravlja, hkrati pa ne more biti on sam, ker mu sistem nalaga dolžnost, da vedno in povsod in v vseh vprašanih abstraktno predstavlja vse nas, kar je sicer nemogoče, zato lahko ostane samo na večnem »naj bi«.

Ta sistemska prevara nas ne zmoti takrat, ko predsednik slučajno govori in deluje tako kot bi mi, ali pa kadar se dotika področij, ki nas ne zanimajo in se zato pri njih, če bi imeli sami možnost politično delovati, ne bi angažirali. Pokaže se takrat, ko povsem v skladu s pooblastili funkcije, ki jo zaseda, samovoljno v imenu vseh nas napravi nekaj takega, za kar ga mi nikoli ne bi pooblastili in mu ravno zaradi nemosti, v katero nas pahne mehanizem volitev, ne moremo oporekati.

Ker prevara v sistemu omogoča dostop do javnosti le nekaj posameznikom na javnih funkcijah, so rezultati temu primerno borni, volivci pa z večnim občutkom nemoči vselej prevarani ugotavljamo, da nihče ne more delovati tako, kot bi delovali mi sami.

List zelo rada prebiram, posebno pa so mi zanimivi članki, ki se poglobljajo v problem propadanja in stagnacije mesta Šoštanj. Komentarja g. Danila Čebula ml. v zadnji številki Lista pod naslovom RAZVOJNA PRILOŽNOST in g. Edija Vučina INFORMACIJE V PROSTORU si po mojem mnenju zaslužijo posebno pozornost. Človek bi pričakoval, da bodo takšni članki pri občanih prebudili nekaj borbenosti, upornosti in zavesti, da si imajo pravico izboriti svoj prostor pod soncem. Ljudje imajo namreč pravico do čistega, urejenega in gospodarsko cvetočega življenjskega okolisa. Posebno še zato, ker so vse to nekoč že imeli. V prejšnjem sistemu občani sploh niso imeli vpliva pri načrtovanju gospodarskega razvoja. Tudi nasprotovanje sedanjemu interesu kapitala je zelo težavno, pa vendar je mogoče!

Gospod Vučina predlaga, naj bi List postal nekakšna točka za izmenjavo mnenj. Dobra ideja! Tukaj je moje mnenje.

Načrtovana gradnja avtoceste od Koroške do Savinjske doline nikakor ne sme potekati tako, da bi Šoštanj ostal spet kot nekakšno slepo črevo. Da pa bi avtocesta uničila še tisti mali košček lepe narave, ki jo še premore okolica mesta, je pa tudi nedopustno. Zato je po mojem mnenju potrebno najprej določiti smer gospodarskega razvoja, šele potem pa zagovarjati svoje stališče glede trase avtoceste.

Gradnji 6. bloka termoelektrarne se ni smiselno preveč upirati. Že obstoječa elektrarna in pripadajoči objekti (rudnik, separacija, deponija) so uničili vso dolino in mesto Šoštanj. Tega se ne da spremeniti. Še en blok situacije ne bi bistveno poslabšal. Nujno pa je od investitorja gradnje 6. bloka zahtevati sočasno investicijo v gospodarski razcvet Občine Šoštanj oziroma dodelitev rente, iz

kateri bi se to financiralo, čeprav se meni zdi izraz »renta« popolnoma neustrezen. Renta se priznava ostarelim in dela nezmožnim, kar pa Šoštanjčani vsekakor niso. Pravi naziv bi bil – odškodnina za uničeni življenjski prostor.

Naj zagovorniki »razvojnega energije« zagovarjajo še ne vem kakšne prednosti v gradnji 6. bloka, dejstvo je, da je to v interesu zadovoljevanja potreb po električni energiji za vso državo. Po drugi strani pa interes kapitalnega dobička. Šoštanjčani od takega »razvoja« ne bodo imeli nikakršnega pozitivnega učinka. Nobenega delovnega mesta več. Mesto in z njim gospodarstvo in blaginja prebivalcev bo še naprej šlo rakavo pot. Zato si je potrebno izboriti čim višjo odškodnino za uničeni življenjski prostor, ki bo redno letno dotekala v občinski proračun. Ta denar pa bi moral biti namenjen izključno samo za razvoj gospodarstva. In kako se lotiti gospodarskega razvoja? Pri vsej svetovni recesiji se zdi res skoraj vsaka zamisel neuresničljiva. Vendar možnosti še obstajajo, za iznajdljive, delovne in vztrajne.

Ena izmed možnosti je razvoj turizma. Idilično urejeno jezero. Skupaj z vilama Gutemphel in Široko ter zdraviliščem Topolšica bi lahko postalo čudovito športno-rekreacijsko, zdraviliško in turistično središče. K turizmu bi se lepo podala tudi muzejska dejavnost. Na lokaciji bivše TUŠ se je že razmišljalo o muzeju usnjarstva. To bi bila smiselna osnova za muzej, vendar je po mojem mišljenju samo muzej usnjarstva premalo zanimiv. V sklopu tega muzeja bi lahko oživili stare tradicionalne obrti, ki izumirajo in jih mlajše generacije sploh ne bodo več poznale. V zahtevnem in nasičenem svetu pa bodo vse bolj cenjene. V Sloveniji še imamo mojstre, ki te obrti obvladajo, in bi lahko svoje znanje prenesli na mlajše rodove. Nekaj takšnih dejavnosti:

- umetno kovaštvo (ograje, lestenci, svečniki ...)

- lesno strugarstvo (nakit, igrače, lestenci, gumbi ...) - rezbarstvo (ročno izdelani leseni okvirji za dragocene slike, okrasni dodatki na pohištvo ...) - kamnoseštvo (vaze, svečniki, razne okrasne figure ...) - tekstilni izdelki (ročno tkanje, predvsem lanu, ročno vezenje ...) - restavracijsko (restavracijske delavnice bodo vse bolj cenjene in iskane).

Novo in zelo zanimivo bi bilo, če bi bil takšen muzej organiziran kot »živi muzej«. To se pravi, da bi bil namenjen ogledu in resnični izdelavi in prodaji ročno izdelanih artiklov. Prodaja bi z dobro vodstveno ekipo lahko uspevala, posebno še, če bi bile vse dejavnosti združene pod eno blagovno znamko. Lep naziv blagovne znamke bi bil HIŠA ROČNIH SPRETNOSTI.

Marsikdo se bo vprašal, kako na tako majnem prostoru, kot je Šaleška dolina, združiti delovanje težke industrije in vrhunskega turizma. Vsa Evropa ima isti problem. Prenaseljena je in ima preveč industrije. Izziv bi bil Evropi dokazati, da je možno v neposredni bližini industrijskih objektov ohraniti in obdržati neokrnjeno in lepo naravo. Za kaj takega ima Šoštanj kljub elektrarni še vedno veliko možnost. In kako vse to izpeljati finančno in organizacijsko? Z denarjem od rente, iz evropskih razvojnih skladov in z dobrimi projekti bi bilo potrebno privabiti domače investitorje. Težje bo organizacijsko. Problem bo v kratkem času doseči soglasje, v katero smer se naj razvija gospodarstvo. Ko bi bilo to enkrat doseženo, pa bi se morali lotiti dogovaranja preko vez in poznanstev. Na takšen način bi se najbolje doseglo to, da bi bili načrtovani projekti izvedljivi in uspešni. Za pomoč bi se lahko obrnili na vplivne Šoštanjčane, ki delujejo v vrhunskih

No, letos pa res gre Pustu zahvala, da je končno pregnal trdovratno zimo, ki nas je neusmiljeno držala v svojem ledenem oklepu. Prijetni sončni žarki spet dobivajo svojo moč in prve dežne kaplje z zanemarenih ulic že spirajo čez zimo nabrano nesnago.

Mrzla zima bo sicer še odmevala, bodisi v obliki povečanega zneska na komunalni položnici ali zmanjšani količini zaloga goriva, a hujših posledic mraz vendarle ne pusti, kar pa ne bi mogli trditi za spomladansko, predvsem pa poletno vreme. Naši kraji so se (zaenkrat!) bolj ali manj srečno izognili vremenskim »neprijetnostim«, kot so vročinski vali, suše, poplave, neurja s točo, plazovi in podobno, ki pa zaradi vedno bolj aktualnih podnebnih spremembam postajajo stalnica. Toplogredni plini, kot glavni krivec za podnebne spremembe, so seveda globalni problem. »Človeštvo« ga je poskušalo rešiti v Kiotu, mestu na japonskem otoku Honšu, kjer so se dogovorili za zmanjšanje emisij plinov, ki na našem planetu ustvarjajo učinek tople grede in s tem dvigujejo globalno temperaturo. Kot je znano, Kjotskega protokola žal niso podpisale dve največji grešnici (ZDA in Kitajska), je pa zato EU med najdejavnejšimi podpisnicami. Evropske države so se namreč zavezale, da bodo zmanjšale svoj negativni prispevek k segrevanju planeta za 8 odstotkov. Pred dnevi je minilo leto dni, ko je sporazum podpisala tudi naša država, a smo na obletnico izvedeli tudi klavrno dejstvo, da je Slovenija največja onesnaževalka med vsemi novimi članicami EU in si je za to prislužila tudi grajo evropske komisije. Omenjena komisija, je namreč iz analiz ugotovila, da Slovenija problematičnih izpustov ne bo uspela zmanjšati, ampak jih bo glede na izhodiščno leto (1986, ko TEŠ še ni imel čistilnih naprav) za skoraj 5 odstotkov celo povečala.

Upam, da ni treba poudarjati, da poleg ostalih onesnaževalcev (Talum, Acroni, TET, ...) veliko prispeva tudi šoštanjka termoelektrarna. Pomenljivi pa so izgovori slovenskih oblastnikov, ki zaostajanje za ostalimi novimi članicami EU opravičujejo s propadom KOMUNIZMA. Ja, prav ste prebrali, velike industrijske gigante bivšega vzhodnega

slovenskih in evropskih institucijah. Predvsem pa bi bilo treba izkoristiti enkratno priložnost in se za pomoč obrniti na predsednika države gospoda Drnovška, ki sedaj ustanavlja gibanje za pravični razvoj. Priznam, da so te moje ideje precej nad realnimi možnostmi, vendar sem mnenja, da kdor nima visokih ciljev, tudi malih ne doseže. Še moje mnenje o gradnji trgovskega centra in obrambnega nasipa ob jezeru. Trgovski center se mi zdi pravi nesmisel. Praviloma jih gradijo tuje trgovske firme, zato potem dobiček odteka drugam. Bolj smiselno bi bilo podpreti domače male trgovce. S tem bi med drugim tudi ustavili

Informacije v prostoru

Edi Vučina

bloka, kakršen je bil na primer naš REK (rudarsko energetski kombinat), je odplaknilo tržno gospodarstvo in s tem avtomatsko zmanjšalo onesnaževanje. Sledi logičen sklep, da pri nas komunizem očitno še ni propadel, zato pa ni novih investicij v proizvodnjo čistejših električnih energije, kar je po mnenju ministra Podobnika, tudi največja težava (po njegovem naraščajo predvsem emisije pri električni in toplotni proizvodnji).

Ampak res, včasih imam občutek, da so se silne družbene spremembe po padcu slavnega Betonskega zidu iz Berlina nekako izognile naši dolini. Tukaj namreč še vedno deluje dogovorna ekonomija in glavnina gospodarstva tako še vedno temelji na nekdanjem REK-u (danes v obliki HSE). Slovenci smo sicer radi ponosni na naš originalni »neboleč« tranzicijski prehod v tržno gospodarstvo, za katerega pa račun še ni plačan (mogoče bo šele za davčno reformo). Še posebej po-

propadanje mestnega središča. Malim trgovcem bi lahko pomagali na več načinov. Dovoliti bi jim morali konkurenčni delovni čas, zmanjšati najemnine in obveznosti, ki so v občinski pristojnosti. Tako bi jim pomagali preživeti, mesto pa bi imelo lepši in pristržnejši videz. Za lepšo podobo mesta bi bilo pametno spremeniti Kajuhov dom nazaj v hotel. Obnova obrambnega nasipa od jezera pa je nujna v najkrajšem času, posebno še zato, ker se v zadnjem času pogosto ponavljajo ekstremni vremenski pojavi. Kakor ugotavlja g. Čebul v svojem članku, je ustanovitev strateškega sveta res prava odločitev.

časen prehod (tranzicijo) pa doživljamo v Šaleški dolini, kjer se pravzaprav, če odmislim ustanovitve občine Šoštanj in propada tovarne usnja, ni prav veliko spremenilo. Še posebej statično deluje sosednje Velenje, ki vedno bolj spominja na živi muzej socializma.

Znamenita šaleška ekološka zavest, ki je bila v tej dolini rojena še pred omenjenim padcem zidu, je bila hočeš nočeš usmerjena tudi proti partiji, kot takratni nosilki dogovorne ekonomije. To se da zaključiti tudi iz znanega filma OBISK, ko maršal obišče deponijo pepela iz TEŠ. Po »sestopu z oblasti« (za razliko od drugih držav, partije pri nas nihče ni vrgel z oblasti), je boj ekološko osveščenih izgubil svoj jasen cilj. Sprememba naslovnika iz partije na dejanske nosilce kapitala, torej lastnike, pa v tranzicijskem času še ni bila možna. Mogoče je tudi v povedanem iskati razloge, da se je tako imenovano ZELENO gibanje med tranzicijo razdrobilo v manjše, politično marginalne skupine, ki se ne morejo prebiti več v parlament, v naši občini pa celo v občinski svet ne več.

Seveda ob tem ne morem mimo izjav našega »čudežno prebujenega« predsednika, ki je čez noč postal tudi ekološko osveščen, pri tem pa je eden od najodgovornejših, da je najmočnejša zelena stranka razpadla. Če ste morebiti pozabili, začelo se je s prestopom vseh zelenih poslancev in ministrov v LDS, ki ga je vodil današnji ustanovitelj »Gibanja za pravičnost in razvoj« iz Zaplane. Vse »zelen« ideje so se potem dokaj hitro utopile v nič kaj eko-naklonjeni vladavini takrat še »globoko spečega« predsednika vlade. Kazen, ki jo bo morala Slovenija zaradi nespoštovanja Kjotskega protokola nakazati v bruseljsko blagajno, pa bo »težko« plačati zgolj z pozitivnim mislimi razsvetljenega Janeza, kaj ne?

Moje mnenje pa je, da bi bilo zelo koristno organizirati še preprosto civilno pobudo, ki bi lahko z močno medijsko podporo zelo pomagala strateškemu svetu pri borbi za pravično pridobivanje odškodninske rente pri gradnji 6. bloka. Prepričana sem, da bi občani, ki živijo blizu elektrarne, zelo radi in z navdušenjem sodelovali pri takšni civilni pobudi. Še posebej zato, ker bo bivanje v neposredni bližini 6. bloka postalo enostavno nemogoče. Sama bi vsekakor z veseljem sodelovala, čeprav že vrsto let ne živim več v Šoštanju.

Marija Trobina

NIKODEMOVI VEČERI 2006

Luč v temo okultizma

Med farizeji pa je bil človek, ki mu je bilo ime Nikodem; bil je prvak med Judi. Po-noči je prišel k Jezusu in mu rekel: »Rabi, vemo, da si prišel od Boga kot učitelj; kajti nihče ne more delati takih znamenj, kakor jih ti delaš, če ni Bog z njim ...«

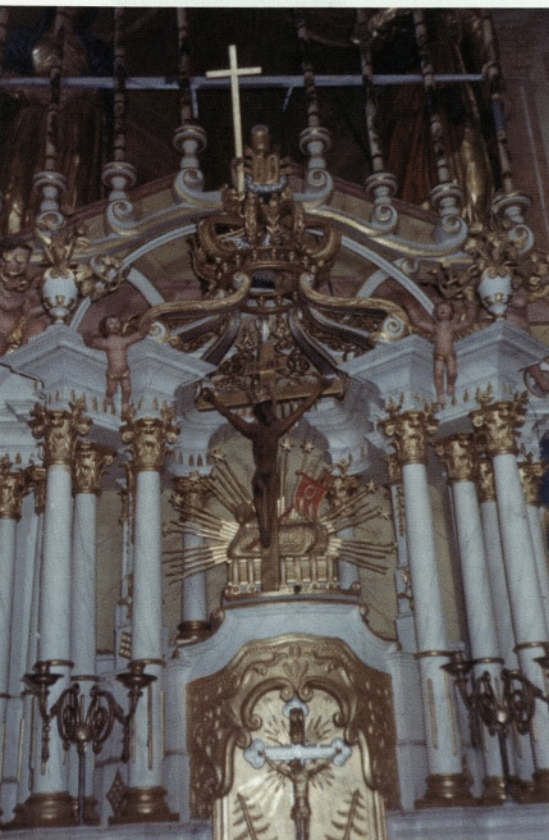

Foto: ?

Tako je zapisan začetek pogovora med Jezusom in Nikodemom v Janezovem evangeliju, tretje poglavje. S temi besedami je dal naš župnik in dekan g. Jože Pribožič blagoslov na začetku naših letošnjih srečanj. Letos so se naša druženja odvijala v dvorani centra Nova v Velenju, vsak večer ob 19. uri, od četrta, 2. februarja, do nedelje, 5. februarja.

V četrtek smo prisluhnili gospodu dr. Marjanu Turnšku na temo **Kristjan pred izzivi paranormalnih pojavov**.

Izvedeli smo veliko novih stvari, poskušali dati kot kristjani na pravo mesto to, kar smo že poznali, čudili smo se nenavadnim oblikam zdravljenja in njihovim posledicam, še bolj me je prizadelo to, na kakšen način lahko človek drugemu povzroča bolezen, nesrečo ali celo smrt, slišali smo o radieste-ziji, bioenergiji, telepatiji, hipnozi, jogi ...

V petek smo prisluhnili gospodu dr. Maksimiljanu Matjažu na temo **Iz moči občestva**.

SVETOPISEMSKI VEČERI V MIHAELOVEM DOMU

Slovenski voditelji krščanskih cerkva so prihodnje leto (2007) razglasili za leto Svetega pisma. Vabijo nas, da poglobimo svoje poznanje naše svete knjige.

K temu naj bi pripomogli tudi biblični večeri, ki jih bomo imeli vsak postni petek ob 19. uri v Mihaelovem domu (3. 3. 2006; 10. 3. 2006; 17. 3. 2006; 24. 3. 2006; 31. 3. 2006; 7. 4. 2006).

Vabljeni vsi, ki bi radi svojo vedoželjnost o Svetem pismu potešili!

Dotaknili smo se demonov, ki jih srečamo v Svetem pismu, o njihovi moči, o njihovi nevarnosti za ljudi in o tem, kako se je Jezus soočal z njimi. Vsem nam je lahko v veliko veselje in tolažbo, da je eden ključnih učinkov odrešenjskega nastopa Božjega kraljestva prav razkrinkanje in uničenje demonskih sil. Spoznali smo, da je le krščanska vera prava vera, vera, ki živi od dejanj ljubezni in dobrote, ki te edina odreši za večnost, vse ostalo so le religije, ki temeljijo na samoljubju in poistovetijo človeka z Bogom, za soljudi pa jim ni mar. Ali lahko primerjate Mater Terezijo, ki je darovala svoje življenje za zavržene in bolne, z budistom, ki meditira v svojem templju in mu ni mar, kdo pred njegovimi vrati umira od lakote?

V soboto je predaval gospod Marijan Veternik – **Pričevanje eksorcista**.

Ta večer smo postali mladi tudi malo manj mladi, kajti dvorana je bila zasedena do zadnjega kotička, ne le na stoli, ampak tudi po tleh, toda tega predavanja pa res ni smel nihče zamuditi, tudi naša mladina ne. Ni nam bilo težko poslušati »s tal«. Predaval je o izkušnjah, ki si jih pridobiva z vsakdanjim opravljanjem službe eksorcista, o tem, kako hudi duh deluje, na kakšen način vstopa v naše življenje, o posledicah in odstranitvi le-teh. Nekaterih stvari res ne moreš verjeti in razumeti, če jih ne slišiš iz ust duhovnika, ki se s tem srečuje vsak dan. Če imajo v kakšni družini težave, ki bi lahko bile povezane z hudičim duhom, zelo priporoča, da darujejo za mašo, za ozdravitev družinskih korenin. Boleče se me je dotaknilo tudi dejstvo, koliko žensk se poslužuje splava, ali splavijo celo več otrok, in kakšne posledice potem nosijo. Imajo zelo močne napade hudega duha, zdravijo se v psihiatričnih bolnišnicah, pa jim ne morejo pomagati. Potem je rešitev eksorcist, dobra spoved, resno krščansko življenje. Kako lepo bi bilo, ko bi se ljudje zavedali, da je življenje, ki ga narekuje sodobna potrošniška družba, ki je razvrednotila pomen svetega zakona, družine, zakonske zvestobe, sprejemanje novih življenj, napočna odločitev, saj prinaša hude posledice, ki že kažejo zobe slovenskemu narodu.

V nedeljo je o **Refleksiji v črnem (darkerstvo)** predaval gospod mag. Branko Cestnik.

Darkerstvo kot destrukcija svetlobe ali kot žalovanje v čakalno svetlobe sta si v popolnem nasprotju, a meja med njima je tanka. Hrepenenje, ki boli in ne postane vera, zlahka postane nihilizem, nihilizem postane angažirano darkerstvo, darkerstvo satanizem ... Ta večer je bil idealen za mlade in tudi za nas, ki jih vzgajamo. Predavatelj nam je približal pomen črne barve v njenih najlepših otenkih (duhovniška obleka, žalna obleka, slovesna obleka) in v njenem najslabšem pomenu (darkerji, satanisti). Prislulnili smo glasbi, ki te lahko pahne v darkerstvo. Spoznavali smo mejo med različnimi izvajalci tovrstne glasbe in ugotovili, katera je še sprejemljiva in kje že obstaja nevarnost. Predavatelj nam je podal tudi besedila, ki jih satanistična zvrst glasbe podaja poslušalcem. Le-ta preklinjajo Boga, svete osebe in vse, kar je povezano s svetlobo in Božjo navzočnostjo. Za ime svojih skupin si jemljejo besede, ki so povezane s Svetim pismom. To dejstvo je res zaskrbljujoče.

Po vseh teh večerih smo lahko potolaženi in več kot prepričani, da je edina prava pot, resnica in življenje **Jezus**. On nas lahko reši vsega hudega, le življenje z Njim je Mir, Veselje, Upanje in Ljubezen.

Pa še v razmislek:

Preživela sem lepo otroštvo, nisem bila edinka, imam brate in sestre. Imela sem očeta in mamo, versko vzgojo, molitev ... pa kljub temu se je zgodilo.

Kot najstnica sem imela veliko dela sama s sabo, manj z drugimi, kot je to v navadi. Iskanje same sebe pa sem si zelo oteževala ravno s stvarmi, o katerih smo se pogovarjali na Nikodemovih večerih. Obiskovala sem mladinski verouk, pela pri pevskih zborih, redno hodila k maši in prejemale zakramente, se udeleževala duhovnih vaj ... Pa vendar! Privlačila me je težka rock glasba, iskanje nekih novih razsežnosti, privlačila so me vabila na različne tečaje, ki nimajo z Jezusom nobene veze. Tako sem se udeležila tečaja joge, bioenergije,

se učila meditacije, radiestezijske ... in na ta račun zapravila kar nekaj denarja. Vse skupaj me je že pošteno vznemirjalo, zato sem se zaupala duhovniku, ki sem ga zelo cenila in spoštovala. Ta mi je dal jasno vedeti, kaj si misli o tem, in me prepričal, da je vse, kar potrebujem, zapisano v Svetem pismu. Starša sta bila nad mojim jogijskimi vajami, meditiranjem in vegetarijanstvom zelo zaskrbljena. Toda takrat se mi je zdelo, da lahko vse to združujem in z vso to navlaklo živim. Pa sem se pošteno zmotila. Ščasoma sem spoznala, kaj je zame najbolj primerno. Seveda, preprosto krščansko življenje, ki ti lahko ponudi veliko več kot vse ostale filozofije na svetu.

Objela sem Jezusa z vso dušo, z vsem svojim telesom in z vsem svojim mišljenjem in mislenjem in taka bom tudi ostala. Ali je še lahko kje lepše kot v ljubečem objemu?

Nikodem-a

Postni čas

Postni čas, ki smo ga začeli v teh dneh, je čas, ko lahko vsakdo izmed nas poskuša v sebi ukrotiti tisti del, ki povzroča, da postajamo sužnji »telesnih skušnjav«. Post je čas, ko si lahko zadamo naloge, ki imajo moč s pomočjo »dobrega« Duha korrenito spreminjati naše življenje. Take naloge in preizkušnje bodo naš močan »NE« proti volji hudiča – »slabega duha«, ki nas vsak trenutek življenja skuša, kot je v puščavi skušal Jezusa. Z vztrajnostjo si prizadevamo za pravo pot. Poskušajmo posnemati Jezusa, ki se hudiču ni vdal tudi ob najbolj mikav-nih ponudbah. Bodimo svobodni (nenavezani) in srečni.

Janko Babič, kaplan

ŽUPNIJSKA OBVESTILA

1. 3. 2006 – pepelnica – maša s pepeljenjem:

- šoštanska župnijska cerkev ob 7. uri,
- šoštanska mestna cerkev ob 18. uri,
- Bele Vode ob 8. uri,
- Zavodnje ob 8. uri.

5. 3. 2006 – 1. postna nedelja – maše:

- šoštanska župnijska cerkev ob 7. in 8.30,
- šoštanska mestna cerkev ob 11. in 18. uri,
- Bele Vode ob 8.30,
- Zavodnje ob 10. uri,
- Topolšica ob 9.45.

12. 3. 2006 – 2. postna nedelja – maše:

- šoštanska župnijska cerkev ob 7. in 8.30
- šoštanska mestna cerkev ob 11. in 18. uri,
- Bele Vode ob 8.30,
- Zavodnje ob 10. uri,
- Gaberke ob 9.45.

19. 3. 2006 – 3. postna nedelja – maše:

- šoštanska župnijska cerkev ob 7. in 8.30,
- šoštanska mestna cerkev ob 11. in 18. uri,
- Bele Vode ob 8.30,
- Zavodnje ob 10. uri,
- Topolšica ob 9.45.

25. 3. 2006 – Gospodovo oznanjenje – maše:

- šoštanska župnijska cerkev ob 8.30,
- šoštanska mestna cerkev ob 11. in 18. uri,
- Bele Vode ob 8.30,
- Zavodnje ob 10. uri.

26. 3. 2006 – 4. postna nedelja – maše:

- šoštanska župnijska cerkev ob 7. in 8.30,
- šoštanska mestna cerkev ob 11. in 18. uri,
- Bele Vode ob 8.30,
- Zavodnje ob 10. uri,
- Gaberke ob 9.45.

2. 4. 2006 – 5. postna nedelja, tiha nedelja – maše:

- šoštanska župnijska cerkev ob 7. in 8.30,
- šoštanska mestna cerkev ob 11. in 18. uri,
- Bele Vode ob 8.30,
- Zavodnje ob 10. uri,
- Topolšica ob 9.45.

Beli jelen

Prvi teden v februarju, od 3. do 5., smo se popotniki in popotnice celotne mariborske regije zbrali na zimovanju na vrhu Uršlje gore. Skavti, ki večinoma obiskujemo srednjo šolo, in naši voditelji smo pot začeli na petkov večer v Kotljah. Obetal se nam je nočni pohod na goro, kjer smo v naslednjih dneh sodelovali v delavnicah, vragolijah na snegu in v lovu na belega jelena.

Foto: J.K.

Zimovanja z imenom Beli jelen so se poleg skavtov stega Velenje 1 udeležili še mladi s Koroške, Maribora, Gornje Radgone, Celja, Križevcev, Rakove Steze, Zreč in Slovenskih goric. Skupaj nas je bilo 80 in s to številko je bilo letošnje zimovanje eno največjih regijskih zimovanj za skavte med šestnajstim in enaindvajsetim letom. Družina je bila pisana in raznovrstna, prav tak je bil tudi program.

Prvi večer nas je čakala največja preizkušnja – nočni vzpon na Uršljo goro. In to ne od točke, kjer z avtom več ne gre, temveč čisto iz doline, iz Kotelj! Eni z več, drugi z manj kondicije smo korakali vrhu naproti. Kljub različnim sposobnostim smo vztrajali skupaj kot ena skupina. In prav vsi smo prispeli na vrh! Pa ne mislite, da je bila to lahka preizkušnja. Nekateri so obupavali, vendar so jih skavtski duh, pomoč ostalih (nošnja nahrbtnikov ipd.) in misel na tople čaj v koči opogumljali za nadaljevanje poti. Do vrha smo prispeli že naslednji dan, lahko bi rekli, naslednje jutro. V tople spalke smo se namreč skobacali šele okrog treh ponoči.

Če ne spanec, so nam pa sveži gorski zrak, s soncem obsijani vrhovi gora ter snežna belina, dali obilo energije za sobotni dan. Začel se je z lovom belega jelena, o katerem so razmišljali že leta 1933 na četrtem svetovnem skavtskem Jamboreeu na Madžarskem in o katerem je skavtski ustanovitelj Robert Baden Powell povedal naslednje:

»Starodavni madžarski lovci so zasledovali čudežnega jelena. Ne zato, ker so ga želeli ubiti, temveč, da bi jih vodil na nove sledi in sveže dogodivščine, da bi tako ujeli srečo. Na tega belega jelena lahko gledamo kot na pristni duh skavtstva, ki stremi naprej in navzgor in vedno premaga vsako oviro, da bi našel novo dogodivščino v vašem aktivnem sledenju višjim ciljem skavtstva – ciljem, ki vam prinašajo srečo. Ti cilji so izpolnjevanje

skavtskih zakonov in vaša dolžnost do Boga, do vaše države in do vaših prijateljev. Na ta način bo vsak izmed vas pomagal graditi božje kraljestvo na zemlji – kraljestvo miru in dobre volje.«

Nam je uspelo izslediti sledi belega jelena in odkriti nove izzive. Prvi so se ponujali že takoj za tem z ustvarjalnostjo, igrivostjo in učenjem v delavnicah. Na voljo so nam bile fotografska in gradbeniška delavnica ter delavnici, povezani s hojo v gorah pozimi. V eni izmed njih smo skavti lahko vadili naveze in varovanje v zasneženih gorah, v drugi pa hojo z derezami in cepinom ter preizkušali naše obnašanje in reagiranje v primeru zdrs. Fotografiji so se najprej seznanili z osnovami dobrega fotografiranja ter zabeležili

Foto: J.K.

dogajanje v delavnicah, gradbeniki pa so iz snega ustvarili pravi Eiffelov stolp. V eni izmed delavnic pa smo prehiteli olimpijske igre v Torinu, saj smo že dober teden pred le-temi tekmovali v smučanju, sankanju, teku (brez smučí :-)) na snegu in še kakšni čisto skavtski disciplini.

Tudi v zgodnjem popoldnevu smo še lahko uživali v čudovitem razgledu na obsijane vrhove in zamegljeno dolino ter se kot mladi mucki postavljali sončnim žarkom, nato nas je čakala pot v dolino. Zagotovo je bila lažja in tudi bolj zabavna kot hoja v nasprotno smer. Da bi si olajšali napore, smo se večinoma kar zapeljali navzdol. Po snegu in strmih pobočjih je šlo bolj kot po toboganu! Ob prihodu v Kotlje smo si kar oddahnili, da so fizični naporji za nami. Nekateri pa sploh niso mogli verjeti, da jim je uspela tako naporna pot na vrh, kljub pomanjkanju spanja pa tudi aktivno sodelovanje v delavnicah ter varna vrnitev v dolino. Čakal nas je še večer lepe misli, ki se je odvijal v naši postojanki – kulturnem domu v Kotljah. Vsaka skavtska skupina se je predstavila na samosvoj način. Eni s pesmijo, drugi z recitalom pravkar nastale poezije, tretji s skečem ali kakšno parodijo na temo našega zimovanja. Vsak je zaključil z lepo mislijo, ki jo je kasneje napisal še na našo podobo belega jelena. Za popestritev smo priredili še foto natečaj, na katerem so sodelovale fotografije vseh iz skavtske delavnice. Ogledovali smo si utrinke preživete dneve ter z različno glasnimi skavtskimi aplavzi ocenjevali fotografije. Zmagovalna sedaj krasi vstopno stran spletnih strani Belega jelena.

Po dveh fizično bogatih dneh nas je čakal še en, v katerem smo se lahko duhovno obogatili. V nedeljo smo namreč razmišljali o našem osebnem sledenju belega jelena, na zabaven način pisali dnevnik našega jelenčka ter vse skupaj zaključili s sv. mašo. Seveda nam je ostal tudi čas za igre,

druženje in sklepanje novih poznanstev.

To, da so nekateri kljub napornim preizkušnjam želeli še bivakiranje v snegu, pa potrjuje, da smo skavti le pripravljeni na izzive. Eden izmed njih se nam je ponujal tudi z vprašanjem B.P.: »Zato vas, preden grem, vprašam skavte: – Boste dali vse od sebe, da postanete prijatelji z drugimi in dosežete mir v svetu?« Upam, da nam bo uspelo, da bomo lahko našemu ustanovitelju odgovorili pritrdilno ter da bomo belega jelena lovili vse dni v letu, ne samo v treh dneh skupnega zimovanja.

Preudarna levinja = Jerica Koren

Drugi zimski pohod

Nedelja, 5. februar. Nebo je sinje in brez oblaka, temperatura pod lediščem. Kako v takem vremenu preživeti prijetno popoldne? Gremo na obisk k sorodnikom, prijateljem? Se usedemo na toplo pred televizor? Gremo smučat? Ali pa se udeležimo 2. zimskega pohoda po Gaberški poti?

Foto: Zdenka Verhovnik

Osemindvajset pohodnikov se nas je odločilo za slednje. Ob 13. uri smo krenili izpred gasilskega doma po obronkih Gaberk. Uživali smo v jasnem vremenu, svežem zraku in snegu, ki nam je na gozdnih poteh in travnikih škripal pod nogami. Iz zaselka Vrhi se nam je odprl prelep razgled na zasnežene hribe na zahodu. S Pristave smo se spustili v Velunjo in sledili stezi pod Čančevim vrhom. Hodili smo ob cesti za Plešivec, nadaljevali pot proti Ležnju, kjer nam je pogled objel zamrznjeno jezero. Zavili smo proti Gorici in se po prečkani glavne ceste povzpeli na Borovškov vrh ter se obrnili nazaj proti Gaberkam.

Hoja nas je ravno prav prijetno ogrela, da nismo čutili zimskega mraza. Vmes pa smo še pokleptali in razdrli kakšno šalo, pa so ure, preživete v naravi in gibanju, minile, kot bi mignil.

Čaj in domač kruh na cilju sta se seveda prilegla. Še skupinska fotografija in razšli smo se z mislijo, da se udeležimo še kakšnega izleta s plninsko sekcijo ali pa se vidimo spet na jesenskem pohodu po Gaberški poti.

Zapisala: Martina Plaznik

Mini pustno rajanje, maks veselje

Otroški mini pustni karneval, ki je bil v Šoštanju v nedeljo, 19. 2. 2006, je prekosil samega sebe. Dogajanje na Trgu bratov Mravljak se je začelo s prihodom snežakov, ki so mu sledile ostale maske, prepoznavne po zgodbah znanih pravljic. Nerodna Avguština, Trije metulji, Zrcalce, Rdeča Kapica, Pod medvedovim dežnikom, Debela repa, Muca copatarica in tako dalje do Zmajčkovega rojstnega dneva, Čebelice Maje in Sneguljčice in še kaj smo izpustili. Karavana je nato krenila proti športni dvorani, kjer so dobile maske priznanje Turistično-olepševalnega društva Šoštanj. V dvorani je otroke zabavala Damjana Golavšek in na splošno je vse norelo in vrvelo, saj se je karnevala udeležilo po neuradnih podatkih kar 514 mask. O samih pripravah na karneval je spregovorila Vesna Žerjav, ravnateljica Vrta Šoštanj, ki je bil tudi organizator in idejni vodja te prireditve. Žerjavova, ki je idejo predstavila že na eni prvih konferenc v lanskem letu, je upravičeno vesela, saj je karneval uspel predvsem zaradi dobrega dela vzgojiteljic, sodelovanja staršev in vseh, ki so na kakršen koli način pripomogli, da so maske zaživele. »Pravzaprav je bil to celovit projekt,« pravi Žerjavova, saj so otroci na temo pravljice, ki so jo predstavljali, tudi risali, se o njej pogovarjali, jo spoznavali, tako da so se potem, ko so smuknili v svojo masko, z lahkoto živeli v to vlogo.

Foto: Dejan Tonkili

Letos so k sodelovanju povabili ostale vrte in osnovne šole tega okoliša, vendar širšega odziva ni bilo, razen Društvo prijateljev mladine Topolšica in Konovo in seveda šoštanjske osnovne šole.

Ja pust, pust krivih ust. Pa sladkih krofov in norčij. Dan, ko se vsi nekako sprostimo in snamemo maske. Ali pa jih nadenemo, kakor smo pač naravnani.

Milojka Komprej

Taborniška foto orientacija

Taborniki rodu Pusti grad Šoštanj tudi v zimskih mesecih ne počivamo. Res nam mrzla zima ne omogoča večjih aktivnosti v naravi, a se vsekakor trudimo ostati v stiku z njo. Vod nadobudnih tabornikov z imenom Mamuti je na lepo sončno soboto 21. 1. 2006 za vse GG-je (tabornike starosti od 10 do 14 let) pripravil prav zanimivo

Foto: SiNi

taborniško akcijo. In sicer so fantje pripravili foto orientacijo po ulicah Šoštanja in po bližnji okolici.

Morda se sliši enostavno, a vendar ni tako. Skušajte si predstavljati! V roke vam potisnejo fotografijo kraja, ki ga moraš najti, potem se pa znajdi, kakor veš in znaš. Taborniki smo res dobri orientacisti in orientacija v naravi je s pomočjo zemljevida in kompasa za nas pravi mačji kašelj. Ampak tokrat si lahko na svoje znanje iz orientacije kar lepo pozabil, saj ti tu ni prav nič koristilo. V poštev je prišlo samo poznavanje domačega mesta in njegove bližnje okolice.

Na samem startu pri stari osnovni šoli Bibe Roka se nas je zbrala res lepa kopica tabornikov. Kar 40 se nas je zbralo (13 ekip). Zelo smo bili veseli ekipe šoštanjskih gasilcev, ki se je z veseljem odzvala našemu vabilu in se udeležila tekmovanja. Ekipa so na progo odhajale z nekajminutnim razmikom in prav zanimivo je bilo opazovati, kako so si že na začetku modro ogledovali fotografijo kraja, ki so ga morali najti, in tuhtali, v katero smer naj pojejo. Marsikatera ekipa je tako naredila kakšen ovinek preveč. Vseh kontrolnih točk je bilo 8 in na vsaki je bila tudi uganka, ki si jo moral uspešno rešiti. Tako nas je pot vodila preko Gorice do ribnika pri skakalnici Munti, vse do Vile Široko in nazaj v mesto, kjer so se skrivale še ostale kontrolne točke.

Na cilju so naš čakali organizatorji, ki so hitro sešteli točke ter razglasili rezultate. In kdo je zmagal? To sploh ni pomembno. Pomembno je le, da smo bolje spoznali naše domače mesto, da smo se družili in zabavali. Lepše sobotno popoldne si taborniki le stežka zamislimo. Imeli smo vse, kar imamo najraje. Sonce, naravo, dogodivščino, taborniško rutico okoli vratu in najboljšo družbo na svetu. Družbo tabornikov.

Z naravo k boljšemu človeku!

Tomaž Sinigajda – SiNi

Kralj Feliks in kraljevi vitezi zavzeli mesto Šoštanj!

Naj vas naslov ne zbega preveč. V mislih sem seveda imel taborniško čajanko rodu Pusti Grad Šoštanj, ki je bila letos malce drugačna. Glavna tema čajanke je bilo namreč viteštvo.

Taborniki smo v našem malem mestu prisotni že več kot 45 let in tako veljamo za eno najstarejših, najštevilčnejših in najbolj aktivnih taborni-

Foto: SiNi

ških društev v državi. V naši dolgi zgodovini vsako leto organiziramo za nas res tradicionalno taborniško čajanko. (V vseh 17 letih, kar sem tabornik, čajanka nikoli ni manjkala. In kolikor daleč sežejo spomini naših starejših članov, ni manjkala tudi v letih, preden sem to postal.) A letošnja čajanka ni bila čisto običajna.

Dovolili smo si skok v preteklost, v čas vitezov, kraljev, spletičen, zmajev in čarovnije. S svojim obiskom nas je počastil sam kralj Feliks s svojimi vitezi in spletičnami. Po slavnostnem prihodu kralja, velespoštovanega Feliksa, in vitezov, ki so prijezdili na iskrih konjih, ter nagovoru kralja, so se pričele viteške igre. Igre je otvoril dvoboj najboljših kraljevih vitezov (viteza Bruna in viteza Erazma). Sledile so ustvarjalne delavnice za dekleta, bodoče dvorne spletičnice, in urjenja bodočih kraljevih vitezov - za fante. Kmalu je prišel čas za kraljevi ples, kjer so spletičnice izbrale svoje viteze in obratno. Po zaključku le-tega pa je sledila še prava viteška pojedina.

Žal je še prehitro napočil čas, da se kralj Feliks s svojim spremstvom vrne v svojo zimsko rezidenco, v grad RotnTurn. Vsi novo nastali vitezi in spletičnice bodo kmalu vpoklicani, da služijo svojemu kralju :) Tako se je čajanka zaključila in vsi taborniki, ki so se je udeležili (bilo nas je več kot 80 vseh starosti), so bili navdušeni in so nasmejanih lic odšli domov.

In sedaj skok nazaj v realnost. Lepo se zahvaljujemo Gasilskemu društvu Šoštanj, ki nam je prijazno odstopilo svoje prostore za izvedbo naše čajanke. Res pa si taborniki želimo, da nam v bodoče ne bi bilo potrebno prositi drugih društev, da nas vzamejo pod streho. Ampak lastni prostori so žal le sen, ki je stežka uresničljiv, saj smo navsezadnje le neprofitna organizacija in si jih sami niti ne moremo privoščiti. Morda pa nekoč dobimo na loteriji :) ali pa se bo našla kakšna bolj realna rešitev. Navsezadnje smo tu že več kot 45 let in Šoštanj je vedno bil in še vedno je taborniško mesto.

Taborniški ZDRAVO!

Tomaž Sinigajda - SiNi

Po 50-tih je še lepše

Pri zakoncih Florjani in Antonu Laznik iz Raven pri Šoštanju domujeta ljubezen in razumevanje. To najbolj vedo njune tri hčere Štefka, Danica in Sonja z možmi Ivijem, Tonijem in Brankom, kakor tudi vnuki. Skromno, a lepo

Foto: Damjan Ločan

življenje, v katerem sta preživela petdeset let, ki sta jih pred kratkim okronala z zlato poroko, je lahko svetel zgled marsikomu. Zaobljuba o večni zvestobi in ljubezni je bila ravno tako iskrena kot predavnimi leti. Praznovanje je bilo veselo, kot se šika, z mnogimi lepimi presenečenji in čestitkami, tako da Laznikova kar nista mogla verjeti, da se je toliko ljudi spomnilo nanju.

Florjana Sušec se je rodila leta 1936 v Mislinji in je zelo zgodaj morala poprijeti za delo, saj je odrasčala v desetčlanski družini brez matere. V Ravne je sledila svojemu bratu, ki se je tu poročil. Anton Laznik je rojen leta 1931 v Ravnah, na domačiji, kjer se po domače reče pri Lipovšku, kot najstarejši med petimi otroki. Njemu je pripadala kmetija, ki je sicer velika, a težavna. Florjana in Anton sta se spoznala s pomočjo sestre Ivanke, ki je želela svojemu bratu dobro ženo. Kako zelo prav je imela, ni treba posebej poudarjati. Ko sta se Laznikova vzela, na kmetiji ni bilo elektrike, do nje ni bilo ceste in živela sta od pridelkov, ki jih je dajala zemlja. Imela pa sta drug drugega in trdno voljo. Posodobila sta življenje na kmetiji in svoje tri hčere skrbno vzgojila in izšolala, da so odšle v svet s pravimi vrednotami. Doma je ostala Sonja, ki ju s svojo družino razveseljuje na stara leta.

Laznikova sta vedno rada zahajala v družbo. Florjana je bila znana in iskana kot kuharica na porokah in novih mašah, o Antonu pa se govori, da ima izredno mirno roko in oster pogled. Najbrž se je zato skozi leta nabralo kar nekaj lovskih trofejev, ki krasijo njihov lep dom. No, nabralo pa se je tudi veliko lovskih zgodb kot tista, koliko lisic je padlo pod enim strelom. A je nisem smela zapisati, da ga ne bi »jagri« po strani gledali, saj je še vedno član LD Velunja.

Pri Laznikovih je lepo. O tem sem se prepričala sama. Redko katera družina tako na široko odpre vrata tujcu, da se nenadoma ne počuti kot vsiljivec, temveč kot član družine, v kateri vsi hvalijo drug drugega. Hčere starše, starši pa svoje hčere in njihove družine. Ko so mi pravili, kako lepo je bilo na zlato poroko, so dogajanje tako živo opisali, da sem kar videla, koliko smeha je bilo in lepih stvari. Igrala je ravenska godba, plesala Koleda, pa Štrajharji so prišli pa še ena godba in na poroki sta bila tudi camarin družica, ista kot pred petdesetimi leti.

Je potem sploh preteklo toliko let? Po tem, kako Florjana ljubeče stisne svojemu možu roko, bi težko verjel.

Milojka Komprej

Križ kraž - kralj Matjaž

Zima je bila letos več kot radodarna. Snegu ni in ni bilo videti konca. Potem ko smo si oddahnili po prvem čiščenju, je zapadla druga "runda". Zima se je pokazala v pravi luči. Brez zadrege je odvrгла vse, kar ima. Po ogromni količini snega nas je presenetila še z nizkimi temperaturami. Nam pa narisala rdeča lica in nosove. Mi smo se ovili v tople šale in rokavice ter poskusili uživati tudi v teh čarih.

Misli na Gradove kralja Matjaža so me spremljale že od sredine poletja. Kadar sem stopila iz kuhinje v sobo, sem vsakokrat videla plakat s to prireditvijo. Bolj ko se je bližal zimski čas, bolj sem postajala pozorna na ta plakat. Večkrat sem prebirala, kaj vse se tam dogaja. Kakšna so pravila, koliko je dovoljeno število članov ekipe, kakšna orodja imaš lahko zraven in katere prireditve se odvijajo poleg same gradnje gradov. Tako smo se resno začeli pogovarjati o sestavljanju ekipe, o ideji za gradnjo in seveda o tem, koliko litrov vina bo dovolj, da nas ne bo zebljo.

Sobota se je približevala in mraz je pritiskal. Ta nas je dokončno sprijaznil z dejstvom, da nova okna ne tesnijo, tako kot bi mogla. Drug drugega smo po telefonu tolažili, da se bomo greti v velikem šotoru, če bo preveč pritiskal mraz.

Sobota je prišla in zgodaj zjutraj sva se s "cimrom" odpravila proti Koroški. Po dolgem času sem imela priložnost videti Uršljo goro od zadaj. Sprednja stran je lepša, bolj ovalna in predvsem, za moje oko, bolj domača.

Po kavi in izbrani temi smo se odpravili proti Črni na Koroškem, tja po Peco. "Pri Matjažu" v Podpeci smo dobili parcelo in toplo dobrodošlico. Ob 10. uri so dali znak za gradnjo in tako se je začelo zares. Tekma za najlepší grad je stekla v pravem vzdušju. Žaganju, lomljenju, vlečenju snega ni bilo videti konca. Ljudje so tekali sem ter tja po velikih kupih snega kot mravlje po mravljišču. Vsak je imel svojo nalogo: nošenje vode, mešanje "malte" iz snega in vode, oblikovanje velikih in malih kock itd. Počasi so začeli nastajati gradovi različnih vrst in dimenzij. Predvsem pa je naša barka pridobivala na izgledu. Pri tem je pomagalo tudi sonce, ki je zmehčalo sneg, da je lahko umetniški del ekipe izoblikoval na premcu veliko Matjaževo glavo z vso dolgo brado in veliko krono. Ladja je rasla in vedno več ljudi se je ustavljalo ob njej.

Ob mraku so se prižgale bakle in svečke, tako so gradovi zasijali v vsej veličini. Dober občutek je, ko se ljudje ustavijo ob izdelku, v katerem je delček tebe. Otroci hočejo vse videti od blizu, se stvari dotakniti in začutiti. Z našo ladjo so lahko postali pravi mornarji in so lahko odpluli, kamor so želeli. Očetje pa so jih pri tem ves čas spremljali in fotografirali.

Večer se je zaključil s pravo veselico. Za dobro glasbo je poskrbel koroški kantavtor Milan Kamnik in nas s svojimi besedili dobro nasmejal. Ob koncu smo se ekipno odpravili peš v dolino. Skupno smo ugotovili, da se že dolgo ni kakšna pot tako vlekla in že dolgo nismo hodili tako pozno po takšni temi.

Pričakalo nas je sončno jutro, skoraj žgoče od vse beline. Še enkrat smo se odpravili proti gradovom. Zadnjikrat smo si ogledali našo Barko kralja Matjaža, ob njej smo se poslovili in odšli eni proti Štajerski, ostali proti Ljubljani in od tam proti morju, kjer se

Foto: ZK

barke ne stopijo ob prvem soncu, ampak komaj čakajo novo pot.

Naslednjega januarja pa se zopet vidimo pri Matjažu.

Ekipa Zeljeinkrompir
(Maša, Sergej, Rok, Maja, Tea, Primož, Tadej in Katja)

Osankarica in Gora Oljka - Zdravju naproti

Planinsko društvo Šoštanj že vrsto let vključuje v svoj letni program pohodov in izletov v januarju pohod na Osankarico, februarja na Goro Oljko, marca po Trški poti, maja Od Kotelj do Belih Vod, junija po Ravenski poti in v decembru na Sv.Križ.

V počastitev padlega Pohorskega bataljona, 8. januarja 1943 pri Treh žeblih, prireja Planinsko društvo Zreče prvo soboto v januarju vseslovenski pohod na Osankarico. Letos je bil že 28. zapored. Kot že vrsto let je bil start v koči na Pesku. Letos so nas našli okrog 1500 udeležencev. Vrvež pohodnikov, sonce in pravilčno zasnežen gozd so dajali slutiti, da bomo preživeli prelep zimski dan. Slabih 6 ur hoda je bilo nagrajenih kot vedno do zdaj z glasbo in plesom organizatorja v športni dvorani v Zrečah. Na srečelovu tokrat nismo dobili kolesa, ki je vsakoletna glavna nagrada, zato pa smo med nami imeli nagrajenca za 25. pohod na Osankarico, Evgena Drvariča. Čestitamo!

21. januarja smo se udeležili tudi pohoda na Goro Oljko, imenovanega Zdravju naproti.

V sončnem in hladnem jutru smo se zbrali na avtobusni postaji v Šoštanju. V spremstvu planinskih vodnikov Andreje in Mirana nas je pot vodila ob šoštanskem jezeru, mimo HTZ-ja, preko glavne ceste in proti Lokovici. Kar kmalu je bila prva postojanka na Miranovem domu, kjer sta nas kot običajno pričakala njegova starša z vročim čajem in pecivom. Tudi tokrat je naša vodnica prispevala

Foto: Arhiv

svojo dobroto, domačega prijatelja. Dobro podkrepjeni in prešerne volje smo nadaljevali pot po obronkih Lokovice, Velikega Vrha in naprej proti Gori Ojliki. Ob prijetnem klepetu in nekaj posnetih fotografijah smo po slabih treh urah prispeli na cilj. Vrvež planincev pred in v koči je bil znamenje dobro obiskanega pohoda, letos že 46. zapored. Udeležilo se ga je rekordno število pohodnikov, iz cele Slovenije in Hrvaške. Naj bi jih bilo okrog 1000. Med njimi so bili tudi štirje taki, ki so se pohoda udeležili vsa leta doslej. So člani Planinskega društva Polzela in pobudniki tega pohoda.

Zadovoljni s prehojeno potjo, druženjem in ob za-vesti, da smo naredili nekaj za zdravje, smo se razšli. Vidimo se na pohodu našega društva po Trški poti v nedeljo, 5. marca 2006. Zdravja ni nikoli preveč.

Z. Moškon

Pri gasilcih vedno kaj novega

Tudi letošnje leto so šoštanski gasilci začeli z občnim zborom, na katerem so pregledali svoje delo in načrtovali dejavnosti za 2006. Pa vendar vsako leto postrežejo s kako novostjo. Tako so letos svojo sejno dvorano opremili z najsoodobnejšo tehniko in ozvočenjem in na začetku vsem prisotnim digitalno s fotografijami in napisi prikazali svoje delo.

Predsednik Boris Goličnik je nato v svojem poročilu omenil, da so uspeli urediti tehnično dokumentacijo za gasilski dom, ki doslej ni bila popolna. Zgradili so tudi novo nadstrešnico in dan pred občnim zborom zaprosili za tehnični prevzem. Omenil je izobraževanje, ki mu v društvu namenijo veliko pozornost. Redne četrtkovne članske sestanke so v minulemu letu imeli kar 48-krat. Udeležili so se številnih slovesnosti. Priredili pa so tudi tekmovanje starih brizgaln in Florjanovo mašo, kjer so prevzeli novo gasilsko vozilo.

Poveljnik Aleš Švarc je v statistiki za leto 2005 navedel, da so opravili dvanajst intervencij, od tega 6 požarov, dve reševanji ob poplavih, dve tehnični intervenciji in posredovanje v letalski nesreči v Lajšah. V mesecu novembru je delo društva pregledala inšpekcija, ki pa ni ugotovila bistvenih pomanjklivosti. Podal je še poročilo o nabavi gasilske opreme, tako osebne kot skupne.

Mladi gasilci, ki so imeli svoj občni zbor že dan prej, so v svojem poročilu povedali, da so imeli v preteklem letu kar 60 vaj. V njihove vrste je vstopilo 7

novih, tako da jih je sedaj 48. Iz poročila je bilo razvidno, da res delajo intenzivno, saj so navedli sodelovanje na številnih gasilskih in športno-rekreativnih tekmovanjih, od koder so v gasilski dom prinašali prestižna priznanja in mnoge pokale. S takim delom nameravajo nadaljevati tudi letos.

Dejavni pa so bili tudi starejši člani društva. Pri tem naj izpostavimo **Martina Turka**, ki je obnovil 120 let staro gasilsko čelado in so jo namestili v posebno vitrino v dvorani.

Seveda so se posvečali tudi družabnosti in v ta namen uspešno organizirali strokovno ekskurzijo na Primorsko. Članice so se udeležile srečanj v Šmartnem ob Paki in v Gaberkah.

Za letos so si poleg rednih dejavnosti in številnih delovnih akcij odločili organizirati še interno gasilsko vajo vsaka dva meseca, v mesecu oktobru pa prirediti dan odprtih vrat in predavanja za osnovno šolo in vrtec.

Na tokratnem občnem zboru so izvedli volitve, saj je dosedanji organom društva potekel mandat. Nekateri člani so bili ponovno izvoljeni, nekaj pa je tudi novih moči. Tako je bil na zahtevno mesto poveljnika društva imenovan Justin Hudobreznik. Borisu Goličniku, ki je sedaj opravljal funkcijo predsednika društva, že prej pa je bil podpredsednik, so člani zaupali še en mandat in s tem potrdili njegove usmeritve in nedvomno dobro delo v društvu.

Marija Lebar

75 let PGD Topolšica

Redni letni občni zbor Prostovoljnega gasilskega društva Topolšica je bil v soboto, 4. 2. 2006, v prostorih tamkajšnjega društva. Vse do točke razno, kjer so potrdili častno razsodišče, so temeljito izčrpali vse ostale teme. Zbor je vodil delovni predsednik Darko Delopst, verifikacijska komisija pa je potrdila, da je na zboru prisotnih 58 članov od 102, kolikor jih beležijo v društvu.

Iz poročila predsednika društva Hermana Pergovnika so bile razvidne dejavnosti skozi vse leto, med katere sodi pridobivanje dokumentacije za gradnjo gasilskega doma, hkrati pa tekoče obveznosti. Predsednik je tudi pozval k večji udeležbi članov pri delu društva in informiranju. Na koncu je poudaril, da se vse stvari rešijo s sodelovanjem, pogovorom in poslušanjem. Izrazil je tudi upanje, da bodo v naslednjem letu kupili vozilo GVV2, ki je prepotrebno v njihovem voznem parku.

Besedam predsednika se je pridružil tudi poveljnik Franc Hriberšek. V poročilu nanizal kup

dejavnosti, ki so jih gasilci opravili v preteklem letu, med njimi predvsem tekmovanja, izobraževanje in tudi udarniško delo. Med ostalimi poročili velja omeniti še blagajniško, poročilo nadzornega odbora in seveda mladine, ki je bila, vsaj iz poročila sodeč, v preteklem letu zelo dejavna. Občni zbor so pozdravili gostje, člani sosednjih in sorodnih društev, predstavnica GZ Velenje Alenka Ferk, župan Občine Šoštanj Milan Kopušar in predsednik Krajevne skupnosti Topolšica Viki Drev.

V letu 2006 je poudarek na izobraževanju, tekmovanju in tudi na delih za novi dom ter nakup vozila. Prioriteta v gasilstvu je predvsem skrb za gasilca posameznika, njegovo izobraževanje, opremo in pripravljenost, kar je poudaril tudi gost pobratenega PGD Podkoren.

Na občnem zboru so sprejemali tudi spremembe statuta, podelili pa so kar nekaj priznanj zaslužnim gasilcem. Poleg priznanj za 10, 20 in 30 let dela, ki so jih prejeli nekateri gasilci, je najbolj glasen aplavz odmeval ob priznanju 2. stopnje GZ Velenje, ki sta ga prejela Boštjan Mikuž in Ivanka Godec, ter ob priznanju za 50 let zvestobe gasilskemu stanu, ki ga je dobil Miha Kugonič.

Nekaj sprememb je tudi v upravnem in nadzornem odboru, kjer so nekateri člani izstopili, njihova mesta pa zasedli drugi.

75. občni zbor Prostovoljnega gasilskega društva Topolšica se je s tem zaključil.

Omeniti velja lep kulturni vložek Okteta Zavodnje in Mažoretne skupine DPM Topolšica ter zahvala vodstva društva za vso pomoč, ki jo nudijo lokalna skupnost in posamezniki.

Milojka Komprej

Položaj gasilca v današnji družbi

Otem je tekla razprava vzporedno z občnim zborom Prostovoljnega gasilskega društva Lokovica. Ta je med drugim nakazovala to, da se gasilci še kako zavedajo, da dandanes samo volja ni dovolj, temveč sta za gasilca pomembna usposobljenost in znanje. Od gasilcev se zahteva čedalje večja profesionalnost, izurjenost, to pa je v prostovoljnih društvih včasih težko. Prostovoljno delo še vedno temelji na osebni pripravljenosti posameznika, koliko se bo žrtvoval v družbeno dobro. Gre s tem v korak izobraževanje, izurjenost in stalna pripravljenost?

Občni zbor, ki je bil v soboto, 4. februarja, je pozdravil predsednik društva Boris Lambizer in že v

Foto: Arhiv društva

Foto: Dejan Tonklič

Foto: Dejan Tonklič

svojem pozdravnem govoru razmišljal o tem, da je prostovoljno delo premalo vrednoteno. Ob tem je omenil podatek, da ima Gasilska zveza Slovenije 137-letno tradicijo, to tradicijo pa ohranjajo prostovoljna društva. V svojem poročilu je omenil dela na posodobitvah prostorov gasilskega doma in preplastitvi dvorišča, kakor tudi nakupa računalniške opreme. Za predsednikom je prevzel besedo delovni predsednik Aleksander Drev, ki je dnevni red nato popeljal do konca. Podpoveljnik Marko Jurič je nanašal dejavnost društva skozi leto 2005, izpostavljena pa so bila predvsem tekmovanja, usposabljanja, nekaj intervencij in izobraževanj, oskrba z vodo in redni ogledi v TEŠ. Gasilci so med letom opravili kar 1120 ur prostovoljnega dela. Svoje razmišljanje je zaključil z besedami, da se gasilec ne vpraša, ampak pomaga, kjer je pomoč potrebna. Tudi ostala poročila so bila brez posebnosti, razveseljivo pa je bilo slišati, da društvo dela dobro, in prisluhniti poročilu mladih gasilcev, ki ga je podal Urban Kavšak. Iz tega je razvidno, da med mladimi narašča zanimanje za gasilstvo.

V razpravi po poročilih so sodelovali župan Občine Šoštanj Milan Kopušar, poslanec v državnem zboru Drago Koren, predstavnik GZ Velenje Ivo Rakun, predstavnik poveljstva Šoštanj Danilo Čebul, novi šef Civilne zaščite Šoštanj Bogdan Lampret, predstavnik pobratenega društva Ribno in prijateljskega društva Mala Nedelja ter ostali.

Plan dela je bil finančno podprt tudi s strani blaginjičarke Tatjane Rosec.

Za dolgoletno delo in uspeh pri gasilcih pa so bili tokrat mnogi tudi nagrajeni. Kar nekaj jih je dobilo priznanje gasilske zveze za 10, 20 in 30 let dela, za 50 let sta prejela priznanje Ludvik Lambizer in Jože Klančnik, za 60 let pa Ferdo Blažič. S častitljivimi 67 leti gasilstva pa se ponša Karel Novak, njihov najstarejši član. Med veterane so se vpisali Jože Klančnik, Ivan Beričnik, Rudi Lambizer, Štefan Plaskan, Stane Zager, Milan Srebre, st., Rudi Drev, Zdravko Zupančič in Franc Rotnik, med nove člane pa Zvone Kovač.

Z gasilskim NA POMOČ so gasilci zaključili uradni del zбора.

Milojka Komprej

PGD Gaberke

Za članicami in člani PGD Gaberke je razgibanano leto. Zato sta imela predsednik Bogdan Lampret in poveljnik Zvone Koželjnik pri sebi poročila, ki sta ga predstavila zadnjo soboto v januarju na občnem zboru društva, veliko dela. Veliko časa so gasilci namenili predvsem preventivi, spoznavanju opreme, izobraževanju in tekmovanju. Na srečo jim je bilo potrebno intervenirati le v dveh primerih. Oktobra je ob večjem nallivu poplavlila Velunja, decembra pa je bilo potrebno gasiti požar na zapuščenem avtu v Družmirju. Nova upravni in nadzorni odbor sta se v začetku minulega leta z vso resnostjo lotila dela. Ni bilo meseca, ko se v okviru društva ne bi kaj dogajalo. Tako so v marcu organizirali ples ob dnevu žena in tekmovanje v namiznem tenisu za mladince. Aprila so s čistilno akcijo očistili in uredili dom in okolico, konec aprila pa so

Foto: A. Grudnik

postavili dva mlaja. Na Florjanovo nedeljo so se oblečeni v uniforme udeležili maše v gaberški cerkvi, konec maja pa so desetine že pridno trenirale in se na ta način pripravljale na tekmovanja. Trud ni bil zaman, saj se lahko pohvalimo z bogatim naborem pokalov. Člani A in članice A1 so zmagali na občinskem tekmovanju v Šmartnem ob Paki. Članice A1 so zatem osvojile še prvi mesti na tekmovanju v Pesju in Mislinji. Najbolj dejavne pa so bile starejše gasilke, ki so se udeležile kar šestih pokalnih tekmovanj, skupno pa so dosegle četrto mesto. Na enajstih meddruštvenih tekmovanjih so dvakrat zmagale, osemkrat so bile druge ter enkrat tretje. Osvojile so tudi 2. mesto na občinskem tekmovanju, zatem pa še 1. mesto na regijskem tekmovanju. Tako bodo letos sodelovale na državnem tekmovanju.

30. junija pa je bil za PGD Gaberke poseben dan. Ta dan so namreč veličastno prevzeli in pripeljali v Gaberke novo avtocisterno MAN tip GVC 16/25. Novo lepoto so na vrhu gaberškega klanca pričakali gasilci s tremi ostalimi gasilskimi vozili. Z modrimi lučmi so jo nato spremljali čez Gaberke do gasilskega doma.

V juliju je bila, kljub zelo slabi vremenski napovedi, pod vedrim nebom izpeljana prireditev Praznik žetve in kruha. Na ta dan je potekal tudi slavnosten krst in uraden prevzem novega vozila. Konec poletja, v avgustu, so se najbolj vztrajni kar peš odpravili v Zibiko na prireditev pobratenega PGD Zibika. V mesecu oktobru, mesecu požarne varnosti, pa so v PGD Gaberke med številnimi drugimi aktivnostmi izvedli tri društvene vaje, udeležili pa so se tudi občinske vaje. Konec leta so pričeli z nujno adaptacijo strehe gasilskega doma. Zamenjali so tudi garažna vrata in s tem zmanjšali izgube pri ogrevanju prostorov. Decembra so po hišah delili koledarje, na novoletni dan pa so organizirali novoletni ples. Aktivnosti na operativnem in tekmovalnem področju je bilo sicer preko leta še veliko več, zato bi opis vseh v članku zahteval kar nekaj prostora.

Tudi letošnje leto bo polno aktivnosti. Poleg skrbi za zabavo bodo veliko delali na izobraževanju ter na področju usposabljanja desetih na tekmovanja. Izvedeno bo kar nekaj preventivnih vaj, redno pa bodo vzdrževali vozila in opremo. Predelali bodo tudi orodno vozilo TAM, tako da bo ustrezalo kategorizaciji GV-I. V gasilskem domu bodo predelali kurilnico za ogrevanje na plin. Zaradi visokih stroškov pri ogrevanju gasilskega doma pa bodo izvedli vrsto predelav z namenom varčevanja pri ogrevanju.

Na koncu uradnega dela občnega zbora so najzaslužnejšim članom podelili priznanja in odlikovanja.

A. Grudnik

Obisk pri Mariji Robida

Med aktivnosti odbora Rdečega križa Topolšica spadajo tudi obiski pri starejših krajanih. Marija Robida je najstarejša krajanka Topolšice. Predsednica KO RK Topolšica Pavla Stablovnik je na obisk k njej povabila župana Občine Šoštanj Milana Kopušarja in predsednika Krajevne skupnosti Topolšica Viktorja Dreva.

Gospa Marija živi v hiši na Lomu z družino svojega sina. Ravno tisto nedeljo je izpolnila 92 let. Obiska se je zelo razveselila, saj je že več let priklenjena na bolniško posteljo. Po težji operaciji je dobila pljučnico in si nato ni več čisto pomagla. Od takrat tudi slabše vidi, zato ji dela družbo radio, tega zelo rada posluša. V hiši živijo še njeni pravnuki, ki ji tudi krajšajo čas, in je nanje zelo navezana.

Foto: Marija Lebar

Največ pa zanjo skrbi in jo neguje snaha Pavla, ki pravi, da se z mamo odlično razumeta. Treba je poskrbeti za pravilno gibanje, da ne pride do preležanin, treba je poskrbeti za zdravila, za pravilno prehrano in vsakodnevno toaleta. Mamo tudi posadijo v voziček in jo malo popeljejo naokrog, da se razgiba in da ji ni preveč dolgčas. Pri težjih opravilih Pavli pomaga mož, to je sin gospe Marije. Po potrebi priskočijo še ostali člani družine. Tukaj zares velja reko: »V slogi je moč«, saj se vsi družinski člani odlično razumejo in pomagajo drug drugemu.

Gospa Marija je sicer rojena Topolščanka in je bila pred poroko doma pri Juvanu, po domače pri Razborniku. V zakonu je rodila pet otrok in ima sedaj že deset vnukov in enajst pravnukov. Življenje ji ni prizanašalo, kot ni nobeni materi s petimi otroki. Dela je bilo vedno dovolj. Ko pa so otroke dobile njene hčerke, je pomagala tako, da jih je hodila paziti. Odkar je k hiši prišla snaha Pavla, je bilo Mariji mnogo lažje, žal pa je prišla bolezen.

Župan Kopušar je Mariji Robida zaželel dobrega počutja in veliko let, željam pa sta se pridružila še Viktor Drev v imenu KS in Pavla Stablovnik v imenu KO RK Topolšica. Za podkrepitev svojih želja so ji izročili priložnostna darila in cvetje.

Kako lahko taka pozornost polepša dneve bolniku, kaže to, da gospa Marija kar ne more pozabiti obiska in vsakomur pripoveduje, kako dobro se ji zdi, da so jo obiskali župan, predsednik KS in predsednica KO Rdečega križa.

Marija Lebar

Šola in izkušnje - za življenje

Intervju z ravnateljico mag. Majdo Zaveršnik Puc

Foto: List

V redakciji Lista smo ob intervjuju »šolskih novinarjev« izbrali fotografijo mag. Majde Zaveršnik Puc, kot jo je ujel naš foto-aparat na otvoritvi razstave fotografij Joca Žnideršiča pred letom dni v Mestni galeriji Šoštanj.

Z novim koledarskim letom ste ravnateljica Osnovne šole Šoštanj. Bi nam zaupali, kaj vas je spodbudilo, navdušilo za delo?

Prav gotovo je moja izbira študija že sama po sebi začrtala pot dela z mladimi. Moje delo do sedaj je poleg pedagoškega dela zajemalo tudi organizacijo in izpeljavo aktivnosti, v katere so se lahko vključevali učenci in dijaki, ki so se ukvarjali z glasbenim izobraževanjem.

Zato želim tudi učencem omogočiti in pokazati, da osnovna šola ni samo učenje, pisanje testov in spraševanje, ampak da si lahko nabirate izkušnje za življenje tudi v osnovni šoli malo drugače, na zabaven, družaben, prijateljski način in da lahko na takšen način vsakdo dokaže svoje talente, ki jih mogoče zaradi nekih notranjih vzrokov ne more pokazati pri samem pouku.

Pravzaprav vas ne poznamo. Veseli bomo, če nam boste povedali kaj več o sebi.

Vseskozi živim v Šoštanju, kjer sem obiskovala vrtec in nato OŠ Bibe Rōcka. Svojo pot študija sem nato nadaljevala v Gimnaziji Velenje in zaključila podiplomski študij na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Do sedaj sem delala v Glasbeni šoli Frana Koruna Koželjskega Velenje. Do zaposlitve sem veliko nastopala na odrih kot voditeljica, pevka ali korepetitorica zborom. Rada sem med prijetnimi ljudmi, kjer se poje. Rada imam živali, zato me ves čas mojega življenja spremlja psička; najprej sem imela dve škotski ovčarki, sedaj pa imamo v družini samojedko. Rada imam naravo in rada odkrivam zgodovino in z njo povezane običaje. Sem poročena in mati dveh sinov Jureta in Vida.

Nашa šola je velika, nova, moderna ... Kako se počutite v njej?

Prijetno je biti v takšni stavbi, prostorni in odprti tako za svetlobo kot tudi za nove izzive. Želim pa si, da bi ta zunanji žar lepote, ki ga lahko vsakdo opazi, izžareval tudi znotraj stavbe med vsemi, ki prebivamo v njej.

Ravnateljati pomeni ... Čemu vi daje prednost?

Ravnateljati pomeni voditi vzgojno-izobraževalni zavod na vseh področjih, ki jih določa zakonodaja. Prav gotovo pa med vsemi nalogami, ki so mi predpisane, dajem prednost vzgoji. To pomeni, da vi, učenci, in mi, ki skrbimo za vaš osebnostni razvoj, čutimo spoštovanje do vsega, kar nas obdaja, do vsakogar, s katerim komuniciramo, strpnost do vsakogar, s katerim si delimo skupni življenjski prostor, da se skupaj veselimo uspehov tako na izobraževalnem področju vsakega posameznika kot uspehov skupnih akcij, ki jih bomo izvedli.

V svojem petletnem mandatsnem obdobju boste poskusili kar najbolj uresničiti zastavljene cilje. Bi izpostavili najpomembnejše dejavnosti, naloge? Boste uvedli kakšne novosti, izboljšave?

Prav gotovo, da tako kot starša postavita pravila igre doma, jih bom postavila tudi na šoli. Pri tem predvsem mislim na določitev vaših in naših dolžnosti do šole kot celote s programom, stavbo in okolico, ki jo obdaja. Vsi skupaj se bomo morali potruditi ohraniti šolo takšno, kot ste jo sami opisali v svojem tretjem vprašanju. Med drugimi sem si zadala nalogo najti pot, da pripeljem v naš kraj oz. našo šolo vrstnike tudi iz sosednjih držav, da boste oz. bomo spoznali način razmišljanja in interese mladih drugod. Seveda pa bi rada, da mi še letošnje šolsko leto uspe uvede družabno srečanje »veseli petek«.

Na koncu želimo, da nam poveste kakšno spodbudno misel, morda željo za skupno življenje in delo na naši prijetni šoli.

V tem mesecu dni, kolikor sem prisotna na šoli, sem med procesom obojestranskega spoznavanja prav gotovo vesela ugotovitve, da ste se že takoj odzvali mojim željam in nalogam, ki sem jih sedmo-, osmo- in devetošolcem zastavila. Vsakdo ima sanje o svojem nadaljnjem življenju. Želim si, da bi na naši šoli, tako vi, učenci, kot mi, pedagogi, našli skupni jezik, ki bo pomagal te sanje, vsaj kar se tiče vašega izobraževanja in bivanja na OŠ Šoštanj tudi uresničiti.

Najlepša hvala!

»Šolski novinarji«

We will rock you

(Komentar predstave)

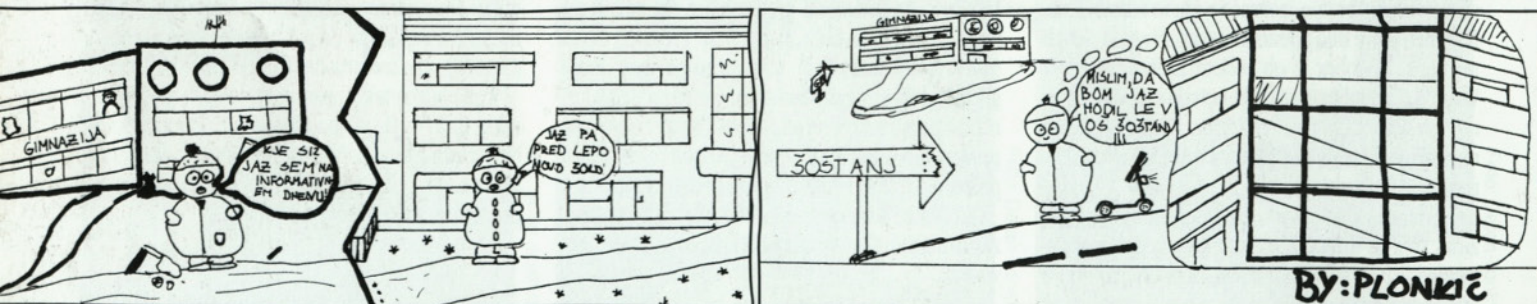
Biti kralj, pomeni imeti moč in vladati svojemu ljudstvu. Kralj je podoba veličine in močnosti. Odloča o življenju ali smrti.

Biti kralj ljudskih src pa je veliko težje. To ni le nekaj, kar obstaja le v pravljicah, to je sen mnogih. Mogoče so ravno zato dijaki 2. gimnazije v Mariboru naštudirali muzikal s pesmimi nesmrtnih skupine QUEEN. In to predstavo smo si v ljubljanskem Cankarjevem domu ogledali učenci 8. in 9. razredov Osnovne šole Šoštanj.

Glasbeno-plesna prestava je trajala polni dve uri in pol. Mislim, da nas je vse precej navdušila, četudi so na začetku padale pripombe, češ da nič ne razumejo, ker je v angleškem jeziku. Vsi nastopajoči, teh pa ni bilo malo, so morali za dosego svojega cilja (peti, plesati in še govoriti v tujem jeziku) vložiti dosti truda in vztrajnosti. Vsi so odlično peli, igrali in plesali. Predstava nas je mnogokrat spravila v smeh. Vsem je ugajala rockovsko obarvana glasba. Ob koncu predstave so po vsej dvorani odmevali vzkliki odobravanja in ploskanje kar ni potihnilo. Pohvala je verjetno tudi nastopajočim dobro dela.

Človek ne ve, dokler se ne prepriča sam: kultura je nekaj, kar nas povezuje in zadovoljuje tako po estetski kot po duhovni plati.

Katja Potočnik

Knjige

Knjige so:

- predstavnice zapisane besede,
- dom črk, besed in povedi,
- vir učenosti,
- večne,
- naše najboljše učiteljice in prijateljice,
- najboljše darilo,
- poučne, zgodovinske,
- zbirke pravljic, romanov,
- atlasi, leksikoni, slovarji,
- znanje in veselje,
- veselje v znanju,
- književno znanje v veselju,
- veselo znanje.

David Vidmar, 3. a

Kako ravnati s knjigo?

Knjigo je treba brati in ne po njej čakati.

Knjigo moram oviti in podpisati.

Ko knjigo berem, se ne mastim s čokolado, da je ne popackam.

Iz knjige ne smem trgati in rezati listov.

Večkrat pobrišem prah s knjige.

Knjige ne mečem.

»Šolski novinarji«

Tvoje ime

*Kadar sonce izgine z neba
in tema poljubi zemeljska tla,
svetla zvezda prikaže se,
na misel mi pride tvoje ime.*

*V daljavi vidim tvoj obraz,
veter šepeta tvoj angelski glas,
luna obseva tvoje lase,
le zate bije moje srce.*

*Morje spominja me na tvoje modre oči,
v njih se skriva polno lepih reči,
polno veselja, polno dobrote,
tvoj nasmeh ne skriva tvoje lepote.*

*Naj bo moje telo ujetu,
naj mi vzamejo vse, kar je sveto,
naj mi bo slabo,
vedno moja duša s tabo bo.*

Pia Verdnik

Moje življenje

*Takšno je moje življenje -
kot pajkova mreža,
ki je prepletena z vrvicami v levo in desno
in ima veliko lukenj,
pa nobena ne vodi v prostost.*

*Takšno je moje življenje -
kot votlina,
le nekaj drobnih živali je v njem,
ki se ob meni sprehajajo
dan za dnem.*

*Takšno je moje življenje -
tiho sameva,
se prazni
in se v kapljici solza utaplja.*

Ksenja Zbičajnik

Mini debata

Branje knjig je bolj zabavno od gledanja televizije,

- ker si ob branju lahko ustvariš svoj domišljijski svet,
- ker si pri branju sam in lahko po želji ležiš, sediš ...,
- ker zanimivo knjigo lahko kadar koli in kamor koli vzameš s sabo ter jo začneš brati, če ti je dolgčas.

Gledanje televizije je bolj zabavno od branja knjig,

- ker se povezujeta slika in zvok,
- ker televizijo lahko gledaš skupaj s prijatelji,
- ker lahko hitro spreminjaš programe in tako izbiraš oddaje po želji.

»Šolski novinarji«

Šola v (beli) naravi

(Utrinki petošolcev)

Bil je lep sončen dan in v dolini se je videla megla. Že nekaj časa smo bili na smučišču, tako da sem bil že malo utrujen. Ko smo se z vlečnico pripeljali na vrh, sem padel prvič. Padci so se nato kar vrstili. Najhuje pa je bilo, ko bi se moral ustaviti ob učitelju, pa sem se zaletel v sošolca, nato me je obrnilo na glavo (k sreči sem imel čelado) in me odneslo po hribu navzdol. Učitelj me je videl in se pošalil: »Poglejte ga, drvarja, vsa drevesa bo posekal!«

Vid Bahor

Dekleta smo se odločila, da speljemo načrt, ki nam je prvič že spodletel. S parfumom za hrbtom smo se pod pretvezo, da si ogledamo fotografije, napotile v sobo fantov. Fantje so nas bili veseli in ob njihovem pripovedovanju dogodivščin sem počasi in neopazno s peto pritiskala na sprožilec stekleničke. Kmalu je vonj prišel do fantovskih nosov. Ko so ugotovili, da smo jim »odišavile« sobo, so nas pognali ven. Seveda je maščevanje sledilo.

Hana Videmšek

Bilo je zgodaj jutraj. Jaz sem še spal in nisem vedel, kaj se dogaja okoli mene. Kar naenkrat sem zaslišal, kako tla škripajo, a me ni nič skrbelo.

Učenci OŠ Šoštanj si želijo, da bi:

- bilo več klopi pred učilnicami in garderobami,
- deloval angleški dramski klub,
- izdelali maskoto šole,
- deloval avtomat za vodo,
- bilo otroško igrišče za najmlajše,
- v šoli spremenili razporeditev nekaterih učilnic,
- bilo po šoli več rastlin,
- imeli oglasno desko, na katero bi učenci pritrdili listke z mnenji, »čvekami«,
- med odmori vrteli glasbo,
- imeli svoje navijačice,
- bili odmori daljši ...

»Šolski novinarji«

Prepričan sem bil, da so to moji prijatelji. Kmalu sem zaslišal pritajen smeh. Toliko vprašanj se mi je vrtelo v glavi, saj sem mislil, da se smeji moji. Počasi sem odprl oči in zagledal dva sošolca z zobno pasto v rokah. Spraševal sem se, kaj sta namepravala. Kmalu sem ugotovil, da sem jima pravkar preprečil, da bi me namazala.

Blaž Fajdiga

Vsredo smo imeli pohod na Osankarico. S sošolko sva se posvetovali, kaj bi naredili, da nama ne bi bilo treba iti zraven. Vendar se nama nikakor ni uspelo izmuzniti. Ves čas hoje sva se nekaj pritoževali in želeli nazaj. Sošolka se je začela že na silo jokati, da ne more več. Vendar so učitelji vztrajali. Ko smo prišli na Osankarico, pa je bilo že vse hudo pozabljeno.

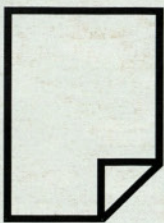
Ana Bahor

Dan pred smučarskim tekmovanjem smo žrebali številke in meni se je kar nasmehnilo, ko sem izžrebal šestico. Tekmovanje se je kmalu pričelo. Proga na vrhu je bila ledena, zato jo je bilo težje odpeljati. Na koncu pa sem dva modra količka skoraj izpustil, ker ju nisem videl. Srečno sem pripeljal do konca in ker je bil glavni favorit diskvalificiran, sem imel več možnosti dobiti medaljo. Na podelitvi zvečer sem izvedel, da sem bil tretji in tako osvojil medaljo.

Gašper Andrejč

Foto: Š. N.

Sredina

List

kabelsko razdelilni sistem šoštanj

Šoštanj.info
<http://sostanj.info>

NAPOVEDNIK PRIREDITEV

marec 2006

KDAJ	KAJ	KJE	VABI VAS
------	-----	-----	----------

1. teden

sreda, 1.3. ob 9:00	odbojka	Šola odbojke za osnovnošolce (traja do petka, 3.3.)	telovadnica Topolšica, Šp. dvorana Šoštanj in telovadnica Partizan	Odbojkarški klub Šoštanj - Topolšica
sreda, 1.3. ob 16:00	pust	Pokop pusta	Kajuhov park	Turistično - olepševalno društvo Šoštanj
petek, 3.3. ob 18:00	sestane	Občni zbor Planinskega društva Šoštanj	Gasilski dom Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
sobota, 4.3. ob 16:00	košarka	Spomladanski turnir veteranov	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
sobota, 4.3. ob 18:00	odbojka	Kajuh Šoštanj : Vuzenica (III. državna odbojkarška liga za ženske)	Telovadnica Topolšica	Ženski odbojkarški klub Kajuh
sobota, 4.3. ob 19:00	košarka	Elektra Esotech : Postojnska jama (1. A slovenska košarkarska liga)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
nedelja, 5.3. ob 8:00	planinstvo	Pohod po Trški poti okoli Šoštanja	okolica Šoštanja	Planinsko društvo Šoštanj
nedelja, 5.3. ob 16:00	predstava	Lutkovna predstava Princeska na zrnju graha	Kulturni dom Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj

2. teden

torek, 7.3. ob 17:00	delavnica	Torkova peta: ustvarjalna delavnica za otroke in starše	Kulturni dom Šoštanj	Medobčinska zveza prijateljev mladine Velenje
sreda, 8.3. ob 8:00	pohodništvo	Izlet Celjska koča - Svetina	okolica Celja	Društvo upokojencev Šoštanj
četrtek, 9.3. ob 17:00	predavanje	Ura pravljic	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
četrtek, 9.3. ob 19:00	koncert	Koncert Kvarteta Sensible	Mestna galerija Šoštanj	Glasbena mladina Velenje in Zavod za kulturo Šoštanj
sobota, 11.3.	planinstvo	Izlet na Polhograjsko grmado in Tošč 1021m	Polhograjsko hribovje	Planinsko društvo Šoštanj
sobota, 11.3. ob 9:00	košarka	Pionirski košarkarski turnir	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
sobota, 11.3. ob 13:00	kegljanje	Šoštanj : Impol (2. slovenska liga vzhod - ženske)	Športni center TEŠ	Ženski kegljaški klub Šoštanj
sobota, 11.3. ob 16:00	odbojka	Šoštanj Topolšica II : Vuzenica (3. državna odbojkarška liga - moški)	Telovadnica Topolšica	Odbojkarški klub Šoštanj - Topolšica
sobota, 11.3. ob 16:30	kegljanje	Šoštanj : Konstruktor II (2. slovenska liga vzhod - moški)	Športni center TEŠ	Kegljaški klub Šoštanj
sobota, 11.3. ob 19:00	koncert	Koncert skupine STOP	Kulturni dom Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
sobota, 11.3. ob 20:00	ples	Ples ob »Dnevu žena«	Gasilski dom Gaberke	Prostovoljno gasilsko društvo Gaberke
sobota, 11.3. ob 20:00	projekcija	Projekcija fotografij iz ZDA (avtor: Andrej Veternik)	Kavarna in slaščičarna Štorman Šoštanj	Kavarna in slaščičarna Štorman Šoštanj

3. teden

sreda, 15.3. ob 19:00	knjižni večer	Predstavitve knjige "(Po)moč numerologije" avtorice Taje Veroti	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
sreda, 15.3. ob 20:00	košarka	Elektra Esotech : Pivovarna Laško (1. A slovenska košarkarska liga)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
četrtek, 16.3. ob 17:00	predavanje	Ura pravljic	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
četrtek, 16.3. ob 18:00	bridge	Bridge - razmisljajmo možgane	Kavarna in slaščičarna Štorman Šoštanj	Šaleški bridge klub Velenje
četrtek, 16.3. ob 19:00	razstava	Odprtje likovne razstave Irene Guček	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
petek, 17.3. ob 19:00	prireditev	Podelitev priznanj najboljšim športnikom, športnim društvom in športnim delavcem za leto 2005	Kulturni dom Šoštanj	Športna zveza Šoštanj
sobota, 18.3. ob 18:00	odbojka	Kajuh Šoštanj : Črna (III. državna odbojkarška liga za ženske)	Telovadnica Topolšica	Ženski odbojkarški klub Kajuh

4. teden

torek, 21.3. ob 17:00	prireditev	Prireditev ob družinskem prazniku	Kulturni dom Šoštanj	Vrtec Šoštanj
četrtek, 23.3. ob 17:00	delavnica	Ustvarjalna delavnica pod vodstvom Anite Rakita	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
petek, 24.3. ob 19:00	predstava	Satirični kabaret (Kobal in Verč)	Kulturni dom Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj

5. teden

četrtek, 29.3. ob 17:00	predavanje	Ura pravljic	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
četrtek, 30.3. ob 19:00	predstava	Monokomedija in predstavitev knjige avtorice Milojke Komprej	Kulturni dom Šoštanj	M & P
petek, 31.3.	krvodajalstvo	Krvodajalska akcija v Ravnah	Gostišče Kotnik	Območni odbor Rdečega križa Velenje

Napovednik prireditev pripravljajo in objavljajo: mesečnik LIST, Kabelska televizija Šoštanja (kanal 22) in spletni Portal Šoštanj.info (<http://www.sostanj.info>)

KATEGORIJE PRIREDITEV: ■ šport ■ kultura ■ šolstvo ■ gospodarstvo ■ splošno

KAVARNA-
SLAŠČIČARNA
ŠTORMAN ŠOSTANJ

Trg bratov Mravljakov 3,
Tel.: 03/ 89 11 544
Del. čas: vsak dan 7. - 23. ure, v
pet. in sob. do 24. in ned. do 22.

Velika izbira različnih vrst kave
ter pravih čajev, sladice iz
slaščičarne Štorman ter torte po
naročilu, vrhunska izbira cocktai-
lov, majhni prigrizki...
www.gostilne-hotel-storman.com

Sredina vabi

Sredina vabi

Podoba kulture

Šoštanjski govornik Kajetan Čop

Dobrodošli v našem, šoštanjskem domu kulture!

Spoštovani gospod župan Milan Kopušar! Spoštovani gospod poslanec državnega zbora Drago Koren! Spoštovani gostje! Danes je praznik kulture! Danes je praznik srčnih ljudi!

Želel bi spregovoriti o vrednotah današnjega človeka in o kulturi, ki naj bi bila del teh vrednot.

Najprej bi začel v Šoštanju. Občina Šoštanj je z ustanovitvijo Zavoda za kulturo Šoštanj naredila ogromno za svoje občane. Ponudila jim je namreč možnost, kako aktivno ali pasivno sodelovati pri razcvetu kulturnega življenja v občini. S tem je predala nam, delujočim v zavodu, veliko odgovornost, ki se je seveda zavedamo in jo že tretje leto ponosno in s spoštovanjem nosimo.

Obseg našega dela iz leta v leto raste, saj postavljamo osnove za organizirano in uravnoteženo ponudbo kulturnih dobrot v občini. V veliko pomoč in navdih so nam lokalna društva, ki uspešno delujejo že vrsto let in nam služijo kot pomorščakom svetilniki na vihravem morju. Naše spoštovanje in občudovanje njih je neizmerno, saj se zavedamo tega, da njihovo delo temelji na ljubezni, predanosti in veliki želji do ustvarjanja. Mislim, da bi vsem nam, ki delujemo v javnem sektorju, morala biti neprofitna amaterska društva s svojo predanostjo k delu in s tem da služijo in razvijajo kraj, v katerem delujejo, za zgled, na kakšnih filozofskih osnovah oziroma na kakšni ideji moramo delovati. Z zavestnim občutkom, da služimo javnosti!!!!

Njihova hvaležnost je naša duhovna hrana, ki je prav tako pomembna kot materialna. Saj je telo brez duha samo lupina, ki je znotraj prazna, brez namembnosti. Da ne bi bilo pomote, ne govorim o »hvaležnosti« posameznikov, ampak tako željni blaginji naroda, ki naj bi bila cilj vsake vsaj malo socialno usmerjene skupnosti! Zaradi tega je potrebno delovati dolgoročno.

To je tudi osnovna filozofija Zavoda za kulturo Šoštanj. Zato smo v teh slabih treh letih, še vedno v obdobju postavljanja temeljev na osnovnih področjih kulturnih dejavnosti. Muzej usnjarstva, List, Mestna galerija Šoštanj, Otok Walcheren Janeza Žmavca, Vošnjaki industrialci iz Šoštanja Mirana Aplinca, zbirka Lapis bellus, Smallfest, otroške pobarvanke Katje Kočevar, Linhartovo srečanje, nedeljske matineje za otroke, Agledaš, Kajuhova likovna kolonija, razstave, koncerti, predstave, delo z mladimi ... so delo zaposlenih v zavodu z neprecenljivo pomočjo zunanjih sodelavcev.

Vsi tukaj prisotni vemo, da bodo letos lokalne volitve. Glede na to, kako pomemben praznik je danes, logično predvidevam, da so danes prisotni med nami že znani in neznani kandidati za župane, mogoče celo bodoči župan. In ker boste imeli v naslednjih mesecih veliko dela, bom izkoristil priložnost, vas ogovoriti, opomniti! Najprej bi vam na hitro predstavil tri dejansko največje projekte zavoda, ki so zelo pomembni za razvoj kulture v občini in pri katerih moramo sodelovati vsi, tako lokalna skupnost, zavod in lokalni gospodarstveniki. To so Muzej usnjarstva Slovenije, tehnična oprema kulturnega doma in profesionalizacija Lista.

Pri Muzeju usnjarstva Slovenije sta levji delež prispevali občina in Krajevna skupnost Šoštanj z namenjenimi sredstvi in ustanovitvijo iniciativnega odbora, ki je pri rušenju objektov bivše Tovarne usnja Šoštanj, na čelu z Danilom Čebulom, s svojo predanostjo in predvsem prostovoljnim delom rešil veliko premične tehnične dediščine - strojev in dokumentacije, ki bodo krasili bodoči muzej. Zavod za kulturo Šoštanj je s svojim nastankom tudi prevzel projekt Muzej usnjarstva Slovenije. Do sedaj smo uspeli pridobiti zaupanje in podporo Tehničnega muzeja Slovenije kot krovne organizacije na tem področju v Sloveniji. V lanskem letu smo tudi izvedli projekt vsebinske zasnove s pomočjo sredstev iz ministrstva za kulturo. Leto poprej smo pridobili idejno zasnovo za objekt muzeja. Muzej ne bo pomenil samo kulturno pridobitev, ampak tudi možnost novih delovnih mest in razvoja na področju turizma.

Prva faza prenove kulturnega doma je bila uspešno končana že leta 1999 in danes imamo enega najlepših kulturnih domov v Sloveniji, na kar smo zelo ponosni. Zavod za kulturo Šoštanj je s pomočjo Občine Šoštanj pridobil študijo, v kateri so predvidevan izračun stroškov in obseg dela za tehnično opremo kulturnega doma. Saj trenutno delujemo brez lučnega in zvočnega parka, kar zelo omejuje izbor izvajalcev oziroma dviga stroške prireditev pri najemu le-teh. Vsaka

prireditev polno zažari šele ob blišču luči in glasba ob zvokih, ki se razlegajo iz zvočnikov.

Revija za kulturna in druga vprašanja Občine Šoštanj in širše, List, je unikum na področju Slovenije. Sredstva, ki so nam namenjena iz občinskega proračuna za ustvarjanje le-tega, pomenijo 20 % celotnih sredstev zavoda. Zato smo lahko ponosni na eno najboljših lokalnih revij v Sloveniji. Razlog za to je delo odgovornega urednika Petra Rezmana in drugih sodelavcev. Zato je pomembno, da se nadaljuje in povečuje kvaliteta ter obseg dela. Saj se glede na tržna in vsebinska predvidevanja kaže, da lahko list v prihodnosti zraste v revijo regionalnega pomena, ki si bo sposobna zagotoviti velik delež sredstev in s tem vedno manj obremenjevati lokalni proračun. Da bi do tega prišlo, je potrebno profesionalizirati delovno mesto odgovornega urednika, ki se bo lahko posvetil osem ur dnevno nastajanju Lista in pridobivanju sredstev. Če do tega ne bo prišlo, lahko postane List glede na svojo kompleksnost proračunsko breme.

Zato vas prisotne bodoče kandidate za župane prosim, da omogočite s svojim delovanjem pridobitev začetnih sredstev za uspešno izvedbo teh projektov.

Za konec mojega govora bi želel skupaj z vami opraviti majhen eksperiment o dejanskem pomenu kulture.

Najprej postavimo hipotezo! Vprašajmo se, zakaj ima kultura rezerviran samo en dan v letu, ki ima 365 dni, to je 0,3 %! Ali lahko iz tega sklepamo, da ima kultura samo 0,3 % glasov človeških vrednot? Ker smo tukaj vsi na strani kulture, ji bomo v tej hipotezi malce nedolžno pomagali! Dodajmo ji še dan knjige, odrskih umetnosti, likovnih umetnosti, kulturne dediščine, premične in nepremične, materialne in duhovne ... Tako smo dobili, če na hitro preštejemo, cel teden! To je sedem dni. Čeprav je v knjigi vseh knjig zapisano, da je prav toliko dni nastajal cel svet, kar si lahko nedolžno naivni razlagajo, da je takrat svet bil kulturnen, nam danes v našem eksperimentu to pomeni samo 1,9 %. Če bi vrednote imele svoj parlament, kultura ne bi v njem imela predstavnika!!!

Zato vas sprašujem in prosim, če si lahko na naslednja vprašanja tega eksperimenta vsak odgovori sam!

Ali se res zavedamo, kakšen pomen ima kultura za nas?

Kaj je kultura?

Ali ni kultura tisto, kar nam pomaga razumeti, zakaj in čemu čutimo in imamo čustva?

Zakaj moramo biti strpní do drugače mislečih?

Zakaj je pomembno biti iskren in pošten?

Zavedajmo se, kot sem že večkrat omenil, da se kultura začne pri našem obnašanju do sočloveka. Zato omogočimo s svojim delovanjem, da bo vsak dan, ki ga bomo živeli, dan kulture.

Hvala za vaš čas in posluš v imenu Zavoda za kulturo Šoštanj in v mojem imenu.

Kipar Marjan Drev

Program v Mestni galeriji Šoštanj teče v skladu z letnim načrtom, v katerem se razstave menjajo vsak mesec. V februarju razstavlja akademski kipar Marjan Drev. Odprtje razstave je bilo v petek, 17. 2. 2006, že tako bogat kulturni dogodek pa je bil popestren še z glasbenim programom. O razstavljenih delih je na odprtju spregovoril likovni kritik Mario B, razstava pa bo na ogled do 10. marca.

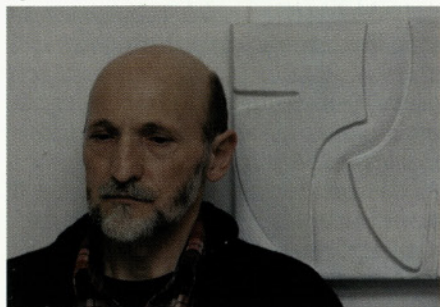

Foto: Dejan Tonkili.

Akademski kipar Marjan Drev je rojen leta 1955 v Celju, doma pa je bil v Šmartnem ob Paki. Po celjski gimnaziji je nadaljeval študij kiparstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Leta 1980 je diplomiral, leta 1982 pa končal specialistični študij kiparstva pri prof. Dušanu Tršarju. Ukvarja se s kiparstvom, oblikovanjem in likovno teorijo. Tematiki, ki se jima posveča, sta likovna morfologija in likovna topologija. Samostojno je razstavljal v Ljubljani, Mariboru, Velenju, Murski Soboti, Piranu, Zagrebu, na Reki, v Brucku, Gradcu in Luksemburgu. Zelo poznan je po nekaterih javnih plastikah: spomenikov škofa A. M. Slomskega v Mariboru in Lendavi, stolov na Rakuševem trgu v Mariboru ter seveda po mnogih drugih delih.

V Šoštanju se je predstavil z razstavo parnih kompozicij in nekaterimi reliefi, ki se še niso odkrili očem javnosti.

Foto: Dejan Tonkili.

Razstava predstavlja kratek pregled avtorjevih del, ki jih je ustvarjal v zadnjih petnajstih letih. Motivna izhodišča zanje so najrazličnejša: od predmetov, ki sodijo v področje oblikovanja, kot so: skodelice, čajniki, vaze, posodice za sol in poper, stiliziranih miniaturnih mask in stolov do abstraktnih reliefov. Ne glede na uporabnost nekaterih izdelkov razstava nima oblikovskega namena. Poudarek velja posebnemu načinu razumevanja likovnega sveta.

Avtorjevo prizadevanje je usmerjeno k iskanju optimalnih oblikovnih in kompozicijskih rešitev za vsak par oblik.

Pristop k ustvarjalnemu delu je podoben tiste-

mu pri sintetičnem kubizmu. Znale predmete najprej razstavi v posamezne fragmente z namenom, da jih potem sestavi v novo likovno celoto iz dveh delov.

Milojka Komprej

V spomin rojaku Franu Korunu Koželjskemu

Osrednja občinska proslava ob slovenskem kulturnem prazniku v Velenju je bila torej zvečer v Glasbeni šoli Frana Koruna Koželjskega. Letos je bila posvečena Franu Korunu Koželjskemu. Decembra 2005 je minilo 137 let od Korunovega rojstva in 70 let od njegove smrti. Program so večji del pripravili dijaki in profesorji v glasbeni šoli ter MePZ Gorenje, Podkrajaska dekleta, pianistko Ano Avberšek in citrarja Dejana Praprotnika. Vsi glasbeniki so izvajali dela Frana Koruna Koželjskega.

Foto: Jože Miklavc.

Slavnostni govornik, direktor Mladinskega centra Velenje Aleš Ojsteršek je med drugim povedal:

»Spadam v generacijo, za označbo katere je Aleš Debeljak, profesor, pesnik in esejist, iz ameriškega prostora prenesel poimenovanje meščanski boemi. Prej smo bili samo boemi, zdaj smo tudi meščani. Prej smo kulturne institucije kritizirali, danes smo sami oblikovalci vsebin in le-te nam režejo kruh, prej smo negodovali nad informativnostjo medijev, zdaj jih upravljamo tudi sami in še veliko je oblik, ki bi jih lahko naštevali. Smo boemi, prisegamo na ustvarjalnost, duhovnost in domišljijo, hkrati pa priznavamo meščanske vrednote doma, stabilnosti in udobja. Nočemo se odpovedati vrednotam alternativne države, užitku v kršenju norm, pristnim intimnostim in kritikam povprečnosti - s prenašanjem teh vrednot v svet profesionalne kulturne industrije pa povzročamo splošno sprejemljivost in razvodenelost. To ceno bomo plačali sami. Ni pa to nujno samo slabost. V kontekstu Evrope, Evropske unije in kulture gre za generacijo odprtosti, ki omogoča tudi sprejemanje drugačnosti. Strahovi, da pomeni vstop v bazen držav Evropske unije počasno utopitev slovenske kulture, niso upravičeni. Kultura danes deluje kot močan povezovalni element, zaradi edinstvenih stilov življenja je zaradi svoje kohezivnosti pomembna tako v lokalni kot širši evropski skupnosti, poleg tega smo se iz zgodovine že veliko naučili. Kot je dejal Krleža: »Zgodovina je velika umazana reka.« Priložnosti so pred nami. Čas je, da tudi naš velenjski prostor poseže v krovne kulturne programe. Če smo resnično željni sodelova-

nja, kot so nekajkrat pred nami to storile prejšnje generacije, potem je ta čas že tu! Nimamo več priložnosti biti prvi, kot smo bili sredi devetdesetih v razvoju ekološke zavesti oz. misli o trajnostnem razvoju - kar je bilo takrat brez primere v kar širokem vzhodnoevropskem kulturnem prostoru - imamo pa nekaj drznih načrtov glede tega, kaj vse bi lahko počeli.«

O umeščanju kulture v evropski prostor ali evropske kulture v naš ambient, je Ojsteršek menil: »Z vrednotenjem in vrednostjo imamo očitno tudi v moji generaciji nekaj težav. Povezal bi, da pravzaprav nikakršna nevarnost ne tiči v družbi evropskih kulturnih politik, temveč pri nas, kjer hočemo med vrednostjo in vrednotami na vsak način postaviti enačbo. Kadar govorimo o vrednostih, mislimo na nekaj, kar si nekateri s posebnim užitek radi prevedejo v finance, o vrednotah v estetskem ali moralnem smislu pa razmišljajmo raje izvenbilančno.«

Jože Miklavc

Črno-belo, belo in črno

VMestni galeriji Šoštanj je bil v petek, 10. februarja, kitarski koncert, eden iz cikla koncertov mladih glasbene mladine, oder 2005/2006. Glasbene prireditve pripravlja Zveza Glasbene mladine Slovenije, večer, ki sta ga pripravila Glasbena mladina Velenje in Zavod za kulturo Šoštanj, pa je zadovoljil vsak, tudi zahtevnejši glasbeni okus.

Foto: Dejan Tonkili.

Večer je izvedel duo Črno-belo, ki ga sestavljata Luka Vehar (1982) in Andrej Pekarovič (1981). Skupaj sta prvič muzicirala leta 2000 na pobudo prof. Igorja Sajeta. Pri njem sta obiskovala pouk komorne glasbe tudi v času študija na Akademiji za glasbo v Ljubljani, kjer sta diplomirala z odliko v razredu prof. Andreja Grafenauerja. Sedaj oba obiskujeta podiplomski študij na graški univerzi za glasbo pri svetovno priznanem profesorju Martinu Myslivečku. Oba sta kot solista prejela najvišje nagrade na Tekmovanju mladih slovenskih glasbenikov, kot duo pa sta lansko leto osvojila prvo mesto. Udeležila sta se dveh mednarodnih tekmovalij v Italiji, kjer sta posegla po bronu in srebru. Koncertirata sta po celi Sloveniji, kjer sta letos že dvakrat snemala za državno televizijo, občinstvo pa navdušujeta tudi v Avstriji, Italiji, na Hrvaškem in Češkem.

Nekatera dela, ki sta jih izvajala, so nastala v njuni lastni priredbi.

Milojka Komprej

pripravila Ajda Prislan

Kulturni natroski s Koroške

ČEZ URŠIJO GORO

Lep pozdrav s Koroške! V Koroški galeriji likovnih umetnosti Slovenj Gradec so pred nekaj dnevi odprli razstavo del akademskega slikarja Štefana Planinca. Predstavili so njegovo donacijo in zasnovo stalne zbirke v galeriji, ki od leta 2005 zajema 446 likovnih del. Slednja bo v nadaljevanju ciklično predstavljala izbore iz umetniškega opusa. Dogodek so posvetili slovenskemu kulturnemu prazniku, zato so si obiskovalci lahko ogledali tudi odlomek predstave Mini teatra iz Ljubljane, delo Aleksandra Sergejeviča Puškina: Mozart in Salieri.

En kdo je ŠTEFAN PLANINC? Je eden redkih ustvarjalcev nadrealizma v slovenskem likovnem prostoru. Rodil se je leta 1925 v Ljubljani. Leta 1954 je diplomiral pri Gojmiru A. Kosu. Istega leta je pri istem profesorju diplomiral tudi naš rojak iz Slovenj Gradca, akad. slikar Karel Pečko. Planinc je po specialki odpotoval na šolanje v Pariz. Leta 1965 je prejel nagrado Prešernovega sklada za slikarstvo, večkrat je bil nagrajen za mladinsko ilustracijo (Levstikova nagrada), nato Župančičevo, Jakopičovo, lani pa je prejel zlato medaljo na XIX. Bienalu del Florino v Firencah. Zanimiva razstava v Slovenj Gradcu bo odprta še vse do 31. marca 2006.

Vsako leto ob slovenskem kulturnem prazniku Mestna občina Slovenj Gradec podeli Bernekerjevo nagrado in plakete najboljšim ustvarjalcem v kulturi. Bernekerjevo nagrado 2006 je prejelo KULTURNO DRUŠTVO ŠMARTNO, ki letos praznuje 60 let delovanja.

Šmartno kljub bližini Slovenj Gradca, razgibanega kulturnega mesta, razvija živahno kulturno dejavnost, na svojevrsten način išče svoj obraz in je s svojimi močmi zgradilo pomembno kulturno žarišče. Ob neverjetni delovni vnemi in sposobnostih posameznikov je zrastle v eno izmed pomembnejših kulturnih središč v Mislinjski dolini.

V Šmartnem je bilo bralno društvo na pobudo Jožeta Kaca ustanovljeno leta 1900. V istem času

se je pod vodstvom organista Gregorja Krpača začelo razvijati tudi zborovsko petje. Razgibano kulturno življenje pa se je začelo v obdobju med dvema vojnama, ko so ustanovili gledališko skupino in moški ter mešani pevski zbor. Vodenje zborov je prevzel Ivan Krpač, ki je ustanovil tudi instrumentalni trio.

Po drugi svetovni vojni je Šmartno zbralo svoje moči in obnovilo društveno dejavnost. Že 1946 leta so ustanovili Izobraževalno prosvetno društvo, v katerem se je s prihodom Edvarda Rössnerja, ravnatelja osnovne šole, nadaljevala živahna gledališka dejavnost, saj je bil režiser in tudi pisec ljudskih iger. Z Ivanom Krpačem sta bila pravi ustvarjalni tandem in sta močno zaznamovala kulturno, društveno in družabno življenje kraja. Letno so naštudirali do pet iger in spevoiger, s katerimi so gostovali po Mislinjski dolini in po Koroški. Delovali so trije pevski zbori – moški, mešani in mladinski. Moški zbor se je na pevskih festivalih vedno uvrščal med najboljše. Dejavnost društva se je poleg gledališke in pevske razširila še na knjižničarstvo. Spremenilo se je tudi ime v Kulturno društvo Ivan Cankar Šmartno.

V šestdesetih letih prejšnjega stoletja pa se je zaradi odhoda dolgoletnega predsednika društva Edvarda Rössnerja in smrti Ivana Krpača kulturno delovanje precej zožilo. Delovala sta le še knjižnica in moški pevski zbor pod vodstvom Ivana Ridla.

Toda v kraju, kjer je imelo kulturno delovanje tako močno tradicijo, poustvarjalna iskra ne ugasne zlahka. V začetku sedemdesetih let je društvo znova zaživelo. Vodilno vlogo je prevzela učiteljica Marica Gostečnik. Gledališka skupina je zopet uspešno nastopala s predstavami. RTV Ljubljana pa je posnela njihov avtorski splet kmečkega humora, domačih opravil, ljudskih pesmi in običajev. V tem času je iz šolske folklorne skupine zrastle folklorna skupina Rej, ki že dobrih trideset let uspešno nastopa doma in v tujini. Pet let je pod vodstvom Janeza Koleriča deloval tamburaški orkester in nekaj časa tudi instrumentalni ansambel Forum.

V osemdesetih letih je ob spodbudah mladih društvo ustvarilo novo podobo, po kateri je prepoznavno še danes. Nastali so štirje novi pevski zbori.

Folklorno področje je obogatila otroška folklorna skupina pod vodstvom Mire Strmčnik. V društvu ves čas namenjajo posebno skrb organizaciji različnih prireditev, koncertov in gledaliških predstav. Leta 1996 so se ob 890. obletnici Šmartna začeli Martinovi dnevi (Martin je šmarški farni patron). To je vsakoletno družabno

srečanje krajanov in gostov, ki pa so ga nekajkrat obogatili s posebnimi projektnimi dnevi. Bili so plod sodelovanja osnovne šole in društva in so temeljili na raziskovalnih nalogah o življenju naših prednikov.

Leta 1999 so ob stoletnici rojstva Ivana Krpača začeli organizirati dneve šmarske kulture, ki so jih poimenovali Krpačevi dnevi.

Številna priznanja skupinam in posameznikom dokazujejo, da si je društvo zastavilo prave cilje. Ob praznovanju svoje 60-letnice društvo v letošnjem letu v okviru spominskega zbornika ob 900-letnici Šmartnega pripravlja dokumentarni pregled svojega delovanja.

„Bernekerjeva nagrada bo močna spodbuda za nadaljevanje bogatega kulturnega utripa in skrbi za ohranjanje lastne identitete v združenji Evropi,“ je povedala predsednica Kulturnega društva Šmartno Mira Strmčnik.

Krščanska adventistična cerkev v Slovenj Gradcu prireja prireditve, zajete pod skupnim geslom »Naredimo nekaj za bolj zdravo in srečno življenje«. Na do sedaj štirih predavanjih na Legnu so spoznali Nigerijo, deželo smejočih se ljudi, dr. Marjanca Hari Novinšek pa je pripravila dve predavanji z naslovoma »Jejmo, da živimo« in »Dobro zdravje in dolgo življenje ni sad naključja«. Prof. Gorazd Andrejč je predstavil knjigo DA VINCIEVA ŠIFRA IN ZGODNJE KRŠČANSTVO. To štiridelno predavanje, opremljeno s slikovnim materialom, je privabilo mnogo poslušalcev. Namenjeno je bilo spoznavanju, kako je krščanstvo nastalo in kateri viri so tisti, ki so v zgodnjem krščanstvu najbolj avtentični. Da Vincijeva šifra je napisana kot roman. Je ena od najbolj branih knjig po vsem svetu v zadnjih letih in govori tudi o nekaterih gnostičnih evangelijih, ki naj bi bili po mnenju Dena Browna, avtorja Da Vincijeve šifre,

še bolj izvorni kot Sveto pismo. Gorazd Andrejč je študiral filozofijo, teologijo in fiziko, predvsem je proučeval tudi izvor in nastanek

Svetega pisma in Brownove trditve razlaga drugače: »Mnogi so trdili, da se je Sveto pismo skozi čas spreminjalo, da ga je cerkev kasneje prilagodila svojim interesom itd. Tudi Staro zavezo. Vendar Kumranska najdba dokazuje, da to nikakor ni res. Stara Zaveza je bila v sporočilu enaka kot danes že pred Jezusovim rojstvom. Da Vincijeva Šifra trdi, da si je cerkev v želji, da ženski odvzame pravice in jo razglasi za prekleto, izmislila zgodbo o Adamu in Evi (ali pa jo spremenila) tako, da je Eva tista, ki prva zagreši in zapelje Adama. Kumranski spisi dokazujejo, da to ni res. Prva Mojzeseva knjiga, kjer je zgodba o Adamu in Evi, je bila napisana že mnogo stoletij pred Jezusom Kristusom. Kumranski rokopisi so potrdili, da je že pred Jezusovim časom bila ta zgodba točno taka, kot jo poznamo danes. Cerkev Svetega pisma ni spreminjala ...«

Prof. Gorazd Andrejč je s pomočjo digitalnih projekcij arheoloških in drugih dokazov povedal, da imajo biblijski evangeliji izvor v 1. stoletju, gnostični evangeliji pa kasneje.

Naslednji dve predavanji sta bili poimenovani: »Ali je samomor naključje?« in »Delati za bolj kakovostno življenje«.

Ob deseti obletnici Ustanove - Fundacije akademskega slikarja Karla Pečka je izšla Monografija Karla Pečka. Hkrati je bila v Koroški galeriji likovnih umetnosti Slovenj Gradec mesec dni na ogled tudi razstava del akademskega slikarja KARLA PEČKA z naslovom RITEM, OBLIKA, MAGIČNA BARVA IN HARMONIJA. Nato je razstava odpotovala v Galerijo sodobne umetnosti Celje.

Monografija na dvesto sedemdesetih straneh zajema reprodukcije večine od 256 slik, ki jih je Pečko podaril Fundaciji. Izhajajo iz prvih obdobij slikarjevega dela do leta 1990. Knjiga vsebuje tudi dve kritiki.

Na slovesnosti ob izidu Monografije Karla Pečka je nastopil tudi pevski zbor Carinthia Cantat, nato so obiskovalcem predstavili Fundacijo.

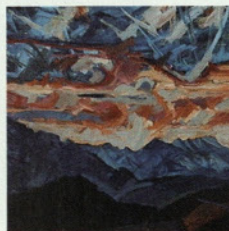
Kdo je Karel Pečko? Je slikar, galerist, muzealec, pedagog in vsestranski kulturni delavec, rojen leta 1920 v Vuhredu. Leta 1954 je diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, leta 1956 prevzel vodenje galerije, leto kasneje postal ravnatelj novoustanovljenega Umetnostnega paviljona. A kljub vsemu se slikarstvu ni nikoli odrekel. Najmočnejšo inspiracijo za svoje umetniško

početje je našel v Uršlji gori, ki jo je personificiral v erotično muzo in jo v žametnem polju barv za vedno privil k svoji duši.

Tudi v okviru slovenskega kulturnega praznika so Občina Prevalje, KUD Mohorjan, Župnijska Karitas Prevalje in Škofijski Karitas Koper odprli prodajno slikarsko razstavo del XI. Mednarodne likovne kolonije Sinji Vrh 2006 nad Ajdovščino z naslovom Umetniki za Karitas. Razstavo je odprl mariborski škof dr. Franc Kramberger.

V enajsti mednarodni likovni koloniji Umetniki za Karitas Sinji vrh 2005 je med enajstimi slovenskimi in tremi tujimi umetniki sodeloval tudi naš Korošec, akademski slikar Benjamin Kumprej. V vseh teh letih delovanja kolonije je v njej sodelovalo več kot štiristo umetnikov, ki so ustvarili šeststo umetniških del. Samo lani so podarili 141 umetniških del. Denar od prodaje je namenjen otrokom v stiski.

Še eno likovno razstavo so odprli. V galeriji Štíble v Mežici razstavlja krajine in tihožitja IVAN PODOVŠOVNIK: »Bolj kot so ploskve oddaljene od opazovalca, bolj zabrisana postaja njihova trepetavost - skozi filter megličastih kopren ... Nasprotno so bližine polne čistega sonca.« Prezentacija motivov je zasnovana na realističnih temeljih, medtem ko sam način slikanja njihovo končno podobo približa impresionističnemu izrazu.

Če so tihožitja v glavnem plod Podovšovnikove domišljije, imajo krajine svoje izhodišče izključno v resničnem. Rezultat so razstavljene podobe domačih pokrajin, v katerih je človek prisoten le posredno, podobe Pece, Raduhe, Uršlje gore, Smrekovca, Pohorja ter brezmejnih dolin in travnikov med njimi.

V okviru lutkovnega abonmaja in za izven so si v Kulturnem domu Slovenj Gradec lahko ogledali dve predstavi. Prva je bila predstava Lutkovnega gledališča Maribor Princeza na zrnu graha. Besedilo po H. C. Andersenu je ustvarila Katarina Klančnik Kocutar. Lutke in scena so bile narejene po osnutkih otrok iz Osnovne šole Bojana Iliča, glasba je plod Edija Oraža. Princeška na zrnu graha prihaja v še eni različici in z isto mislijo na pravo princesko, ki jo potrdi šele zrno graha. Tokrat pa združi princa in princesko še kaj več od graha, oba imata rada lutkovno gledališče.

Naslednja lutkovna predstava v Slovenj Gradcu je imela naslov Čarobni čembalo,

tudi v izvedbi LG Maribor. Besedilo je izpod peresa Simona Robinsona. Tako so se spomnili tudi Wolfganga Amadeusa Mozarta ob 250-letnici njegovega rojstva. Skozi glasbo so potipali čas njegovih mladih let. Gledalce je v zgodbo popeljal deček iz današnjih dni; čarobni čembalo je poskrbel za pravično zgodbo o nadarjenem otroku.

Vsamozaložbi je izšla že druga knjiga ANE URŠEJ iz Dovž pri Mislinji z naslovom V kamrici srca. V njej so zbrane pesmi in zelo zanimive zgodbe, zapisane po spominu iz srca, nekatere zavite v pristen, odkritosrčen humor. Dotikajo se predvsem časa med drugo svetovno vojno in razkrivajo marsikateri pogled preprostega, majhnega človeka na dogodke v tistem času in tik po vojni. Bralec lahko izve marsikaj novega, kar je bilo do sedaj zavito v temo.

V Slovenj Gradcu in v Celovcu potekajo filozofski večeri z naslovom Philocafé. Nazadnje so se pod vodstvom mag. Vinka Ošlaka pogovarjali o pravni državi, Pravna država Filozofski pogled.

Kaj pomeni pravnost države? Izhodišča iz filozofije prava, Razmerje med demokracijo in pravnostjo, Aplikacija na primeru Avstrije in Slovenije, Odgovornost za ustrezno rabo pojmov. »Nekdanji državni sekretar in zdajšnji poslanec slovenskega državnega zbora Franc Pukšič je v intervjuju za Večer dejal, da misli, "da Avstrija ni pravna država, ker ne spoštuje državne pogodbe in odločitev ustavnega sodišča". Na to izjavo so se oglasili predstavniki BZÖ Scheuch in Strutz ter predstavnik ÖVP Amon in to Pukšičevo trditev zavrnilo. Seveda je možno razpravljati o tem, ali je Pukšičeva trditev primerna. Vsekakor pa so se oglasili tisti, ki nimajo nobene pravice govoriti v imenu avstrijske pravne države, ker je res, da še niso vsa določila člena 7 ADP izpolnjena in tudi odločitve ustavnega sodišča še niso uresničene. Tu se mi zdi čudno: če v Avstriji politike nagovoriš na dejstvo, da določene organizacije in določeni politiki na Koroškem ustvarjajo manjšini sovražno vzdušje, da hujskajo in pozivajo k nespoštovanju odločitev ustavnega sodišča, potem dobiš odgovor, da je pač to tako v "pluralistični in demokratični družbi, kjer velja svoboda govora in tiska" in, "da je bolje take izjave kar prezreti". Če kak slovenski politik pove nekaj kritičnega na račun Avstrije, potem je pri nekaterih "ogenj v strehi". Čudna logika ... Najboljši odgovor poslancu Pukšiču je uveljavitev državne pogodbe in uveljavitev odločitev ustavnega sodišča. Dokler se to ne bo zgodilo, mi še na misel ne pride, da bi kritiziral poslanca Pukšiča. Kajti tudi za njega velja, da živi v "pluralistični in demokratični družbi, kjer velja svoboda govora in tiska" ... « je zapisal dr. Marjan Sturm.

Didaskalije, da ali ne?

(Didaskalije: nagovorno besedilo v drami, s katerim se uvajajo govorni nastopi posameznih dramskih oseb.)

Peter Rezman, pesnik in pisatelj, tudi član Medikulturacije, je s svojim dramskim delom, ki so ga v nedeljo, 5. februarja zvečer predstavili kot bralno uprizoritev v gledališču GLEJ v Ljubljani, vnesel nov pogled v gledališko umetnost. Z nekaterimi lastnimi potezami je pretresel ustaljene odrske navade, ki so porodile globlja razmišljanja.

Od leve: Sandi Pavlin, Maja Boh, Gaber K. Trseglav, Katja Levstik, Judita Zidar, Jožica Avbelj, Lara Jankovič, Tom Ban, Peter Rezman in Vojko Zidar.

Nepoznavalec bi rekel, da je bilo vse na meji polemčnosti, pravi poznavalec pa bi prepoznal kreativnost sodelujočih in celovitost dogajanja, ki je peljala v pozitivno in ustvarjajočo. Standardna ponavljajoča se vprašanja so zasijala v povsem novi luči, ko je pisec besedila ponudil svoje delo na svobodo, sam pa se je od dela distanciral z gesto, da je stvaritev zanj končana. Končana zdaj in v prihodnosti. Vsi, ki jim je delo seglo v srce, ga imajo zdaj možnost vzeti zase, ga preoblikovati ali zgolj popraviti v svojem lastnem pogledu. Kje so meje med posegom v avtorjevo zasebno zamišljenim in dokončanim in vnosom »poprakov« zunanjih akterjev, ki hočejo zgodbo po svoje? Ali je morda redukcija, dodatek, priredba za TV ali film pravilna, ali je prava smer zgolj ostati na odru in prilagajati, so vprašanja kot odgovor na ponujeno svobodo, ko je avtor svoje delo položil na mizo.

Največ vprašanj in odgovorov so si prisvojile didaskalije, čudna beseda, ki pa jo, kot je bilo videti, dodobra uporabljajo poznavalci odrskih desk. Presenečena in kritična gledališka publika se v večini strinja, da je v takšni zahtevni, kljub dobro odigrani bralni uprizoritvi, vsekakor potrebno branje tistih stavkov in besedil, ki jih avtor spravi v oklepaje in gledalcu omogoči dobro vizualizacijo in približevanje zgodbe v okvir dojemljivega. Jemlje avtor režiserju morda svobodo ali mu s tem pomaga? Jemlje svobodo tistemu, ki hoče zgodbo ustvariti malo po svoje? Mogoče oklepaji dajejo omejitve. Tu nastane polemčnost. Zagovor pristašev didaskalij, da jih pač Shakespeare ni uporabljal, lahko pomeni, da se še vedno držimo

starih genijev, kjer ni prostora za nove. Didaskalije da ali ne, je morda shakespeareovski pogled, med tem ko Rezman ne stoji ne na enem ne na drugem bregu. Pomeni njegova ponudba zgodbe v svobodo in možnost razkosanja le-te skrivnost? Čeprav sam uporabi didaskalije, ne pomeni, da

zanemarija inteligenco ali genialnost, ampak ponuja svoj vnos energije in nakaže doslednost, ne pa oklepajsko omejitve. Morda jih v drugi zgodbi sploh ne bo uporabil, bo pa za nekoga stal na drugi strni brega, čeprav se sam sploh ne bo opredelil. Z uporabo didaskalij daje samo možnost vsakomur in vsemu, ne samo tistim, ki so precej inteligentni. Žal, si predvsem slednji največkrat dajejo duška s svojimi zgodbami v svojih glavah, za svobodo srca pa ostajajo zaprti. Oklepaji jih motijo, ko spreminjajo zgodbo, pa se ne zavedajo, da si nadevajo težke okove intelekta, ki jih zaslužni. Drama žalostne vsebine pokaže na plehkost stereotipne slovenske družine, ki v HIŠI ne živi, ampak umira. Vse je sterilno in čisto navzven za sosede, za znance. Vse je materialno urejeno, človek, njegov duh, resnica pa zaostajajo za površinskim in so lepo spravljene pod folijo tam v HIŠI. Sprenevedanje in lažnost naj bi rešile greha vseh in vsakogar, ki je v HIŠI. Neresnice vedno pridejo na površje, še tako prikrita in olepšana. Čeprav hočemo dobro, na koncu pride vedno do slabega. Oboje je izbira, dobro ali slabo, en ali drugi breg, didaskalije ali ne didaskalije, greh in krivda ter svoboda, življenje ali smrt. Ne izbrati, pomeni pustiti svobodo, pomeni ponujeno zgodbo na odrski mizi, kjer se človek, gledalec, pisec in igravec v njej zrcali.

Avtor P. Rezman je s svojo drzno potezo dvignil zastor gledališča Celote in še enkrat dokazal, da je vedno čas za novo, deviško in spontano.

Trud priznanih slovenskih igralcev, kot so Jožica Avbelj, Lara Jankovič, Judita Zidar, Sandi Pavlin in Vojko Zidar, je prišel na plan v interakciji s publiko, kot so na koncu povedali. Rezman, ki je bil v času uprizoritve gledalec, še prej avtor drame, na koncu pa v družbi igralcev in v soju žarometov, je pokazal na celoto. Pogovor z avtorjem, kot ga je napovedala prisrčna voditeljica, je izzvenel povsem drugače, kot sem si predstavljal. Avtor je potem, ko je delo ponudil vsem, ostal bolj kot ne nem, vsem svojim prisotnim pa je dal možnost, da se udeležijo. In tako je prav, gost ima vedno prav. Za zelo dobre goste so se izkazali predvsem igralci in prav tako publika, ki je pokazala odprtost, z nekaterimi izjemami, ki so hoteli kljub harmonični celoti še vedno poskušati udeležiti egove zamisli. Čestitam! Naj se delo osvobodi spon spreminjanja ali pa naj se ne spremeni, je povsem vseeno, in niso več vprašanja didaskalije, pomembna je energija večera in prijetna mirnost, ki zajema celoto. To pa je možno, ko se osvobodimo svojih pretiranih zamisli in se odpremo ponujenemu. Tako presežemo ujetost v HIŠO in njene stereotipe, sami pa, namesto da umiramo, živimo.

Iz programskega lista:

PreGlej / Peter Rezman: HIŠA
Bralna uprizoritev.
Gledališče Glej,
v nedeljo, 5. 2., ob 20.00.

Režija: Sašo Juhart
Nastopajo: Jožica Avbelj
 Lara Jankovič
 Judita Zidar
 Tom Ban
 Gaber K. Trseglav
 Katja Levstik
 Maja Boh
 Sandi Pavlin
 Vojko Zidar

Hiša stoji na meji med vaškim in mestnim okoljem, kjer je v času zadnjih dveh desetletij socialistične države zraslo veliko podobnih hiš.

V hiši je vse čisto in s prosojno folijo zaščiteno pred umazanijo.

Včasih so ženske in moški bivali skupaj, v votlinah. Danes živi žena z možem sama. V hiši.

Hiša je drugo celovečerno dramsko besedilo Petra Rezmana. Zgodnejša verzija besedila je bila leta 2004 objavljena v reviji Mentor.

Knjižne novosti in dogodki v mestni knjižnici Šoštanj

Maja Rezman

Zapihalo in zadišalo je po pomladi in v knjižnici imajo spet cel kup novih, zanimivih, pisanih knjig; pa ne samo to! Enkrat mesečno bodo organizirali ustvarjalno delavnico za otroke, starejše od štirih let.

Delavnice, v katerih je prostora za petnajst ljubiteljev risanja in lepljenja, vodi gospa Anita Rakita. Lepo je, da se otroci na delavnice prijavijo – to naredijo pri knjižničarki Marjeti.

Po končanem delu bodo mojstrovine razstavljene v prostorih knjižnice. Prva razstava je že na ogled!

Zdaj pa knjige.

Za najmlajše nova slikanica **Sarah Emmanuelle Burg** z naslovom *Bravo, putka!* Zgodbica je res odlična in duhovita; otroci so jo že poslušali na uri pravljic, vsem ostalim pa izdam malo vsebine.

Zajček prosi malo putko za jajček. Ampak putka je premajhna in še ne zna znesti jajčka. Zato zanj prosi celo vrsto živali, pa nič. Sicer pa – zakaj bi zajček sploh rad dobil jajček?

Založba Kres.

Za malo večje otroke romanček **Viktorije Zmajevič Glogovec** z naslovom *Sanjske konjske zgodbe*.

V idilni vasi Zapotok blizu Ljubljane živi babica. Obiskuje jo vnučka Nuša, s katero na bližnji kmetiji odkrjeta neprecenljiv zaklad – konje. Ko se vpišeta v jahalno šolo, svet pred njima zasije v novi luči; s konjskega hrbta ni videti drugačna samo narava, s katero se bolj in bolj povezujeta, temveč tudi ljudje, ki jih spoznavata, in celo oni sami, ki se v skupni ljubezni do konj povežeta bolj kot kdaj koli prej. Rezultat njune naveze je tudi pričujoča knjiga, v kateri sta babica in vnukinja skupaj opisali pot do uresničitve svojih sanj.

Zgodbo dopolnjujejo ilustracije enega naših najboljših ilustratorjev konj, Božidarja Strmana – Miša, knjigi pa je dodan tudi Mali konjski leksikon, skozi katerega se lahko bralci poglobljeje seznanijo z nekaterimi bistvenimi pojmi iz sveta konjev.

Založba Sanje.

Za odrasle knjiga **Ivana Volka** z naslovom *Bolečinsko telo: nezavedna dediščina iz otroštva in kako jo odpraviti*.

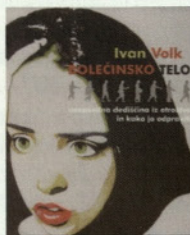
Avtor dela s prepričljivo jasnostjo utemelji svojo tezo, da je znotraj vsakega človeka tudi nekakšna temna stran, ki jo predstavljajo boleče izkušnje iz otroštva, potlačene v podzavest, ki pa bistveno vplivajo na vse človekovo življenje. Posameznik namreč doživlja svet v odvisnosti od svojih izkušenj, preko lastne nezavedne razlage. Ob tem ko nam avtor razloži mehanizem nastanka in posledice delovanja nezavednega bolečinskega telesa, nam razkriva tudi načine, kako ga lahko postopno sami odpravimo. Temeljno avtorjevo sporočilo je sporočilo optimizma, svetlobe in radosti, ki so prisotni v najglobljem jedru slehernika. Izbira med temo in svetlobo je v končni posledici naša svobodna odločitev.

Založba Educa.

Naslednje delo nosi naslov *Izbrana pot k otrokom: pomen izbire ravnanj pri ustvarjanju odnosov in vzgoji otrok – prikaz skozi zgodbe*, napisala pa ga je **Nevenka Podgornik**.

Avtorica je magistra antropologije in je strokovna delavka Centra za socialno delo Tolmin, kjer že več let opravlja delo svetovalke za področje družinskih zadev. S pridobljenim nazivom samostojna svetovalka izvaja na centru osebno svetovanje, partnersko in družinsko svetovanje, svetovanje otrokom in mladostnikom s težavami v odraščanju ter dela z mladostniki – storilci kaznivih dejanj. Objavila je več člankov s področja socialnega varstva in antropologije. Interesno področje dela avtorice je delo z družino v socialnem, sociološkem in antropološko-kulturnem smislu. Avtorica ima certifikat iz realitetne terapije, kakovostnega vodenja in teorije izbire. Prav ta znanja so njeno osnovno vodili na osebni in profesionalni poti v življenju. Ključni interes pri spoznavanju nove psihologije avtorici predstavlja vprašanje: Kako? Zato, da bo v življenju boljše in lepše, ljudje pa srečnejši. Iz želje, da bi spoznanja in izkustva delila z drugimi tudi za njihov "bolje" in seveda iz velike ljubezni do otrok, je nastala pričujoča knjižica.

Založba Educa.

15. MARCA BO OB 19. URI V KNJIŽNICI PREDSTAVITEV KNJIGE (PO) MOČ NUMEROLOGIJE, AVTORICE TAJA VEROTI.

PRIJAZNO VABLJENI!

Še dva romana. Prvi je izpod peresa **Dalene Mathee**: *Fielin otrok*.

Devet let po tistem, ko se izgubi triletni beli otrok, ga državna uradnika, ki delata popis prebivalstva, najdeta pri črnski družini v Langkloofu, daleč stran od njegovega rojstnega kraja. Ko ga odvzamejo Fielu, ki ga je vzgojila, in vrnejo pravi družini, se zanj prične prava mora. Biološki starši so zanj tuji, povrh pa neutolažljivo pogreša Fielo, svojo pravo mamo. Zaman čaka, da ga bo Fiela rešila, saj je boj z oblastjo zanj pretrd oreh. Šele ko odraste, se sam loti odkrivanja svojega resničnega porekla.

Priljubljena južnoafriška pisateljica Dalene Mathee (1938–2005) je kmalu po študiju glasbe začela pisati. Sprva otroške zgodbe, nakar je zelo hitro zaslovela s svojimi gozdnimi zgodbami (Krogi v gozdu, Fielin otrok, Gozd Mullberry). Zaradi ostrega zaznavanja rasne problematike in predvsem čutenja utripa gozdnega življenja je prepoznavna v širnem svetu. Fielin otrok je eden najbolj branih in priljubljenih romanov na afriškem kontinentu.

Založba Sanje.

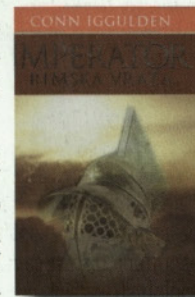
Če vam je všeč svet starega Rima, priporočam roman *Rimska vrata*, avtor: **Conn Iggulden**.

Roman *Rimska vrata*, prvi v zbirki romanov *Imperator*, pripoveduje o enem najrazburljivejših obdobjev starega Rima. V zgodbi se sijajno prepletajo zgodovinski dogodki in akcija, kar dopolni še prepričljiv opis zgodovinskih osebnosti, njihovega poguma, rivalstva, ambicij in povsem človeških lastnosti.

Na posestvu blizu Rima dva dečka, Gaj in Mark, opravljata naporno tradicionalno urjenje v mečevanju in vojaški strategiji. Kmalu njun dom in Rim ogrozijo suženjski upori in krvav konflikt pretrse republiko. Mladič sta prisiljena najti svojo pot, Mark kot vojak, Gaj pa ostane v mestu s svojimi družinskimi zavezniki. Ko izbruhne konflikt med konzuloma Marijem in Sulo, se znajde na strani poraženih...

Založba Učila.

Za lep začetek pomladi – knjigo v roke!

Intervju z Jankom Zacirkovnikom

Tri dobre stvari

Milojka Komprej / Foto: arhiv J. Z.

»Ti kr Janču reč, on bo že zrihtal.« Naj mi bralci oprostijo tale popačen stavek, a tisti, ki poznajo Janka Zacirkovnika, že vedo, zakaj sem tako napisala. Vsi, ki delamo v javnosti ali za javnost, smo ga večkrat slišali ali sami uporabili, če je bilo treba postaviti kakšen oder, pripraviti šotor, ogrodje, ograjo, obesiti zavese na odru ali kakšen napis, vprašati za nasvet, narediti kaj zahtevnejšega in kaj vse bi še lahko naštevala, kje vse je po Šoštanju delala Jankova ekipa. Ja, pogrešali ga bomo tisti, ki smo vedeli, da se nanj resnično da zanesti. No, saj z Jankom je vse v redu, hvala Bogu, ampak upokojil se je in tako nima več toliko »orodij v rokah«, kot se je sam izrazil.

Mogoče pa je zdaj čas, da mu mi vrnemo kakšno uslugo, kaj menite?

Gospod Janko Zacirkovnik, na pogovor sem vas povabila, ker ste zanimiv in priljubljen človek v domačem Šoštanju, znan po tem, da rad priskoči na pomoč. Lani oktobra pa se je zgodilo še nekaj, kar je dalo še dodaten povod za moj pogovor z vami. Pa bi tale intervju začela s tem.

Ja, najbrž mislite na upokojitev. Lani 3. oktobra sem se namreč upokojil, ko sem dopolnil 40 let in dva dneva delovne dobe. V pokoj sem odšel iz Termoelektrarne Šoštanj, z mesta vodja del gradbenega

vzdrževanja. Na tem delovnem mestu sem delal 25 let, prej pa sem 15 let delal na Liku, kasnejši Lesni.

Najbrž so vas ob upokojitvi obhajali mešani občutki?

Srečo sem imel, da sem delal s skupino ljudi, s katero sem se izredno dobro razumel. Rad sem hodil v službo. Vendar so bile okoliščine takšne, da sem se potem odločil za upokojitev.

Zdaj ste se že najbrž navadili misli, da živite nekoliko brez skrbi, mene pa zanima dogajanje tudi pred tem. Mislim, da se ne motim če vas imenujem Šoštanjčana.

Ja, drži, da sem domačin, čeprav sem se leta 1946 rodil v Celovcu. Trimesečnega sta me prinesla oče in mama nazaj v Šoštanj, kjer smo nato prebivali. Moja rodbina pa izvira pravzaprav iz Florjana, natančneje iz Lepe Njive. Po domače se je reklo pri Gmajnerju. Vendar se je oče že prej preselil v Šoštanj, kjer si je ustvaril družino. Jaz sam sem bil do petega razreda osnovne šole v Šoštanju, nato pa sem štiri leta živel v Florjanu pri stari mami, da sem ji delal družbo. Šolal sem se na obeh šoštanjskih šolah, ker je bila leta 1957 gimnazija (osnovna šola Karel Destovnik Kajuh) ukinjena. Na tisti čas imam lepe spomine.

Zakaj so na tisti čas posebej lepi spomini?

Več jih je, še posebej pa me na tisti čas spominja to, da sem se naučil igrati na harmoniko. Kar sam. V Šoštanju sem se nato leta 1956 vpisal v uk pri delavski godbi Zarja oziroma kot se je takrat imenovala godba Tovarne usnja Šoštanj. Spominjam se, da sem hotel igrati trobento. Takrat je bil kapelnik godbe Ivan Marin starejši, pa me je kar določil, da bom igral klarinet. Poleg tega, da sem se učil klarinet, nanj me je učil Ivan Supovec, igram še saksofon. Vmes sem včasih pomagal igrati tudi velenjski godbi.

Sva še kar pri družini. Imate brate in sestre?

Naša družina je zelo velika. Bilo je devet otrok, eden je umrl, osem pa jih je še živelih. Vesel sem, da sta živa še oče in mama, ki sta zdaj v Velenju. Stara sta 86 in 82 let. Jaz sem bil najstarejši otrok, najmlajši je brat Srečko, vmes pa je šest punc.

Po osnovni šoli, ste najbrž nadaljevali šolanje. Kje in kaj?

Ja, tako je. Šel sem v poklicno šolo in se preselil nazaj k staršem v Šoštanju. Želel sem se učiti za elektrikarja, a sem dobil štipendijo na Liku, kjer je bil razpis za mizarja. Tako sem se tam tudi zaposlil in se hkrati vpisal na tehnično šolo, kjer sem pridobil

bil naziv lesarski delovodja. Delo v delavnici je bilo težko, kar je bil dodatni izziv za moje šolanje. Potem je bila mizarska dejavnost v težavah in sem veliko hodil po terenu. To pa zame ni bilo več, ker sem si medtem že ustvaril družino. Hodil sem po vsej bivši Jugoslaviji. Moral sem spremeniti službo, zato sem se leta 1980 prestavi v termoelektrarno. Tam sem se zaposlil kot vodja del v gradnji in vzdrževanju.

Ker ste mi že odgovorili na vprašanje o zaposlitvi, bi pogovor navezala kar na družino. Omenili ste, da ste si jo ustvarili.

Ko sem se leta 1965 vrnil od vojakov iz Niša, sem spoznal ženo Pavlo, ki je prišla v naše kraje s Koroške. Leta 1967 sva se poročila in se preselila v sobico na svoje. Prišla sta hči Tatjana in sin Janko, zdaj pa imava že štiri vnukinje. In bo najbrž pri tem ostalo. Vnuki so pogosto doma, saj imamo močne družinske vezi. Dve vnukinji sta uspešni športnici in glasbenici, dve pa sta še manjši, pa bomo videli, kam se bosta usmerili.

Že uvodoma sem vas predstavila kot priljubljenega človeka, posebej pa ste poznani kot dober organizator in človek, ki ne zna reči ne.

Takšen sem pač, saj so me vzgajali v socialnem duhu. Doma je bilo vsega po malem, ni bilo razkošja. Pozneje, ko sem se vključeval v družbo, sem skušal povsod dati svoj delež. Tudi v službi sem sodeloval pri mladinski organizaciji, kjer smo ogromno delali udarniško. Vedno smo sodelovali pri regulaciji Pake, delali smo za nakup strojev v službi, hkrati se je kalil duh prijateljstva. Tudi tako se tkejo trdne vezi. Rad sem se ukvarjal tudi s kulturo in bil v različnih odborih.

Tudi vaš doprinos godbi je znan.

Ja, mirno lahko rečem, da je na nek način tudi moja zasluga, da ima godba nove instrumente.

Kaj pa šport, tudi tam imate posebno vlogo.

V šport sem zašel preko krajevne skupnosti, kjer smo si v času predsednika Matjaža Natka na nek način razdelili dolžnosti in pristojnosti za razvoj športa v kraju. Jaz sem bil »zadolžen« za odbojko. To je bilo leta 1992, sprejel sem funkcijo podpredsednika Odbojkarskega kluba Šoštanj Topolšica, kar sem še danes. Delo v klubu me izredno veseli in napolnjuje, saj je to delo z mladimi. Res pa je, da imam na skrbi finance, kar pa ni tako enostavno.

Vaše delo v službi se je včasih podaljšalo tudi na delo v kraju.

Ko sem prišel v TEŠ, sem pristal na delovnem me-

stu, kjer so moje odločitve precej samostojne. Delal sem za društva in če je kdo kaj rabil, se je pogosto obrnil name. Ni mi bilo težko pomagati, če sem lahko. In tudi to bi rad poudaril, da nisem delal razlik. Ne glede na to, kdo me je prosil. Tudi sam nisem bil nikoli v kakšni stranki, čeprav sem včasih slišal, da sem »rdeč«. A tisti najbrž ne vedo, da res nisem delal razlik in sem že v »rdečih časih« veliko, preko 60 udarniških ur, naredil tudi za cerkev v Šoštanju. Spoštujem vse ljudi in njihov način razmišljanja, jaz pač razmišljam v smeri kolektivnega dela in prijateljstva.

Še nekaj vaših funkcij je znanih.

V službi sem vodil ekipo šestdesetih ljudi. Poleg tega, da sem bil delovodja, sem bil predsednik sindikata, predsednik delavskega sveta, nazadnje član sveta delavcev. V krajevni skupnosti sem bil vodja obrambnih priprav ter podpredsednik in delegat v zboru krajevne skupnosti v skupščini občine Velenje. V KS Šoštanj sem član še zdaj, čeprav je bilo vmes nekaj sprememb. Sem tudi član predsedstva Športne zveze Šoštanj in član komisije za šport. Dolga leta sem bil tudi gospodar godbe. Zaradi obilice dela sem v nekem obdobju dal godbo na stran, zdaj pa sem tam spet bolj aktiven. Lani sem prejel tudi zares visoko priznanje, republiško priznanje zveze godb, ki mi veliko pomeni.

Sta se tudi otroka usmerila na glasbeno ali športno pot?

Od otrok se je po glasbeni poti usmeril sin Janko, hči pa je bila v glasbeni šoli le nekaj časa, potem pa jo je pritegnil šport. Zanimivo je, da sva z ženo bolj računala na hčer, da bo glasbenica, pa se je izkazalo, da je Janko tisti.

Od začetka sva malo govorila o neizpolnjenih željah in ste omenili, da ste želeli

postati električar. Vam je zdaj, ko gledate nazaj, še vedno žal.

Zdaj pa mi je res vseeno.

Zanima me, če se vam je kakšen dogodek iz službe posebej vtisnil v spomin in se ga radi spominjate.

Ja, lani ko je bil remont na bloku štiri, so bila dela odranja na kotlu oddana. Prišli so mojstri iz Avstrije. Zjutraj so pripeljali ogrodje za oder, ob dveh pa zopet odpeljali. Jaz in nekateri iz ekipe smo se spraševali, kaj naj bi to pomenilo. Pozanimal sem se, pa so mi odgovorili, da si tisti, ki bi naj delali oder, ne upajo. Dela tam so res zahtevna. Ozka luknja, nato pa štirideset metrov popolne teme. Vprašali so me, če bi poskusila naša ekipa. Bil sem za, kajti res je bila fantastična ekipa, v katero sem imel zaupanje. Odri so bili postavljeni v dveh dneh. Bilo mi je v zadovolženje ker smo dokazali, koliko domači ljudje pomenijo. Velikokrat pozabimo na lastne sile. Ko sem odhajal v pokoj, sem to še posebej poudaril vodstvu TEŠ.

Upam, da ni bilo kakšnih posebnih slabih dogodkov med vašim delom.

Zelo me je težil dogodek, ki se je zgodil pred leti. Imeli smo delovno nesrečo. Dva delavca sta padla z odra, zlomil se je smrekov ploč. Padla sta dva metra sedemdeset globoko. Komisija je odgovornost naložila meni kot delovodju. Takrat mi je ob strani stalo vodstvo, da smo nekako prebrodili in zavarovalnica ni šla v tožbo. To je na nek način še vedno bolečina in je ne privoščim nikomur. Nisem spal, samo na to sem mislil. Vse se je končalo brez hujših posledic, verjetno tudi zaradi dolgoletnega dobrega dela.

Kaj pa kakšna tvegana odločitev, glede na to, da ste verjetno sprejemali pomembne odločitve.

V krajevni skupnosti sem bil leta 1990 vodja obrambnih priprav. Novembra so bile velike poplave in je obstajala nevarnost, da jezero zalije Šoštanj. Gladina je bila že kritična, samo 20 cm do roba, voda je že tekla ob železnici. Dobesedno so se nekateri poskrili. Ostal sem sam in sem šel na lastno pest po Vlada Ribiča, ki je delal na deponiji. Prišel je z buldožerjem in naredil strugo v Velunjo, da je lahko voda odtekla. To je bil trenutek odločitve, za katerega niti nisem vedel, ali je pravi. Kasneje sem imel zaradi tega nekaj težav, ker sem ukrepal samoiniciativno. Buldožer se je celo pogreznil v zemljo skoraj do kabine. Ampak Šoštanj le ni zaplaval.

Če bi brskala globlje, bi verjetno odkrila še veliko takšnih dogodkov, a preidiva na današnji čas. Na čas po oktobru, ko ste se upokojili. Kaj počnete zdaj?

Ja, še vedno godba, odbojka, krajevna skupnost, čeprav se seveda pozna, da nimam več toliko »oročij v rokah«.

Kaj pa družina, kako je spremljala vaše aktivnosti in kako je zdaj?

Včasih je bilo kar hudo. Jaz sem igral, bil veliko zdoma in tudi drugače aktiven, zato je zdaj malo več časa, da greva z ženo skupaj na izlete, fitnes, toplice, telovadbo in v kakšno družbo. Vesel sem seveda, da imamo močne vezi s hčerko in sinom in njunima družinama, tako da je življenje res lepo.

Ste pozitiven tip. Ste imeli v življenju kakšno vodilno misel?

V življenju so se mi zgodile tri dobre stvari. Moja žena, tehnična šola in da sem delal v termoelektrarni. To je zelo izoblikovalo moje življenje in vplivalo nanj. Moj moto pa je bil vseskozi pomagati ljudem, društvom, da lahko delajo.

Najbrž vas ne bo užalilo, če vas vprašam, zakaj si niste zgradili hiše.

Ne, ne bo me užalilo. Marsikdo mi reče, kako da si nisem postavil hiše, saj sem vendarle gradbenec. Brez vsake dlake na jeziku lahko rečem, da zato, ker sem vse v življenju delal udarniško, to se pravi zastoj. Torej nisem nikoli imel dovolj sredstev, da bi postavil hišo. Žena mi še zdaj pravi: »Lej, vsi nekaj delajo, kaj pa ti?« »Ja, jaz tudi, ampak jaz delam zastoj.«

No, pa najbrž tudi ne morete reči, da je bilo vse zastoj.

Seveda ne, ker se lahko plačilo ovrednoti tudi na drug način. Z zadovoljstvom in napredkom.

Na koncu naj izdam bralcem še eno skrivnost oziroma si dovolim, da vam v imenu njih čestitam za vaš 60. rojstni dan, ki ga boste praznovali 10. marca, kmalu po izidu Lista. Prepričana sem, da ga boste praznovali v krogu iskrenih ljudi, ki vas imajo radi, vas spoštujejo in vam želijo aktivno tretje življenjsko obdobje ter še naprej zadovoljstva ob vašem nesebičnem doprinosu ljudem in kraju.

Hvala, pa res upam, da bodo prijatelji praznovali z mano.

Mesto so ljudje

AS

Andrej Spital

Kje si preživil otroška leta?

Svoje otroštvo sem preživel na malo večji kmetiji v Gaberkah. Po domače se reče pri Jeriču, blizu starega gasilnega doma. Zaradi rudniškega izkopavanja premoga smo se morali preseliti malo višje, v bližino cerkve.

Kakšno je bilo življenje na kmetiji?

Veliko je bilo vsakodnevnega dela kot povsod na kmetijah, kjer otroci zgodaj spoznajo svojo zaposlitev. Tisti, ki prihajamo iz podeželja, smo imeli dve službi hkrati. Tisto doma in še v šoli.

Kam si hodil v šolo?

V Šoštanj na OŠ Bibe Rōcka. Vozil sem se z avtobusom, velikokrat pa sem šel tudi peš. Kadar sem šel peš, sem imel čas za sanjarjenje in opazovanje neba. Predvsem sem opazoval letala. V meni je rasla želja, da bi tudi sam letel. V mislih sem letal, ko sem se vpisal v modelarski krožek, ki ga je vodil Primož Jandrok. V tem obdobju sem se še bolj približeval letalom, svojim skritim željam, ki pa se takrat še niso mogle uresničiti. Na kmetiji je bilo veliko dela, denarja pa spet ne toliko, da bi lahko obiskoval letalski tečaj. Precej denarja je bilo potrebno vlagati v kmetijo.

Kdaj te je pričela zanimati tvoja druga ljubezen, elektronika?

Oče je imel doma velik star radio. Kot vsak rado-veden otrok sem ga nekoč razdrl, iz njega pobral elektronke in vse tiste zanimive reči. Tako se je začelo. Srečen sem bil, da sem imel za soseda prijatelja Marka Blatnika, ki je bil zelo brihtne glave. Ukvarjali se je začel s prvimi računalniki. Spectrum se jim je reklo. Bila sva pečena, ko so se začele prve računalniške igrice. V šoli me je najmanj zanimala angleščina, ki je nikakor nisem maral. Toda kmalu sem spoznal, da igrice ne morem igrati, če ne obvladam angleščine. Takrat je steklo tudi učenje jezika in seveda igranje samih igrice, če je le ostalo kaj časa.

Kam si šel po osnovni šoli?

Šolo sem obiskoval v Velenju. Elektrotehnik – elektronik. Vse je bilo nekako povezano. Potem sem šel študirat v Maribor. Nikoli nisem bil trdno prepričan v svoj študij, bolj sem si želel to, da bi se izognil jugoslovanski vojski. To mi je uspelo.

In potem?

Potem sem moral v vojsko, takrat že slovensko. Tri mesece sem služil v Kranju in tri mesece v Bohinjski Beli, v planinski enoti. Z velikimi in težkimi nahrbtniki smo hodili v hribe. Bilo je naporno, a vseeno lepo. Na Pokljuki smo turno smučali in doživljali le-

pote gora. Nekako štirinajst dni pred koncem vojske sem si izpahnil desno rame. Bil sem dva meseca v bolnišnici in zvečer poležaval pred TV ekranom. Takrat so predvajali zanimivo nadaljevanko o vesoljskih poletih, letalih in podobno. Spet me je navdala želja po tem, da bi se vpisal v tečaj letenja.

Se ti je to končno uresničilo?

Po vojski sem se zaposlil v šolskem centru na elektrotehniški šoli v Velenju. Bil sem vzdrževalec električnih naprav, računalnikov in poleg tega sem učil še praktični del pouka. Zdaj sem imel nekaj denarja in sem si lahko plačal tečaj za jadralnega pilota.

Kako tečaj poteka?

Nekako en mesec teorije, potem pa leti z inštruktorjem. Največ se vadi pristajanje in vzletanje. To je najbolj pomembno. Imaš lahko tudi pet do šest takšnih vaj na dan. Po štiridesetem startu sem prvič poletel sam. Srce je bilo malo hitreje, potem pa je šlo. Drugič je že vse lažje. Zdaj sem član Aerokluba Velenje in vzletamo v Lajšah. Imam preko sto ur samostojnega letenja in moj najdaljši polet je bil vse tja do Ptujja. V zraku sem bil od šest do sedem ur. Zdaj imam željo, da bi vozil motorno letalo. Sem na dobri poti, saj že pilotiram skupaj z inštruktorjem.

In kako si pristal tukaj, kjer sediva zdaj?

Po štirih letih dela na šoli sem hotel na svoje. Najprej sem bil serviser računalniške opreme na terenu. Veliko sem krožil in popravil. Takrat v Šoštanju še ni bilo trgovine z računalniki in servisom, zato sem o odprtju takšne precej razmišljal. Odločitev je dozorila in tukaj na tleh domače Občine Šoštanj sem decembra 2002 odprl poslovalnico. Imenuje se AS – računalniki in servis ter svetovanje.

Pomeni AS letalski as, mogoče računalniški as, ali morda kaj drugega?

Pomeni enostavno Andrej Spital. Začetnici imena in priimka.

Kakšni so bili začetki trgovine?

Najprej sem moral opraviti izpit trgovskega poslovanja na GZS v Ljubljani, potem pa sem lahko začel. Šlo je počasi, vendar se je odprlo. Računalniški razvoj je v vzponu, kar je dobro za posel. Vsak dan je nekaj novega, ni pa tako enostavno. Slediti moraš vsem tem novim stvarim preko literature, prospektov in internetnega učenja. Ljudje so danes računalniško pismeni in skoraj ni življenja brez te potrebe sodobnega človeka. Vse novitete morajo ljudje tudi sami spremljati, zato jim to tudi omogočamo.

Kako je danes, ko je trgovina vpeljana, in kaj vse nudite dvojim strankam?

Danes je malo lažje, ker imam tudi pomočnika za sestavljanje komponent in serviserja obenem, Robija Glušiča. Prodajamo računalniške komponente, sestavljamo računalnike in jih servisiramo. Imamo tudi zastopstvo za mobilno telefonijo Mobitel. Sklepamo in podaljšujemo naročniška razmerja. Priključujemo tudi internetne povezave na terenu. Veliko je dela tudi s tem, da strankam nudimo koristne nasvete, da se lažje znajdejo v tej poplavi sodobne elektrotehnike.

Torej posel je začel počasi cveteti. Je pripomogla k temu tudi cvetličarna nasprotni?

Lahko bi rekel tako, ne smem pa izpustiti Štormnov kavarniški vrt poleg trgovine, ki tudi nosi nekaj zasluga. Lokacija trgovine je dobra.

Včasih te vidim s spajkalnikom v roki, kako nekaj »lotaš«, danes verjetno ni veliko tega.

Da, časi se spreminjajo, danes je tu in tam še treba kaj popraviti, drugače pa se zamenjujejo celi sklopi

elementov. Ko pride mladina, ki ima svoje želje in veselje v očeh, takrat pa »lotamo«. Se odlomi to in ono in je treba popraviti. Včasih je tudi kaj zahtevnega.

Kaj bi svetoval mladim pri nakupih računalnikov in vseh teh novitet?

Predvsem to, da so zvedavi. Naj se vedno pozanimajo, za kaj potrebujejo računalnik. To je osnova. Ni vseeno, ali ga imaš za igranje igrice, za pisanje ali pa se človek ukvarja z različnimi programi za bolj resne zadeve. Nekateri potrebujejo bolj tihe računalnike, nekateri bolj mobilne. Pomembno je tudi to, da imaš hiter in kakoviten servis ter dobro svetovanje. Nam zaupa vse več podjetij, ker nudimo dober servis in svetovanje obenem.

No pa greva k bolj resnim zadevam. Lahko poveš kaj zanimivega iz trgovine?

Pred letom, bilo je sredi zime, ves teden ni bilo ogrevanja. Bil sem zavil v bundo in s kapo na glavi. Kupci so me čudno gledali. Računalniki takrat niso potrebovali dodatnega hlajenja in so »zamrznili« žele pred uporabo in preden so bili kupljeni.

Večkrat te vidim skozi okno, kako držiš v eni roki telefon, v drugi »mobilca« in še na ekran računalnika gledaš. Ali je to podoba današnjega svobodnega in v vseh pogledih naprednega človeka?

Včasih res ne gre drugače. Potem pa spet pridejo trenutki, ko si sam, ko nobeden ne zvoní. No, pred mano še vedno ostane računalnik.

Nekoč se mi je tvoja življenjska sopotnica potožila, da te nikoli ni doma.

Delamo tudi ob sobotah, saj moramo biti na uslugo. Res je, da sem zaljubljen v računalnike, kar pa ne pomeni, da v srcu ni prostora za Metko in hčerko Tejo. Ko pride večer, me ne izpustita iz rok.

Vem, da zdaj stanuješ v bloku nad pošto v Šoštanju. Kako kot mlad človek in podjetnik vidiš prihodnost Šoštanja?

Mislím, da se razvija. Dobili smo novo šolo in vidim podmladek, ki prihaja sem k nam. Nekaj bi bilo potrebno narediti z zapornicami, predolgo se čaka pred njimi. Mogoče je potrebna tudi kakšna obvoznica, da se ceste razbremenijo. Drugače pa moramo biti zadovoljni.

Vigri kart pri pokru je as najvišja karta. Je AS trgovina nekaj podobnega?

Ja in ne. Če rečem da je As as med trgovinami, pomeni samohvalo, če rečem, da je poker, pa se bolj približamo stvarnosti. Nikoli se ne ve, kaj se bo zgodilo v prihodnje. Vse se hitro spreminja in postaja precej zahtevno. Danes odločajo odenki.

V svojem imenu in v imenu Lista ti želim veliko poletov z jeklenimi pticami. Želim ti nekaj »lotanja« in veliko otroškega leska v očeh.

Hvala!

In kaj bi se zgodilo, če bi vsi računalniki in telefoni hkrati »mrknili«? Bi se življenje ljudi ustavilo? Še znamo živeti brez njih?

Mislím, da bi v trenutku nastala popolna zmešnjava, kaos, in to zato, ker večina sistemov temelji na osnovi računalnikov, vse je vodeno računalniško. Tisti, ki danes uporabljajo mobilne telefone, na primer, ne bi več vedeli, koliko je ura, če ne bi bilo slike na njem. Včasih bi lahko naredili kaj podobnega, bilo bi zanimivo kuhati jajce s pečeno uro. Marsikaj bi se morali naučiti brez strojev, robotov in podobnih naprav. Ljudje bi se zelo težko privadili življenju »nekoč«, ampak vse se da, če se hoče. Pravzaprav bi bili prisiljeni se spremeniti in prilagoditi.

Občni zbor TD Pristava

Člani Turističnega društva Pristava so se prvo soboto v februarju zbrali na svojem sedmem občnem zboru. V prijetnem domačem okolju na turistični kmetiji Apat so pogledali nazaj v leto 2005, razkrili pa so se tudi plani za leto 2006. Prisotni so bili mnenja, da je društvo celo leto zelo aktivno in da se rezultati kažejo predvsem v tem, da je Pristava vedno bolj prepoznavna bližnji in daljni okolici ter da je videz kraja vedno lepši. Enotni pa so si bili tudi v tem, da društvo ne bi obstajalo, če ne bi bili člani pripravljeni vložiti v akcije veliko svojega prostovoljnega dela, saj društva delujejo z nizkimi finančnimi sredstvi, tako da se najde denar le za kakšno malico in izlet. Društvo samo je poznano po organizaciji prvomajskega srečanja in po demonstraciji kuhanja oglja in žganja. Društvo sodeluje tudi z drugimi lokalnimi društvi, predstavlja pa se tudi na sejnih v Šoštanju. Vsako leto sodelujejo tudi na karnevalu v Šoštanju, ob novem letu pa so tudi letos (drugič zapored) izdali koledar z motivi, značilnimi za Pristavo. Tudi naslednje leto bodo nadaljevali s podobnim tempom. Spet bodo skušali čim bolj polepšati kraj s čistilnimi akcijami in raznimi obnovitvenimi deli, z njimi pa se boste lahko povsili na prvomajskem srečanju in se poučili o kuhanju oglja v začetku poletja. Na občnem zboru so tudi letos sprejeli nove člane in razveseljivo je to, da je med njimi večina še zelo mladih, kar bo društvo pomladilo in mu dalo nov zagon.

Foto: A. Grudnik

Promocija društva: leta 2004 predstavitev zloženke o Pristavi, leta 2005 predstavitev kraja na spletnih straneh Občine Šoštanj.

A. Grudnik

Ženske so si izbrale kulturni praznik

V Skornem so v začetku meseca opravili občni zbor turističnega društva, ki je potekal po običaju, saj je pregled dela pokazal, da so izpolnili vse zadane načrte za leto 2005. Še posebej so bili člani zadovoljni z izvedbo izleta. V letošnji plan so vnesli nekaj sprememb, večina aktivnosti, ki so že tradicionalne, pa ostane.

Tri dni pozneje pa so se zbrale skorske ženske na svojem tradicionalnem srečanju. Na kmečkem turizmu Pirečnik se jih je za mizo zbralo skoraj trideset vseh starosti in iz vseh koncev raztresenega kraja. In ker je bilo srečanje na predvečer našega kulturnega praznika, so organizatorke tudi pripravile kulturni program. Sodelovali so harmonikar, ženska pevka skupina in celo čarovnik. Da pa bi počastili našega največjega pesnika, čigar obletnico smrti smo Slovenci izbrali za svoj praznik, je Marija Žlebnik občuteno prebrala njegovo pesem Lepa Vida.

Srečanje žensk v začetku leta je pred časom začela Ivanka Stropnik z namenom, da bi se žene in gospodinje, ki imajo za silvestrovo največ dela, en večer sproščeno družile, ne da bi jim bilo treba misliti na kuhanje, pomivanje in kar je še takih gospodinjstvih opravil.

Seveda pa se bodo za dan žena in materinski dan spet zbrale, vendar bodo takrat s seboj povabile tudi svoje družinske člane. In takrat bo na njihovo čast na vrsti še bolj domiselni in še bolj obširen kulturni program.

Tudi tokrat so se ob živi glasbi, plesu in prijetnem klepetu na svojem srečanju res zabavale in se zadržale pozno v noč.

Foto: Marija Lebar

Marija Lebar

J. N.

Kdaj se razvijamo trajnostno?

Martina Pečnik

Foto: Damijan Kljajč

Kavčnikova domačija – tudi v domovih naših prednikov lahko najdemo uporabo trajnostnega razvoja.

Kaj nam pomeni razvoj?

Če poiščemo razlago izraza »razvoj« v leksikonu Cankarjeve založbe, bomo prebrali, da pomeni »spreminjanje« v količinskem in kakovostnem pogledu. Če poiščemo izraz v svetu okrog nas, bomo kmalu ugotovili, da ga uporabljamo v precej različnih situacijah. Razvoj je za nekatere nov izum, za druge potrditel nove znanstvene teorije, drugje je zgraditev novega bloka za mlade družine, asfaltiranje ceste ali napeljava elektrike. Kako razumemo razvoj, je pravzaprav odvisno tudi od prostora in časa, v katerem živimo – na kakšni materialni in duhovni stopnji je neka družba, kakšne prioritete podpira neka država in h kakšnim ciljem stremijo vodilne skupine. Razvoj družbe z vidika naše civilizacije zagotavlja delovno aktivno prebivalstvo, čim večji delež mladega prebivalstva, ustrežna izobrazbena raven prebivalstva in ustrezno zdravstveno stanje ljudi. Tradicionalno merimo razvoj z gospodarsko rastjo oz. z višino do-

hodka na prebivalca, kar izhaja iz dojemanja razvoja kot zgolj ekonomskega cilja. A to pojmovanje postane vprašljivo, ko se pričnejo pojavljati negativni stranski učinki takšnega razvoja – dohodkovne in lastninske neenakosti, preveliko izkoriščanje naravnih virov, onesnaževanje okolja, problemi, povezani z brezdomci, nasiljem, terorizmom ipd. Zatorej razvoja ne moremo opredeliti zgolj z ekonomske plati družbe, temveč je potrebno zajeti tudi socialno in okoljsko področje. Zanimiva je tudi ugotovitev razvojnih ekonomistov, da obstaja pozitivna povezava med varstvom okolja in globalno konkurenčnostjo države. Povezavo kažejo primerjave mednarodnih metodologij za merjenje konkurenčnosti. Države, ki so med prvimi po rezultatih merjenja okoljskih regulativ, so med prvimi tudi po rasti svoje konkurenčnosti, prednjačijo skandinavske države s severoevropskim modelom razvoja (Finska, Norveška, Danska), blizu so jim še nekatere druge evropske države (Švica, Avstrija, Nizozemska).

Kdaj je razvoj trajnosten?

Po definiciji Svetovne komisije za okolje in razvoj (WCED) trajnostni razvoj opredeljuje način zadovoljevanja potreb sedanjih generacij, pri katerem se ne ogroža sposobnost prihodnjih generacij za zadovoljitev njihovih potreb. Načela trajnostnega razvoja so bila način življenja naših prednikov, naša sodobna zahodna civilizacija jih zgolj na novo odkriva. Pred dvajsetimi leti smo trajnostni razvoj opredelili kot razvojno načelo, s konferenco v Rio de Janeriu leta 1992 je postal globalno razvojno vodilo, v letu 2001 pa razvojna usmeritev Evropske skupnosti in s tem tudi Slovenije, kar pomeni, da države, opredeljene za trajnostni razvoj, sprejemajo njegova načela kot temeljni izbirni

kriterij za vrednotenje nacionalne razvojne politike in mednarodnega sodelovanja. Idejo »trajnostni« je potrebno obravnavati z najmanj treh vidikov:

a) kot spoznanje o obnovljivosti in zalogah naravnih bogastev (varstvo okolja);

b) kot korak neke družbe k reševanju osnovnega ekonomskega prepada med potrebami in viri; c) kot spoznanje naših gospodarskih možnosti.

Trajnost tako spoznavamo predvsem naravoslovno, preko varstva okolja in varstva narave, izvajamo pa jo predvsem družbeno oz. preko gospodarstva. Načela trajnosti so: upoštevanje naravnih omejitev okolja, družbena smotrnost (zmanjšanje porabe, povečanje izkoristka porabe) in ekonomska učinkovitost. Trajnosten razvoj nadomešča konvencionalno ekonomsko načelo in uveljavlja novo civilizacijsko normo, ki ne zahteva povečevanja blaginje za prihodnje generacije, temveč trajno ohranjanje najvišje dosegljive blaginje, ki jo neko okolje prenese.

Izbira za trajnostni razvoj

Tematika trajnostnega razvoja je vedno bolj aktualna, saj spoznavamo, da omogoča premostitev razlik med zagovorniki gospodarske rasti in varovanja okolja. Dolgoročno pomeni tudi učinkovitejšo reševanje problemov sodobnega sveta – pomanjkanje pitne vode, onesnaženost okolja, lakota, bolezni globalnih razsežnosti, pomanjkanje energije ipd. Kljub temu, da se nam zdijo ti problemi in njih reševanje zelo oddaljeni, pa je to zgolj navidezno, saj so nam v resnici zelo blizu. Njihove posledice oplazijo tudi nas in nenazadnje, dogajajo se tudi pri nas. Torej, če izberemo trajnostni razvoj, ga lahko pričnemo izvajati že tudi sami v domači hiši – z učinkovitejšo rabo energije, z recikliranjem naših odpadkov, z zmanjšano potrošnjo, pri svojih dejavnostih z upoštevanjem zmogljivosti oz. omejitev naravnega okolja, ... ter s svojim pozitivnim zgledom spodbujamo tudi ostale. Izbira je povsem v naših rokah.

Sanacije starih dreves v mestu in vaseh

Drevesa v mestih in vaseh potrebujejo ustrezno gojenje in nego, drugačno kot se izvaja v gozdu. Z gojenjem teh dreves se ukvarja arboristika, ki je del urbanega gozdarstva. Cilj arboristike je zdravo, varno in estetsko drevo. To pa pomeni pravilno izbiro sadike, ravnega prostora, ustrežna nega mladega in starega – odraslega

drevesa ter predvsem razumevanje drevesne biologije.

Stara, ponavadi tudi velika drevesa, so lahko vitalna, izjemna na pogled in izjemnih dimenzij. V strnjenih naseljih ali neposredni bližini gospodarskih, kulturnih in drugih objektov pomenijo velika drevesa nevarnost odloma debelih in suhih vej in s tem poškodovanje premoženja ali celo ljudi. V izogib takšnemu poškodovanju je potrebna ustrežna nega starega drevesa.

Nega odraslega drevesa je vsekakor drugačna od nege mladega drevesa. Staro drevo je že doseglo končno velikost, krošnja je izoblikovana, drevo je v nekakšnem dinamičnem ravnesju. Vsi negovalni ukrepi morajo biti zelo omejeni; z obžagovanjem se odstranjujejo le nevarne mrtve in umirajoče veje. Odstrani naj se čim manj živih vej; le izjemoma je potrebno krošnjo zmanjšati ali obnoviti.

Drevesom obžagovanje v splošnem ne koristi. Zato je nujno pred vsakim posegom preučiti stanje drevesa in šele nato ukrepati. Ukrepi pri negi starih dreves so: obžagovanje vej,

ureditev votlin in duplin, sanacija večjih ran oziroma poškodb, ureditev ravnega prostora drevesa.

Obžagujemo s postopnim odstranjevanjem vej ali z uporabo treh rezov. Premer odrezane veje naj ne bo večji kot 5-10 cm. Rez se opravi zunaj odebelitve – vejnega ovratnika na bazi veje. Kjer vejni ovratnik ni jasno viden, se odžaga veja zunaj brazgotine – skorjinega grebena na bazi veje.

Votline in dupline ne čistimo z nobenim orodjem ali uporabljamo pri tem kemičnih pripravkov (herbicidi, pesticidi ...). Votline enostavno zapremo z lažjo mrežo, pred tem pa pobremo iz njih smeti.

Večje rane oziroma poškodbe ali celo reze je možno premazati z ustreznimi mazivi, ki preprečujejo okužbe z glivami in bakterijami. Premažemo le rob (npr. veje), ne pa celotne površine reza. V zadnjem času premaze ran oziroma poškodb odsvetujejo. Najučinkovitejši ukrep je ureditev ustreznega ravnega prostora drevesa. Veliko drevo potrebuje velik rasti prostor, zato naj se vsaj v širini projekcije krošnje na tla ne izvajajo gradbena dela. Tla okoli drevesa morajo biti prepustna za vodo, drevo mora dobivati direktno sončno svetlobo. Zelo pomemben je tudi kemizem tal. Zaradi soljenja cest in drugih ukrepov je pH tal ponavadi zelo visok, tla močno vežejo vodo in drevo jo vedno težje črpa v krošnjo. S soljenjem cest je potrebno v bližini dreves prenehati.

Največja napaka pri negi oziroma, kot ponavadi rečemo, pri sanaciji je obglavljanje dreves. Pri tem se drevesom odreže doberšen del krošnje. S takšnim rezom drevesa nikakor ne »pomladimo«, ampak ga obsodimo na pospešen propad!

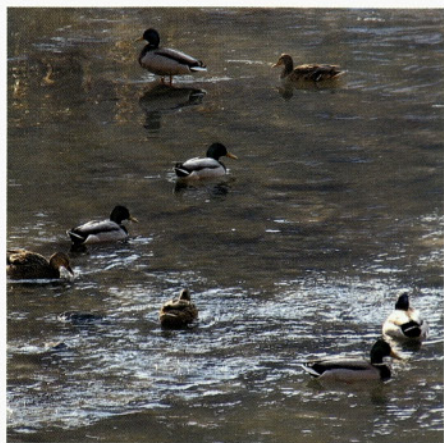
Nega oziroma sanacija drevesa je strokovni poseg, ki temelji na temeljitem razumevanju drevesne biologije, zato naj jo opravljajo strokovnjaki. Ustrezen strokovnjak se lahko izkaže z dobro prakso, zato je prav, da nam pred naročilom nege – sanacije na kratko opiše in prikaže svoje predhodno delo.

Aleš Ocvirk, univ. dipl. inž. gozd.

Labodji spev

Besedilo in fotografije: Marija Lebar

Pravijo, da labodi zapojo svojo najlepšo pesem šele takrat, ko se jim bliža konec, ko umirajo. O tem umiranju bi lahko marsikaj rekli, a se bomo tokrat aviarni influenci (ptičji gripi) namenoma izognili. Govorili bomo o mokriščih.

Leta 1971 so se strokovnjaki z vsega sveta sestali v iranskem mestu Ramsar in razglasili tako imenovano Ramsarsko konvencijo in 2. februar označili za svetovni dan mokrišč. Kot pove že beseda sama, gre za biotope na prehodu med vodnimi in kopnimi ekosistemi. Mokrišča so lahko sladka, slana ali brakična, kjer se mešata sladka in slana voda. Mokrišča so barja, šotišča, močvirja, loke, mlake, rokavi in mrtvice. Često so ti izredno razgibani ekosistemi veljali za »nekoristne«. Treba jih je bilo čim prej izsušiti in regulirati, da bi pridobili obdelovalna ali zazidljiva zemljišča z uporabno (materialno) vrednostjo, ki se da izraziti v denarju. Žal so taka stališča glede na donosnost zelo kratkoročna.

Na srečo se je del svetovne javnosti, zlasti strokovnjaki, pravočasno zavedel, kako koristna in, kot vsak košček naše narave, življenjsko potrebna so. Če pogledamo neposredne koristi, se tukaj zbira in čisti voda, tukaj se zadržuje podtalnica in na teh krajih se razliva in umirja tekoča voda ob povodnjah.

Barja delimo na visoka in nizka. Znana so barja na Pokljuki, najbolj znano pa je Ljubljansko barje, katerega prednosti so znali izkoriščati že ljudje v bakreni dobi. Najbrž ni nikogar, ki ne bi slišal za mostiščarje. Proti koncu 19. in v začetku 20. stoletja so na Ljubljanskem barju pričeli kopati šoto in jo na veliko izvažati. Videti je bilo, da so zaloge neizmerne in obetal se je velik posel, a šotišča so se, ko so odkrili vrhuno plast, osušila in sprhnela, se preprosto razsula. To kaže, kako krhki so taki biotopi.

V časih brez vodovoda so imele vasi, kjer ni bilo tekoče vode, za napajanje živine vaše mlake. Te so večinoma izginile, zasuli so jih. Kje so ostali ro-

mantični spomladanski večeri z žabjim regljanjem kot uspavanko?

Še slabše se je godilo močvirjem, ki so jih v planškem gospodarstvu na vse pretege izsuševali in kar tekmovali v raznih melioracijah in pridobljenih hektarih. Najbrž v tistih časih ni nihče pomislil, da je (da bo) voda postala strateška surovina in da še tako moderno kmetijstvo ne more brez vode in še taka obilica hrane ne more obdržati človeka pri življenju, če nima vode.

Se vedno se dogaja, da v mlake in močvirja, v mrtvice in rokave, ki se razlivajo po lokah, mečemo odpadke in s pesticidi zastrupljamo življenje v njih (in v sebi). V Sloveniji je več zavarovanih mokrišč, med njimi so Sečoveljske soline, Škocjanski zatok, Cerkniško jezero, Jovsi.

Osredotočimo se na svojo bližnjo okolico, ki je po »zaslugi«¹ izkopavanja premoga v veliki meri postala bolj vodnata in mokra. V plitvih zatokih naših treh jezer so nastala mokrišča, primeren življenjski prostor za številno favno in floro.

Pa pogledjmo, kakšno silno življenje se odvija v teh okoljih! Če se ustavimo najprej pri živalih. V svetu na prehodu med vodo in kopnim najdemo kar nekaj sesalcev, kot so divje svinje in srnjad, tukaj žive, se hranijo ali gnezdiijo številne vodne ptice. Najlepsi je vsekakor ponosni labod, tu najdemo sivo čapljo, ki ure in ure mirno stoji v vodi in opreza za plenom; tukaj se je že nekajkrat pojavila celo štokrlja. Divje race, črne liske in ponirki so postali naši vsakdanji znanci. V ločju gnezdiijo mnoge ptice pevke, med njimi se spreletava kačji pastir. Zanj znanstveniki pravijo, da je najstarejše še živeče bitje (vrsta) na zemlji. Od kač najdemo tukaj belouško in kobranko. Številne žabe, če že ne žive v vodi, v njej odlagajo svoj mrest in pričenjajo prve dni svojega življenja kot paglavci. Še se da videti kuščarja pupka, pa vodnega hrošča s čudnim imenom obrobljeni kozak. Vodne drsalce, podobne pajkom, ki drsijo po vodi, pokažejo že otrokom v vrtcu. In koliko tega še nismo našli. Ste vedeli, da imamo v Sloveniji svojo želvico in tudi sladkovodne školjke? Pred časom jih je bilo mogoče videti v

trstičju ob robu Braslovškega jezera.

Žal so nekatere živalske vrste že izginile, kar velja za južno postovko, ki je gneznila na Ljubljanskem barju in so ornitologi več let spremljali še dve preostali gnezdi, ki pa sta nato tudi ostali prazni. Podobna usoda je grozila ptiču koscu, ki domuje v Jovsih. To so poplavni in močvirni travniki na jugu Slovenije, ki so jih zdaj zavarovali in upati je, da bodo tako kosca rešili pred izginotjem. V Jovsih je doma tudi zelo ogrožena cvetica močvirska logarica, po domače močvirski tulipan, lepa temnordeča roža s temnejšimi pikami.

Pa smo pri močvirskem rastlinju. Kdo ne pozna ločvanja in njegovega bratranca rumenega blatnika? Ali pa močvirske perunike, streluške in kačnika? In munec, po domače konjska smrt, in rogoz in celo mesojeda rosika.

Seveda pa so močvirja lahko tudi nevarna in varljiva. Veliko zgodb kroži o tem, kako se je kdo podal v ta svet in ga ni bilo več nazaj, močvirje je terjalo svoj davek. Zato so ljudje menili, da tam prebivajo coprnice, škrti in zli duhovi. K temu verovanju jih je še bolj nagibalo značilno svetlikanje, ki so ga ponoči lahko videli nad močvirjem. To fosforescenčno svetlikanje prihaja od neke glive, ki se naseli na razkrajajočem se rastlinju. Tudi v naši okolici so še žive pripovedi o veččah, ki so ponoči zavajale ljudi, da jih je nato »pogoltnilo živo blato«. Mokrišča so prišla na slab glas tudi zaradi »nadležnega mrčesa«, ki se izlega tam, zlasti komarjev, ti so ponekod prava nadloga in v tropskih krajih celo smrtna nevarnost zaradi malarije. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da te mokre površine izparevajo in s tem vlažijo svojo okolico in tako ustvarjajo ugodno mikroklimo.

Sedaj naše ceste in poti ne vodijo skozi močvirja na tak način, da bi nam bila ta nevarna, proti malariji pa obstaja cepivo. Varujmo jih, da bo kaj od tega bujnega življenja ostalo tudi za naše zanamce.

Mokrišča so pravo doživetje za tistega, ki zna brez megalomanskih apetitov poiskati lepoto v majhnih stvareh, ki zna gledati s srcem in se še čuditi stvarstvu okoli sebe.

Porušene hiše v Gaberkah XII. del

A. Grudnik in Z. Mazej

Kotnikova domačija Pri Fužirju

Na začetku Žabje vasi, na levi strani glavne ceste Šoštanj-Gaberke so nekoč stale tri hiše. Srednja med njimi, s hišno številko Gaberke 5, je bila najstarejša (zgrajena okoli leta 1938), vsi pa so jo dolga leta poznali po imenu Pri Fužirju. Hišo, s fasado v peščeni barvi ter z zelenimi okenskimi polkni, je od glavne ceste ločilo le nekaj metrov dolgo dvorišče, pred hišo pa je bilo prostora še za majhen vrt. Ob hiši je raslo tudi sadno drevje, samo pročelje hiše pa je obrasla vinska trta. Na ta način je bila hiša poleti zaščitena pred poletno vročino, v jeseni pa je s svojimi grozdi in zlato rumenimi listi razveseljevala domače.

Foto: L. Ojsteršek

Kotnikova hiša jeseni leta 1986, ko je bila že dobro leto izseljena.

Hiša je skozi leta menjavala lastnike. Prvotna lastnica je bila Francka Cavnik, takrat lastnica dveh hiš. Obeh hiš ni potrebovala, zato je eno prodala Antonu Fužirju iz Savinjske doline in njegovi ženi Pepci. Fužirja nista mogla imeti svojih otrok, zato sta posvojila dečka z imenom Ljubo. Anton je bil zaposlen na rudniku, njegovo delo pa je bilo urejanje okolice delovne organizacije. Znal je delati z rastlinami, zato so ga tudi sosede velikokrat vprašale za kakšen nasvet. Rad je tudi kadil. Njegova strast so bili ročno zviti cigareti s Sava tobakom. Z ženo se nista razumela najbolje, zato sta se po dolgih letih skupnega življenja ločila. Žena se je odselila v Celje in s sabo vzela tudi posvojenca Ljuba. Kljub temu Anton, ki je bil takrat že upokojen, ni ostal čisto sam v hiši. Z njim je ostala prijateljica Fanika iz Lokovice, ki je pred tem delala na kmetiji pri Brezovškem in Lesjaku. Nekaj časa je oddajal tudi podstrešno stanovanje, da je nekaj zaslužil. Najemniško stanovanje je prav prišlo kot prvi skupni dom nekaterim gaberškim mladoporočencem, dokler si niso našli drugega doma. Ločitev pa je Antona finančno močno obremenila, saj je moral izplačati ženo in otroka. Toliko denarja ni imel, zato mu ni preostalo drugega kot to, da proda hišo. Za nakup hiše je bilo kar nekaj interesentov, a Antonu in Faniki so bili najbolj všeč Kotniki s Pristave.

Pri Jernejju, kot se je po domače reklo pri Kotniku na Pristavi, namreč ni bilo več prostora za vse, zato sta se Jože Kotnik in Zofija po poroki leta 1961 preselila k Jožetovi teti na kmetijo na Konovem pri

Velenju. Tam sta imela majhno kamro, v kateri so se jima rodili štirje otroci: Milan, Drago, Marjana in Franc. Da sta Jože in Zofija odslužila stanovanje in hrano, sta morala na kmetiji veliko delati. Spoznala sta, da tako ne bo moglo iti dolgo naprej. Skrbno sta varčevala denar, saj sta želela kupiti hišo, kjer bo za vse dovolj prostora. Po treh letih varčevanja sta Kotnika zbrala dovolj denarja, da sta si leta 1965 lahko začela ogledovati hiše, ki so bile na prodaj. Eno izmed hiš je prodajal tudi Anton Fužir v Gaberkah. Do kupčije med Kotniki in Fužirjem je prišlo zelo hitro, saj so že naslednji teden na sodišču podpisali pogodbo. Da pa Fužir ne bi ostal brez strehe nad glavo, se je odločil hišo prodati ceneje in si s to razliko izgovoriti pravico, da bo lahko pod isto streho živel do smrti. To je ugajalo tudi Kotnikom, saj so tako ceneje prišli do hiše. Hiša jih je stala 2 milijona dinarjev, kar je bilo tisti čas veliko denarja. Anton in Fanika sta tako živela v podstrešnem stanovanju, Kotniki pa spodaj. Hišo je bilo potrebno najprej temeljito obnoviti, saj je bila že v slabem stanju. Zamenjali so okna, pode in krušno peč. Leta 1968 pa so poleg hiše zgradili nov zidan hlev z lesenim ostrešjem. V njem so imeli klet in prostor za nekaj domačih živali. Tisto leto se jim je rodil še peti otrok – hčerka Romana, dobili pa so tudi hišo čisto za sebe. Fužir je namreč zaradi bolezni umrl, njegova prijateljica Fanika pa se je vrnila domov v Lokovico.

Arhiv J. Kotnik

Zadnje slovo Antona Fužirja izpred domače hiše marca leta 1968. Poslovilni govor je imel Jože Klančnik – Vrsnak (na sredini). Gaberški gasilci z leve: Tone Špital, Franc Samobor, Edi Skaza in Karel Jevšnik.

V tistem času je bila prava revolucija, ko si je kdo kupil televizor. Tudi Kotniki so si ga leta 1969. Še večjo revolucijo pa je takrat za ljudi pomenil prvi pristanek človeka na Luni, ki so si ga lahko ogledali celo preko televizijskih ekranov. Soba s televizorjem je bila pri Kotniku tisti dan polna radovednih ljudi, saj si je bilo tisti čas težko predstavljati vožnjo z letalom, kaj šele polet na oddaljeno Luno.

Kotniki so tako nekaj let živeli v tej hiši. Redili so tudi nekaj živali. Jože in Zofija, vajena kmečkih del, sta po Jožetovi službi večkrat rade volje odšla pomagat k Orožem, Plešejem ali Jermanom. Jože je nekaj časa delal v premogovniku, po nezgodi pa je do predčasne upo-

kojitve delal na žagi v Prelogah. Žena Zofija ni nikoli hodila v službo, saj je imela vedno več dela z otroki. Jože je imel rad domače živali, zato je od Lomšekov odkupil travnik za hišo, da so se tam lahko pasle koze. Večkrat je kupil kravo in jo dal sosedom v rejo, ker doma ni imel dovolj krme in prostora. Tudi otroci so po zgledu staršev občasno pomagali pri sosedih krmiti živali. Pri Jermanu so imeli v najemu tudi njivo, kjer so sejali povrtnine. To veselje, pomagati drugim, je nekaj časa trajalo, potem pa sta starša ugotovila, da ves čas delata le za druge, sama pa od tega nimata skoraj nič. Zato sta se odločila, da bosta prevzela Jernejevo kmetijo na Pristavi, kjer bodo lahko delali zase.

Krst Romane Kotnik, poročene Hriberšek, leta 1968. V ozadju na levi je viden levi del hiše še v prvotni zasnovi z vinsko trto, na desni strani pa je vidna Janova hiša. Pred Kotnikovo hišo stojijo z leve: Neža Zabukovnik, Kotniki: Marjana, Marjeta, Jože, Zofija in Jernej Hudej. Sedijo z leve: Kotniki: botra Ivana z Romano, Adolf, Milan, Drago, Franc in Jani.

V tistem času so otroci veliko časa preživljali za Velunjo. Takrat je bilo po Gaberkah in Družmirju veliko vrtin, zato so se otroci radi namakali in lovili po blatnih bazenih, kjer so vrtalci zbirali odpadno vodo. A otroci so imeli doma tudi svoje dolžnosti. Drago je moral velikokrat po kosilu uspavati najmlajšo hčerko – sestro Romano, saj ga je ta imela od vseh bratov najraje. Takoj ko je sestra postala zaspana, jo je Drago skušal čim hitreje spraviti spat, da je lahko nato švignil za Velunjo, čeprav bi moral biti doma. A zgodilo se je, da se je Romana predčasno zbudila in pogrešila brata, ki je užival za Velunjo. Jokajočo Romano je v roke vzela sosedka Fanika Jan in jo tolažila. Ob vrnitvi se je Drago rahlo prestrašil ob pogledu na sosedo, ki pestuje sestro. Bal se je, da bodo izvedeli starši. Imel pa je srečo, ker sestra še ni znala povedati mami ali očetu, sosedka Fanika pa ga tudi ni zatožila. Ta potegavščina mu je sicer kar nekajkrat uspela. Ob dopoldnevih, ko staršev ni bilo doma, je moral Drago tudi dvakrat nahraniti prašiče. Vendar vedno za to ni bilo časa. Da bi prihranil čas, je kar nekajkrat prašičem naenkrat v korito stresel hrane za dva obroka, včasih pa jih je pustil lačne. Fantu je bila takrat bolj pomembna igra kot obveznosti. Otroci so bili »prifriganji«. Natanko so vedeli, kdaj se vrne oče, zato so prišli pet minut pred tem domov in opravili naloge, ki bi jih sicer morali že zdavnaj. In tako je oče Pepi le spoznal, da se na otroke doma ni najbolje zanesti. Nekoč ga je ob prihodu domov zanimalo, kako je kaj s prašiči. S sinom Dragom se je odpravil v svinjak, kjer pa sta se oba ob pogledu na polno korito hrane pred prašiči začudeno spogledala. Pa se je mali znašel in rekel, da prašičem izgleda tisti dan hrana ne ugaja. Izkušeni oče pa se ni dal pretentati in je na to pripomnil, da je dvojno porcijo hrane prašičem verjetno težko pojesti samo v nekaj minutah.

Nekoč so prišli otroci na idejo, da bodo preplezali nevaren in strm plaz, ki se je usipal z Ležnja v Velunjo. Zaljuberškov Jože je že pripravil dereze in vrvi. Na srečo jih je še pravi čas zmotil oče Jože, ker je želel, da gredo pripravljat nov dom na Pristavo. Kako daleč bi priplezali in kaj bi se zgodilo, če bi zdrsnili, si pa še danes ne upa nihče pomisliti.

V tej hiši v Žabji vasi so Kotniki živeli vse do avgusta 1972, ko se je sedemčlanska družina preselila na Pristavo. Jože je namreč na Pristavi podedoval propadajočo Jernejevo kmetijo, kjer je bil prej doma. Za vzpostavitev normalnega življenja na kmetiji pa je bilo potrebno mnogo stvari obnoviti, zato so morali biti vsi zelo pridni. V Fužirjevi hiši v Gaberkah pa so še nekaj let imeli v hiši podnajemnike, od katerih sta bila zadnja Jožetov brat Marjan Kotnik in njegova žena Slavica. Marjan in Slavica sta si sicer gradila novo hišo na Pristavi, vendar sta jo zaradi težav z dokumentacijo hotela prodati. Zaradi bližine Šoštanja, kjer sta imela pri Urbancu (Ježovniku) v Novi ulici v najemu bife, jima je zelo ugajala lokacija Fužirjeve hiše. Tako sta se brata Jože in Marjan zmenila, da zamenjajo novogradnjo na Pristavi s Fužirjevo hišo v Gaberkah. Kotniki (po domače sedaj spet Jernej) z Pristave so bili veseli, da bo zemlja na Pristavi ostala v domačih rokah, s hišo v Žabji vasi pa so imeli tako ali tako preveč skrbi. Marjan in Slavica ter otroka Marjan in Sonja so v Fužirjevi hiši živeli še dobrih enajst let.

Dvorišče pri Kotnikih za hišo, na desni strani je zidan hlev.

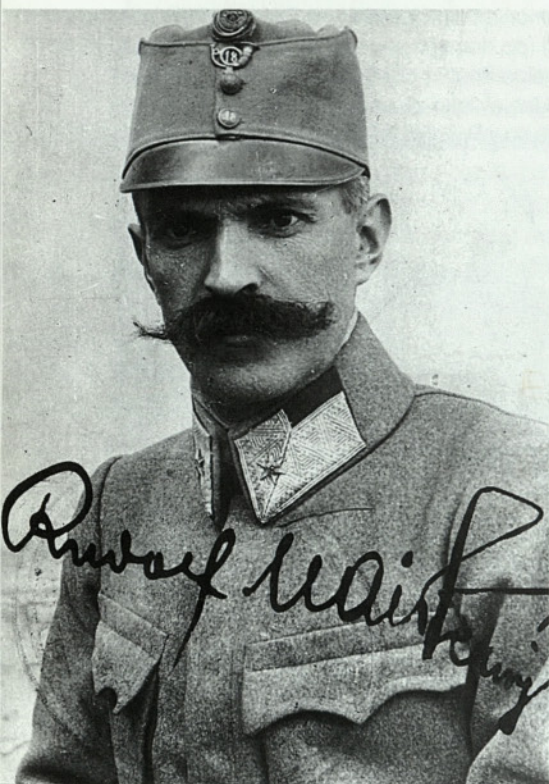

Tri od štirih generacij družine Kotnik, ki so del življenja preživele na naslovu Gaberke 5: Jože in Zofija, Marjan in Slavica z otrokoma Marjanom in Sonjo.

V tem času so obnovili zunanost in notranjost hiše, menjali pa so tudi nekaj stavbnega pohištva. Zaradi vplivnega območja Premogovnika Velenje so hišo in zemljo le-temu prodali. Leta 1985 so se preselili v Ravne, kjer so zgradili novo hišo z gostinskim objektom. Kotnikovo domačijo, ki je bila nazadnje bele barve, so podrli leta 1987 kot prvo izmed treh sosednjih hiš. Danes na njenem mestu raste trava. Bežen dokaz, da je na tem mestu nekoč vendarle nekaj stalo, je vodni kanal, čez katerega je bila speljana kratka in ozka cesta do hiše.

Zapisano po pripovedovanju Draga, Zofije in Jožeta Kotnika ter Maksa Lomšeka.

Spomin na slovenskega generala in pesnik Rudolfa Maistra se je vtisnil tudi na Koroškem?

Maister se je rodil leta 1874 v Kamniku. Ob razpadu Avstro-Ogrske leta 1918 je ostalo odprto vprašanje severne meje na Štajerskem. Tako Slovenci kot Nemci so bili pričarani, da bo ta meja zanje ugodna. Slovenci so pričakovali ozemlje, ki bo segalo do narodnostne meje. Tudi Nemci so pričakovali veliko. Njihova minimalna zahteva je bila meja na Dravi, vključno z Mariborom. 30. oktobra 1918 se je v Mariboru sestal nemški občinski svet in razglasil Maribor z okolico za sestavni del Nemške Avstrije. V Mariboru so bili takrat Slovenci v manjšini, mnogi so klonili pod nemškim pritiskom. Delavstvo je bilo organizirano v avstrijski socialdemokratski stranki in je sodelovalo z Nemci. Vojska v mestu je bila različnih narodnosti, kljub temu pa so Nemci najo računali. Nemcem je bil zelo naklonjen tudi 47. pešpolk v dravski vojašnici.

1. novembra 1918 je major Rudolf Maister v vojašnici 26. strelskega polka v Melju v Mariboru pred mestnim poveljnikom podpolkovnikom Antonom Holikom in zbranimi častniki odločno izjavil: »Ne priznavam teh točk. Maribor razglasam za jugoslovansko posest in prevzemam v imenu svoje vlade vojaško poveljstvo nad mestom in vso Spodnjo Štajersko.« Po sestanku je zbranim slovenskim vojakom in častnikom razložil, da je prevzel vrhovno poveljstvo v mestu, in jih prosil, naj ostanejo z njim, ker jih nova država potrebuje. Še tisti dan so bile vse vojašnice in drugi pomembni objekti ter mesto Maribor pod Maistrovo vojaško oblastjo.

Presenečeni Nemci so od Narodnega sveta ter generala Maistra izsilili ustanovitev varnostne straže. Nastala je zelena garda ali Schutzwehr. Maister se je odločil za vojaški ukrep. 9. novembra 1918 je razglasil mobilizacijo. Temu so nasprotovali Nemci, pa tudi narodna vlada v Ljubljani. Slovenski fantje so se odzvali klicu generala Maistra, zelo veliko jih je prišlo iz Slovenskih goric. 20. novembra 1918 so ustanovili mariborski pešpolk. Z njim je nastala prva redna slovenska vojska s slovenskimi častniki in slovenskim poveljevanjem.

Mestni svet je razglasil priključitev Maribora k republiki Nemški Avstriji, Maister pa je na svojem območju nemudoma ustanovil slovensko vojsko z okoli 4000 vojakov in 200 častnikov ter v noči na 23. november 1918 s svojimi soborci razorožil zeleno gardo mariborskih Nemcev. Vojaška akcija se je začela ob štirih zjutraj in je trajala natančno 47 minut. Novembra in decembra so Maister in njegovi soborci zasedli narodnostno mejno območje na Štajerskem. Po njegovem severnem robu v glavnem poteka sedanja državna meja. Boj za slovensko narodno mejo se je uspešno končal na slovenskem Štajerskem. 27. novembra 1918 so Maistrove enote zasedle Špilje, nato pa še Radgono, Cmurek, Lučane, Radlje in Muto. Malgajeva skupina iz Celja je na Koroškem zasedla Mežiško dolino, nato pa Pliberk in Velikovec. Enota iz Ljubljane je zasedla koroške kraje Dravograd, Labot in Šentpavel. Vojaška akcija je potekala skladno s pogodbo, ki sta jo 27. novembra 1918 podpisala polkovnik Rudolf Passy in general Rudolf Maister. Ta je določala, da lahko slovenske čete zasedejo kraje ob narodnostni meji od Radgone do Šmohorja pri Beljaku. Te pogodbe nista priznali deželni vladi Štajerske in Koroške, pa tudi Narodna vlada v Ljubljani ne.

27. januarja 1919 je prišla v Maribor ameriška vojaška delegacija pod vodstvom podpolkovnika Shermana Milesa. Z generalom Maistrom so se pogovarjali o določitvi meje. O novih mejah je odločal Vrhovni svet (ZDA, Anglija, Francija, Italija, Japonska) prvič februarja 1919 in Slovencem ni bil naklonjen. Konec maja 1919 se je začela jugoslovanska ofenziva na Koroškem. General Maister je

skupaj s srbskimi častniki uspešno vodil labotski odred in po zmagi prevzel poveljstvo koroškega obmejnega poveljstva v coni A plebiscitnega ozemlja. 18. septembra 1919 se je moral Maister skupaj s svojimi policijskimi silami umakniti iz cone, ker bi lahko vplival na rezultat plebiscita 10. oktobra 1920. Uspešni poveljnik in osvoboditelj severne meje in Maribora se je razočaran vrnil v Maribor in se vključil v delo oblastnega odbora Narodne odbrane. Postal je tudi poveljnik Maribora. Od leta 1921 do leta 1923 je bil predsednik komisije za razmejitve z Italijo.

Rudolf Maister je umrl leta 1934 na Uncu pri Rakeku, pokopan pa je v Mariboru.

Manj pa je znano, da je bil slovenski borec za severno mejo, general Rudolf Maister, tudi tenkočuten pesnik.

Na spominskem večeru v Dravogradu ga je predstavila pesnica Milena Cigler Gregorc: »Na generala Maistra smo lahko ponosni kot na vojaka in na dobrega pesnika. Njegove pesmi so veren odraz njegove dobe. Vpletal je mnogo elementov ljudske pesmi. Njegove »fantovske pesmi« so znamenite, ponarodele, na primer Završki fantje, Rožmarin, Kazen. Tudi ljubzenske pesmi so dobre, vendar niso pregloboke, nastale so v mladostnejšem obdobju. Maister je znameniti tudi po pesmih po koncu plebiscita, ker ga je bolelo, da smo izgubili Koroško. Takrat sta med drugimi nastali pesmi Malgaj trka in Gosposvetska straža. Tudi za Primorsko mu ni bilo vseeno. To odražajo pesmi Kraški piloti, Za Trst in druge. V njegovem prvem pesniškem obdobju, pred vojnimi dogodki, je zanimivo izražanje hudomušnosti.«

Franc Bart je na pesniški večer v dravograjsko knjižnico prišel iz Šentjanža pri Dravogradu, ki je letos praznoval 700 let prve omembe kraja. Na vprašanje, ali imata general Maister in kraj Šentjanž kakšno povezavo, je Bart odgovoril:

»Rudolf Maister in tudi njegovi sodelavci, med njimi je bilo mnogo sposobnih, tudi dr. Anton Korošec, profesor Vestovšek, so se odločili, da naj bi Šentjanž organiziral veliki tabor ali shod za Slovence. Tabor je uspel, čeprav ga je hotela avstrijska zelena garda razbiti. Takrat sem bil prisoten zaradi svojega očeta, ki je tudi bil organizator tabora. Zbralo se je nekaj nemškutarjev, ker jim ni bilo všeč, da bi se Slovenci osamosvojili ali prišli v sklop Srbov in Hrvatov. Prišlo je do velikega pretepa. Zmagali so Slovenci in so Avstrijce in Nemce nagnali.

Oče je pripeljal Maistra sredi vasi, a je bil oblečen v žensko obleko. Ko so bili generalovi vojaki pri našem vrtu, z vseh strani pa so padali strelji od naših in od zelene garde, sta me dva Maistrova borca prišla za roko, me peljala v kuhinjo, izročila materi ter rekla: »Mama, pazite na vašega poba, tu je nevarno, tu so strelji in se lahko kaj zgodi. Pel'te ga v stran hitro...«

23. novembra smo praznovali nov državni praznik, dan Rudolfa Maistra v spomin na 23. november leta 1918, ko je Maister prevzel vojaško oblast v Mariboru. S tem so se odprle možnosti za zavarovanje severne meje, za pridobitev dela Koroške in za združitev Prekmurja z matično domovino. To je eden od treh novih državnih praznikov, ki so bili s spremembami zakona o praznikih uveljavljeni 15. oktobra. Letos smo prvič obeležili 15. september kot dan vrnitve Primorske k matični domovini, kot dan združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom pa je praznik postal tudi 17. avgust.

Ajda Prislan

2006 - Mozartovo leto

Letošnje leto je posvečeno velikanu klasične glasbe. 27. januarja je minilo 250 let, odkar se je v Salzburgu rodil za nekatere največji skladatelj klasične glasbe Wolfgang Amadeus Mozart, ki so ga že v njegovem času cenili in ga imenovali »čudežni deček«.

Krstili so ga za Amadeusa, kar v latinščini pomeni »od boga ljubljen«. Njegovo kratko, a burno življenje ni bilo lahko, toda za njim je ostal glasbeni opus, ki ga tako po številčnosti kot po kakovosti najbrž ni dosegel noben drug skladatelj. Skladal je glasbo vseh tedaj znanih zvrsti, dirigiral in muzical.

Mozart se je rodil v glasbeni družini in njegov oče

Leopold je kmalu spoznal veliki talent svojega sina. Navajal ga je k nenehnim vajam in delu, tako da je že štirileten igral, pri šestih letih pa je s sestro Nannerl nastopal pred občinstvom po vsej Evropi. Odlično je igral na violino in klavir. Pri enajstih letih je napisal svoj prvi koncert.

Kot večina glasbenikov tistega časa je bil v materialnem smislu odvisen od raznih donatorjev in mecenov. Leta 1781 se je sprl s salzburškim knezoškofom in se odselil na Dunaj.

Zaradi tega in pa zaradi svojega načina življenja je bil nenehno na robu revščine. Večkrat se je zgodilo, da ni imel niti kaj za pod zob. K temu je precej pripomogla njegova razsipna žena Konstanza Weber, s katero se je poročil leta 1782. Zaradi nje je prišel v spor s svojo družino, ki je menila, da pevka ni dovolj dobra žena zanj.

Ko si je na dunajskem cesarskem dvoru poskušal pridobiti ustrezno plačano mesto, je trčil na nasprotovanje Antonia Salieria, dirigenta in uradnega dvojnega skladatelja, s katerim je pozneje imel stalne težave in sta bila nenehno v konfliktu. Tako je Salieri vztrajno zanikal, da bi imela Mozartova glasbena dela kakršno koli vrednost.

Da je bilo skladanje zanj čestokrat prava tlaka, pričajo njegova pisma. Sprostitev je skušal najti v lahkoživem dunajskem svetu. Iz teh pisem je razvidno tudi, da se je zavedal vrednosti svojega dela in ga je zelo bolelo, da ga poslušalstvo ni cenilo. Nekaj utehe mu je pomenila le premiera opere Don Giovanni v Pragi. Tam je malo pred smrtjo doživel odmeven uspeh.

Umrli je 5. decembra 1791 na Dunaju, star dobrih 35 let. Točen vzrok smrti ni znan, bil pa je takrat tako reven in od vseh pozabljen, da so ga pokopali v skupinski grob in so ga šele kasneje prekopali. V novejšem času so odprli njegov grob, vendar znanstveniki ugotavljajo, da okostje menda sploh ne pripada velikemu skladatelju. Postavlja se vprašanje, ali je prišlo do zamenjave pri prekopavanju.

Njegovo rojstno mesto je postalo pravo romarsko središče za vse, ki imajo radi glasbo, in spretni meščani znajo dobro tržiti Mozartovo ime z različnimi spominki, Mozartove kroglice so po vsem svetu priljubljena slaščica. Marsikaj iz njegovega življenja pa ponuja na ogled turistom tudi Dunaj.

Mozart je za sabo pustil neprecenljivo dediščino v obliki številnih glasbenih del. Znana so njegova religiozna dela - menda je napisal kar sedemnajst maš - klavirski in violinski koncerti, simfonije in oratoriji. Od oper omenimo Fidelia, Figarovo svatbo, Beg iz seraja in Čarobno piščal. Splošno znana in cenjena pa je njegova sonata Mala nočna glasba.

Kaj je v njegovi glasbi takega, da očara celo tiste, ki klasične glasbe sicer ne poslušajo ali pa je celo ne marajo? Znani avstrijski dirigent je o tem dejal: »Mnogi v kratkem času so delali dobro glasbo, obvladali so tehniko pisanja skladb, poznali so kontrapunkt prav tako dobro kot Wolfgang Amadeus, a njega je preprosto poljubila muza!«

Da je v Mozartovi glasbi nekaj posebnega, ugotavljajo že več kot dvesto let. Tako so pred časom znanstveniki s poskusi dokazali, da dajejo krave, ki jim predvaja klasično glasbo, več mleka. Najbolje so se odrezale ravno pri poslušanju Mozarta. Novejše raziskave so pokazale, da se tudi ribe odzivajo na glasbo in imajo prav tako »najraje« dela tega glasbenega genija.

Vsekakor nas poslušanje Mozartove glasbe, ki po skoraj 250 letih ni izgubila svojega čara, popelje v nek boljši svet, nas očara in pomiri. Je mila in preprosta, a vendar neizmerna umetnina.

Marija Lebar

Prešerno obarvano popoldne v Gaberkah

Tudi letos je Kulturnica Gaberke poskrbela za to, da Prešernov dan ne bi bil za Gaberčane in okoličane le dela prost dan. Ob treh popoldne so z bogatim dvournim programom v dvorano gasilskega doma Gaberke privabili veliko kulture željnih ljudi, ki so do konca napolnili dvorano. Že sam začetek je bil svečan. Program so namreč odprle ljudske pevke Gaberški cvet s petjem slovenske himne, ki je, kot veste, del Zdravljice, napisane pod peresom Franceta Prešerna davnega leta 1844. Pesem je leta 1989 uglasbil Stanko Premrl. Vsi v dvorani smo vstali in na ta način na eni strani počastili delo našega velikega pesnika, na drugi strani pa izrazili spoštovanje naši mladi državi. Zatem pa nas je na odru s kitaro v roki pozdravil Marijan Smode in nam zapele dve pesmi, ki sta nastali v času, ko se državni organi še niso pretirano ukvarjali s problemi onesnaževanja okolja. To sta verjetno večinoma vsem nam znani pesmi Mrtva

reka in Ne umiraj, moj gozd zeleni.

Ob prebiranju nekaterih Prešernovih pesmi lahko občutimo veliko grenkobe in žalosti, saj Prešernu življenje ni bilo ravno z rožicami postlano. Na svoji življenjski poti se je srečeval z mnogimi ovirami in svoja občutja ob tem je velikokrat prelil na papir. Nekaj njegovih pesmi nam je v recitalu predstavila gostja, priznana slovenska igralka Jerica Mrzel. V dvorani so izzvenele pesmi O, Vrba, Slovo od mladosti, V spomin Andreja Smoleta in Soneti nesreče. Jerica Mrzel nam je tudi položila v srce, da si naj kljub današnjemu hitremu tempu življenja le še kdaj vzamemo tudi nekaj časa za kulturo, saj nam je ta nujno potrebna kot hrana za dušo. Kaj je to kultura za nekatere »knape«, smo lahko videli v komediji z naslovom Prva colnga avtorja Petra Rezmana, ki jo je izvedla dramska sekcija Kulturnice Gaberke. Ob igri smo se lahko dodobra nasmejali, po drugi strani pa je ostalo nekaj grenkega priokusa ob dejstvu, da se lahko tako težko prisluženi denarci tako hitro potrošijo v gostilni in da za nekatere obstaja le še kultura ob šanku.

Gaberški cvet z Jerco Mrzel.

Prešernovo srce je bilo v življenju kar nekajkrat ranjeno zaradi neuslišane ljubezni. Zaradi tega so pod njegovim peresom nastajale čudovite pesmi in med njimi tudi pesem Pod oknom:

*Luna sije,
kladvo bije,
trudne, pozne ure že;
pred neznane
srčne rane
meni spati ne puste.*

*Ti si kriva,
ljubezniva,
deklice neusmiljena!
ti me raniš,
ti mi braniš,
da ne morem spat doma.*

Tudi danes je večina pesmi in popevk napisana na temo ljubezni in verjetno bo tako tudi v prihodnje. O neuslišani ljubezni nam je na odru zopet zapele Marijan Smode. Na koncu pa so se mu na odru pridružili vsi nastopajoči in skupaj z njimi smo zapeli. Druženja pa s tem še ni bilo konec. Obiskovalci so se lahko okrepčali ob domačem kruhu in pijači, lahko pa so se sprehodili po razstavi vezenin, nastalih pod prsti domačink.

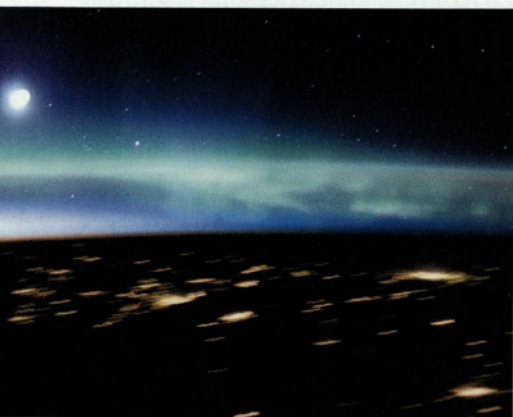
A. Grudnik

Svetloba

Meditacija

Polž je majhna nevedna živalca, ki za seboj pušča sluzasto sled. Z njo tudi človeku, inteligentnemu bitju, nekaj sporoča.

Rudi K.

Malo se poigrajmo, bodimo kot otroci v svojem domišljijem svetu. Potujmo tja na konec sveta, kjer je meja med našim vesoljem in neskončno širjavo. Usedimo se na ta rob med poznanim in nepoznanim ter opazujemo. Vzemimo si čas za pomembne stvari, za počitek, za dvig duha in za spoznanja, ki vodijo v Svetlobo. Ne bodimo samo resni in strogi in takšni, ki želijo spreminjati materijo, jo poveljevat in biti pri vsem tem nezavedni. Poskušajmo imeti odprte in zvedave oči, bodimo nedolžni v svojem početju in z vsjo močjo poiščimo resničnost, ki biva in čaka na nas. Pogled s tega roba je čudovit, temno nebo, posuto z neskončnim številom zvezd, planetov in galaksij nam pričara spomine ter prijetna počutja. Tukaj je vse tako mirno, očarljivo in če se še tako trudimo, se ne sliši nič drugega kot tišina. Ker prihajamo z Zemlje, ji seveda želimo pokloniti našo pozornost. Pika v daljavi. Tam je naš dom, na tisti piki med milijardami pikic biva mo na modrozelenem planetu. Modrine se ne da videti, kajti razdalja je prevelika. Opazovalec iz te neskončnosti ne opazi ničesar, samo točko nepomembnosti med drugimi nepomembnostmi, ki kdove zakaj sestavljajo vesoljno platno. Pač naključje Velikega poka? Na pikici se nič ne dogaja - vsaj tako je videti, zato lahko mirno in

popovem brez skrbi počnemo, kar nam je volja. Imamo popolno svobodo, prosto popoldne, večer, jutro, noč in dopoldne. Ves dan in noč, vsa leta se lahko nahajamo v tej mirnosti opazovanja, uživanja, brez trenutkov napeitosti, trpljenja in pretiranega dela. Nihče nas nikamor ne priganja, nihče nas ne poučuje, nihče nas ne dela po svoji podobi in nihče nas ne sili, da plačamo položnice. Nikogar ni, ki bi nas prepričeval, da je potrebno še to in ono, da je treba doseči, preseči in misliti. Ne vidi se noben pomemben voditelj, še manj kopica predstavnikov boga in svetovnih verstev. Ni kaj videti, zato so trenutki navdušenja in evforije mogoči. Ne obstajajo meje med ljudmi, nobene zastave ni videti, ne tistega, ki z njo maha. Nikogar ni, ki bi lahko nosil orožje, se ubijal za ideale in širil politiko svoje tako imenovane pravičnosti. Ni videti lakote, ubogih in zavrženih, ne tistih, ki jim pomagajo. Ne vidi se nobeno bogastvo, nobenih zvezd, ki jih ljudje kujejo v nebo, videti ni nobene tekme. Ne vidi se morja, pa čeprav je za nas skoraj neskončno veliko. Golf igrišče je tako majhno, da ga ne moremo opaziti tudi z najboljšim teleskopom. Človek na njem pa je preprosto tako majhen in nepomemben, da se zanj ne bo slišalo še tisoče let. Popolni nič, da ne govorimo o luknji in žogici. Ker je človek zvedavo bitje in mu je včasih dolgčas, si lahko Zemljo pritegne bliže, da se bolje vidi. Vendar samo na pogled, da ne bi manjšali razdalje. Kar naj ostane na varni razdalji, da nas ne bi zamikalo se preveč vpletati. Opazovalca pogledi skozi duhovni teleskop navidezno pretresejo, da potem mesece noče več gledati in raje ostaja v svoji mirnosti, počivanju, uživanju lepote in tišine. Na Zemlji se dogajajo res čudne stvari, kaos, ki mu ni videti konca. Potresi, poplave, vsak dan na tisoče mrtvih, nesreče, žalost in trpljenje, včasih kratkotrajna sreča in spet vsak ponedeljek isto. Ni konca, človek se rodi, biva neko kratko obdobje na tej nevidni pikici in potem ostari ter umre. Še prej ga napadejo vse vrste otroških in starostnih bolezni, če jih sploh dočaka. Res smešen planet, vse življenje napenjanje in boj, borba za preživetje, minljivo slavo. Ogromno časa smo uporabili za izgradnjo hiše, polne bančne račune in potem povrnitev v prah. Da, prav sem zapisal, samo prah na nevidni in nepomembni pikici bo ostal od nas. Kdor se ni ukvarjal z meditacijo, ne bo zmozel ločiti duha od materije, od telesa, od prahu. Ostal bo prah. Kaj bo šele s tistimi, ki so imeli vsak svojega boga, se okrog njega prepirali, imeli svoje obrede, vabili ljudi v svoje lažne cerkve in mošeje, ne da bi se zavedali, kje je pravi Bog. Niti prahu ne bo in Bogu ne bo mar za njihova posmrtna trpljenja, ko bodo čakali na vstop v pekel. Nekdo, ki je

uporabil svojo nedobronamerno karikaturu, je dosegel namen. S potezo, z nekaj črtami svinčnika je pretresel svetovno dogajanje. Ali si lahko zamislimo, kako trhla je stabilnost življenja na Zemlji, kako trhlo je dosedanje zalaganje ljudi skozi celotno zgodovino. Samo skica, ki bi se ji lahko nasmejali, je zamajala Zemljo. Samo trenutek in lahko smo v tretji ali četrti svetovni vojni, samo še ena skica, samo še en vic in vse gre k vragu. Prelet ene same okužene ptice in ves planet je lahko okužen. Človek je ustvaril aids, bolezen norih krav, ptičjo gripo, vse v svojih laboratorijih, klavnicah, vse v duhu napredka, boljšega življenja. Bog je podaril človeku pamet in zdaj lahko opazimo, da je naredil napako, saj je to tako, kot bi otroku dal vžigalice. In Zemlja premore polno ljudi, ki krilijo z rokami in vzletajo. Pozabijo na zemljo, pozabijo, da so ljudje, pozabijo, da niso ptice. Letijo. Vendar ne bodo dolgo, perutnice jim bo vzela ptičja gripa. Preobrazba črva v ptiča bo mogoča, ko se ptiči ne bodo več prehranjevali z njimi. Svetovni politiki se hvalijo, da vlada mir in da je moč v njihovih rokah. Vse kar so naredili, so slabo in napačno naredili, in vse to zaradi nepoznavanja človeške prave narave in pomena življenja. Nikoli niso slišali za meditacijo, Svetlobo in Boga, ki biva v srcih ljudi. Če bi, bi življenje imelo globok pomen tudi navzven, ne samo navznoter, kjer so svetovi miru, blaženosti in tišine. Človek iz varne razdalje meditacije, blaženosti in tišine vesoljnih prostranstev teh zemeljskih nesmislov ne opazi, saj ni kaj opaziti, saj obstoja samo pikica v hladni temi.

Zaradi te pikice se ljudje mučimo, tekmujejo, trpimo, ubijamo, da bi na koncu spoznali, da nič ne vemo. Da nas čaka slovo in da ni nobenega zdravila za naš odhod.

Potrebno je spregovoriti o pravem Bogu, ki ne pripada nobeni religiji ne veri in nima svojih vernikov. Do njega lahko pridemo samo skozi meditacijo, skozi ozka vrata, na katera trkamo, skozi predanost, usmiljenje in razumevanje. Božje kraljestvo je popolni mir, blaženost in veselje, večnost radosti in bivanje v Svetlobi. Bog ni stvarnik trpljenja, bolezni, vojn, krutosti in razlikovanj. Vse to je povzročil človek v svobodni volji, ki mu je jo Bog podaril. Dovolil mu je narisati skico. Dovolil mu je imeti svoje peskovnike, v katerih slabi ljudje zavajajo množice v svoje verske in politične interese. Nič ne reši človeka pred temi nezavednostmi, edino milost, ki čaka v meditaciji, nas lahko osvobodi. Drugače ostaja trpljenje in neskončno tavanje na nepomembni pikici v vesolju.

Zen Aj

Luka razstavlja v Celju

V mesecu februarju bo preteklo mnogo črnila, ko bo govora o kulturi, kako jo znamo ali pa ne znamo ceniti, kako mačehovski odnos imamo do nje in podobno. Večkrat je bilo že rečeno, da v Šoštanju vlada mrtvilo, zlasti kulturno. Pa le ni tako. Za mnogimi domačimi stenami poteka nenehna živahna ustvarjalnost, naj avtor zanjo uporablja pero ali čopič, dleto ali paleto.

Eden teh ustvarjalcev je Drago Šumnik Luka. Nikomur ga ni treba posebej predstavljati, tudi v našem Listu je že večkrat gostoval. Da je njegov navdih neusahljiv vir, priča razstava v Galeriji Borovo v Celju. Na svoji že 26. samostojni raz-

stavi ponuja Luka na ogled okoli trideset del iz novejšega obdobja. Čeprav bi Šumnikova dela težko uvrstili v katero koli slikarsko zvrst, je razstavljena serija še najbližje abstraktnemu ekspresionizmu. Njegova dela so prava eksplozija barv, ki se iz središča slike zlivajo proti neskončnemu. Morda gledalca malo spominjajo na tibetanske mandale. Slikar si pri svojem izražanju ne dovoljuje nikakršnih omejitev in mogoče so zato njegova dela za oko tako všečna. Avtor je postavil na ogled slike večjih (80 x 60) formatov v tehniki olje na papir. Na tokratni razstavi ne najdemo slik na steklo niti značilne Šumnikove figuralike.

Marija Lebar

Foto: Marija Lebar

Marec 2006

Oona

Oven

Misli se vam bodo pogosto vračale v preteklost. Ne predajajte se iluzijam in samoprevari. Pogovorite se s prijatelji, lažje boste našli rešitev. Pekla vas bo vest zaradi neke laži, ki ste jo dali v javnost. Postavite piko na i, pozabite na preteklost in se posvetite prihodnosti. Po 21. marcu vam bo šlo bolje, uživali boste v ljubezni. Partner bo vaš prijatelj in tako tudi oseba, s katero se boste lahko pogovarjali o vsem.

Bik

Prišlo bo do nesporazuma z enim vaših prijateljev, preprič je neizogiben. Ne bodite preveč hudi, kljub vsemu bi vam prijatelj lahko nudil največjo podporo. Družabno življenje bo pestro. Poslovna dogajanja bodo intenzivna. Vaše delo se bo znašlo pred očmi javnosti, ocenjevali bodo kvaliteto. Načrte boste uredili z več stresa, malo napeti boste, vendar razlogov za nezadovoljstvo ni. Ogledajte si kakšen dober film ali pojdite v gledališče.

Dvojčka

Vse kar ste začeli februarja, bo zaživelo v tem mesecu. Težko boste brzdali svoj hitri jezik, malce agresivni boste, težave v službi vam zato ne bodo izostale. Varujte se prevelikih sporov z avtoritetami, posledice ne bodo majhne. Poslovna situacija zahteva več potrpljenja in modrosti. Ljubezensko življenje bo zacvetelo. Lahko je to ljubezen v tujini ali malo stran od vas, morda pa je to ljubezen s starim prijateljem. Začetek pomladi boste dočakali z ljubljeno.

Rak

Gledano splošno, vam marec prinaša nove možnosti in priložnosti na področju učenja, izobraževanja, potovanja in pri kontaktih s tujino. Pričakovati morate, da se bo vse skupaj neke zakompliciralo, zadeve se bodo odvijale počasneje, kot ste pričakovali. Nervozni boste, ne glede na to, kaj boste počeli. Če odhajate na kako daljšo pot, preverite dokumente. Tudi avto bi se vam lahko pokvaril na takem potovanju. Romantika in ljubezen pa prihajata na velika vrata v vaše življenje. Morda boste obnovili staro ljubezen.

Lev

Če čakate rešitev neke dediščine, se bo situacija še bolj zakomplicirala in treba bo še malo počakati. Zelo optimistični boste. Bodite pazljivi pri sklepanju poslov in pogodb, sploh če gre za finančne zadeve. Lahko bi vas zadel Amoreva puščica, ne glede na to, ali ste vezani ali ne. Na trenutke se boste obnašali kot pravi sanjač, vaša domišljija bo izjemna. Odnosi v zakonu se bodo izboljšali, preživite kak vikend skupaj! Pazljivo v prometu!

Devica

Čakajo vas resne težave na področju komunikacije. Zaradi tega boste težko dosegli cilje, ki ste si jih zastavili in so za vas zelo pomembni. Tisti, ki ste vezani, poskusite biti mirni, čaka vas zares napet mesec. S partnerjem se boste prepirali brez pravega vzroka. Nekateri boste resno razmišljali o ločitvi in sanjari o idealni ljubezni. Zaupajte se osebi, od katere bi lahko dobili dober nasvet. Posvetite se delu, to vam bo pomagalo, da se počutite bolje. Namenite kak tolar za humanitarne

Tehtnica

Zdravje bo ogroženo. Ne bodite panični, poslušajte zdravnika in upoštevajte terapijo. Živci so tudi občutljivi. Mlajša ženska vam bo dosti pomagala v teh trenutkih. Ne spuščajte se v rizične finančne transakcije, prej vse dobro premislite in preverite. V dolgotrajnih vezeh bi se odnosi lahko ohladili, partnerjevo delovanje vam sploh ne bo všeč. Iskren pogovor je ključ za rešitve. V sredini meseca boste začutili potrebo za več svobode, družnje bo postalo intenzivno. Posvetite se predvsem sebi!

Škorpion

Čakajo vas problemi v komunikaciji, predvsem z otroki. Nikakor ne boste uspeli vzpostaviti kontakta z njimi niti poiskati rešitve za njihove težave. Vsa dogajanja v zvezi z otroki vzemite resno! Energije boste sicer imeli na pretek, posel boste postavili na prvo mesto. Izkoristili boste vse priložnosti, da bi se dokazali in napredovali. Družinsko potovanje bi lahko zgledilo prepire in napetosti z bližnjimi. Ne pretiravajte s hrano, posvetite se športu!

Strelec

Mesec bo nervozen. Vaše reakcije bodo malce prenapetostne, vi pa nepotrpežljivi, ljubosumni, težko se boste kontrolirali. Medosebni odnosi, predvsem tisti z bližnjimi, bodo obarvani z napetostjo. Ljubezensko življenje zna biti burno, polno vznemirjanja. Neka mlajša oseba vas bo spravila v težave. Druga polovica meseca je malo ugodnejša. Do takrat se oborožite s samokontrolo, da se izognete težavam. Pazite na svoje zdravje in se varujte poškodb.

Kozorog

Če ste bili v prejšnjem mesecu preveč aktivni, ste zdaj v slabi kondiciji. Zadnji zimski mesec vam že takoj na začetku prinaša spremembo razpoloženja in zdravja. Prebudili se bodo vaši stari strahovi, postali boste tihi, pesimistični in slabo razpoloženi. Partnerju ne boste zaupali, lahko pa bi se pojavili neki trači, ki vas bodo dodatno prepričali, da se nekaj plete za vašim hrbtom. Lahko bi se vam zgodilo, da bi morali skriti svoje ljubezensko življenje.

Vodnar

Slaba finančna situacija vam bo dodatno zakomplicirala življenje. Ne obupajte, imeli boste vsaj voljo, da te probleme rešujete. Vaša iznajdljivost bo prišla do izraza. Radi se boste družili s prijatelji, zdelo se vam bo, da okoli vas vse cveti, vi pa morate delati. V družbi boste priljubljeni, proti koncu meseca se bo tudi vaša poslovna ambicija povečala. Končno se bodo pokazali rezultati vaših dolgotrajnih vlaganj in odrekani. Rojeni v prvi dekadi se pazite nevarnih in zavidljivih nasprotnikov.

Ribi

Zmenedi boste, težko se boste znašli v običajnem vsakdanu. Neki mlajši moški bi vam lahko povzročal glavobol. Mesec bo razburljiv, vam pa bo primanjkovalo miru in počitka. Ne boste več hoteli popuščati pritiskom in zahtevam, niti v privatnem niti v poslovnem življenju. O svojih čustvih ne boste dosti govorili, težko pa jih boste skrili. Odnos s partnerjem bo spremenljiv, občasno pa zelo napet. Malo odmora si le privoščite, koristilo vam bo.

Policijsko poročilo za zadnje obdobje na območju Občine Šoštanj

Na področju prometa naj omenim naslednje dogodke:

V SREDO, 11. 1. 2006, smo bili v večernem času obveščeni, da je voznik os. avtomobila na Koroški cesti v Šoštanju trčil v zid stanovanjskega bloka in s kraja pobežnil. Z zbiranjem obvestil smo ugotovili povzročitelja in bomo zoper njega podali obdolžilni predlog zaradi neprimerno hitrosti, odklona preizkusa alkoholiziranosti, izdali pa smo mu tudi plačilni nalog za plačilo 120.000 tolarjev za pobež po prometni nesreči.

V SOBOTO, 11. 2. 2006, smo popoldan obravnavali prometno nesrečo na regionalni cesti pri TE Šoštanj. Ugotovili smo, da je voznik os. avtomobila izsilil prednost drugemu vozniku. Pri trčenju je bil povzročitelj telesno poškodovan in je bil z reševalnim vozilom odpeljan v bolnišnico v Celje.

Na področju javnega reda in miru naj omenim naslednje dogodke:

V TOREK, 10. 1. 2006, smo v večernih urah posredovali v klubu TIME OUT v Šoštanju. Ugotovili smo, da je večkratni kršitelj udaril člana kluba, ki ga je hotel pomiriti.

V SOBOTO, 14. 1. 2006, smo pri nočni kontroli mesta Šoštanj zasegli mladoletniku dva zavitka marihuane. Zaradi posesti prepovedanega droge se bo zagovarjal na sodišču.

V SREDO, 18. 1. 2006, smo v dnevnem času obravnavali prijavo občana, ki je povedal, da ga je v Šoštanju na Trgu Bratov Mravljak neznan mlajši moški poškrbnil s solzilnim sprejem, nato pa udaril in zbežal. Oškodovanec je moral iskati zdravniško pomoč v ZD Velenje, kjer so mu v dež. službi nudili prvo pomoč. Neznane mladeniča smo v popoldanskem času izsledili v Šoštanju, zoper njega pa bomo podali kazensko ovadbo zaradi povzročitve lahke telesne poškodbe. Storilec je bil za podobna dejanja že večkrat obravnavan, tako da bo moral ponovno razložiti svoje dejanje na sodišču.

V PETEK, 27. 1. 2006, popoldan smo v Florjanu imeli postopek z voznikom os. avtomobila. Pri varnostnem pregledu smo ugotovili, da ima voznik pri sebi pištolo znamke Crvena zastava z naboji. Zoper voznika smo odredili 6-urno policijsko pridržanje in opravili hišno preiskavo, kjer smo prav tako našli naboje istega kalibra. Zaradi kršitve Zakona o orožju bomo zoper njega podali obdolžilni predlog na sodišče – oddelek za prekrške in zaradi utemeljenega suma storitve kaznivga dejanja nedovoljene proizvodnje in prometa orožja ali razstrelivih snovi še kazensko ovadbo na državno tožilstvo.

V nočnem času istega dne smo posredovali v večstanovanjski hiši na Trgu bratov Mravljakov v Šoštanju. Ugotovili smo, da je stanovalka razbijala po sosedovih vratih. Nadalje smo posredovali še v lokalu Kržižnik v Gaberku. Ugotovili smo, da so s predvajanjem glasne glasbe motili nočni mir sosedov.

V SREDO, 1. 2. 2006, smo v večernem času posredovali v klubu GABRIČ v Šoštanju. Ugotovili smo, da sta pijana gosta, sicer kršitelja povratnika, razgrajala, ker nista dobila pijače, in nato odšla pred prihodom policistov.

V ČETRTEK, 2. 2. 2006, smo v Topolšici pri hotelu Terme pri postopku običajnu zasegli štiri zavitke marihuane.

V PETEK, 3. 2. 2006, smo v nočnem času posredovali v Šoštanju, kjer sta bila v klubu TIME OUT pretepena dva moška. Ugotovili smo, da sta ju pretepla že znana šoštanjaska kršitelja. Zaradi svojega dejanja se bosta ponovno srečala s sodnikom.

V PONEDELJEK, 6. 2. 2006, smo posredovali v večstanovanjski hiši na Kajuhovi cesti v Šoštanju. Ugotovili smo, da je moški na hodniku pričakal bivšo ženo, jo lasal in pretepel, nato pa pred prihodom policistov pobežnil. Zoper kršitelja bomo zaradi kaznivga dejanja grdega ravnanja podali obdolžilni predlog na sodišče – oddelek za prekrške in kazensko ovadbo na državno tožilstvo.

V NEDELJO, 12. 2. 2006, smo posredovali v stanovanjski hiši v Topolšici. Ugotovili smo, da je podnajemnik žalil in odrival lastnico. Zoper kršitelja sledi obdolžilni predlog na Sodišče v Velenju.

Na področju kaznivih dejanj naj omenim nekaj dogodkov:

V SREDO, 11. 1. 2006, smo v jutranjem času obravnavali vlom v trgovino MARTIN v Šoštanju. Ugotovili smo, da je storilec vzel iz blagajne menjalni denar. Istega dne v popoldanskem času pa smo obravnavali še vlom v delavnico podjetja na Heroja Gašperja v Šoštanju. Ugotovili smo, da je storilec vzel kalup za vlivanje aluminijastih ventilatorjev v vrednosti 500.000 SIT in jadrnalno padalo s sedežem v vrednosti 250.000 SIT.

V NEDELJO, 5. 2. 2006, smo sprejeli prijavo o tatvini v diskoteki S v Ravnah pri Šoštanju. Ugotovili smo, da je prejšnjo noč storilec iz žepa jake oškodovanke vzel mobilni telefon znamke Samsung.

NASVET:

Zaradi pogostih vlovov in območju podjetij, katerih dejavnost je zbiranje raznih odpadnih kovin, svetujemo odgovornim osebam v teh podjetjih, da poskrbijo za boljše varovanje objektov. Tako naj namestijo dodatne kovinske ograje. Prostor, kjer hranijo odpadne kovine, naj bo dodatno varovan z video nadzorom ali po potrebi tudi s čuvajem. Izogibajo naj se skladiščenju večjih količin odpadnih kovin, katere naj po možnosti v čim krajšem času odpeljejo naprej v predelavo. S takim samozaščitnim obnašanjem se bodo izognili oškodovanju premoženja, ki pogosto doseže več sto tisoč tolarjev.

Vodja policijskega okolišaja:
Zoran STOJKO-KREVZEL

UGANKARSKI SLOVARČEK

AERON

**živo bitje, ki za življenje
rabi kisik**

BIELA

avstrijski oficir in zvezdoslovec

EJNAR

norveški smučar
(Jan Harsen)

ISNER

ameriški kardiolog
(Jeffrey)

NDJAMENA

glavno mesto Čada

PETERS**avstrijski skladatelj****RIIS**

danski kolesar

izmed pravih rešitev
križanke bomo izžrebali
dva nagrajenca, ki bosta
prejela po: dve vstopnici
za gledališko predstavo
v Slovenskem ljudskem
gledališču Celje, po lastni
izbiri ter eno knjižno na-
grado.

Izrežbani nagrajenki
prejšnje ktižanke
(List 1/2006), sta:
Darinka Berzelak,
Slatina 8, 3327 Šmartno
ob Paki, ki prejme dve
vstopnici za SLG Celje
in
Vesna Anclin,
ki prejme knjižno nagrado.

Avtor: LoM	NAJRADO- DARNEJSI MESEC LETA	PREOBUČ- LJIVOST NA DOLOČENO SNOV	GLAVNO MESTO REPUBLIKE ČAD	DEBELEJŠA PALICA	GRŠKI BOG LJUBEZNI	ČAS PRED NOČJO	M	R	A	K	GRŠKA ČRKA INFECIJSKA BOLEZEN	R	O	OČKA IN ...		
PREBIVALKE SKAND. DRŽAVE	D	A	N	K	A	REKA PRI ANTIC. RIMU STARI SLOVANI		T	R		IVAN MINATTI AMER. ATLET, TEKAČ (JIM)	I	M			
PREBIVALEC ELDORADA	E	L	D	O	R	A	J	EVENTU- ALNO	KOSTI PRISNEGA KOŠA	R	E	B	R	A		
PREBIVALKE CEYLONA	C	A	J	L	O	N	K	E	BITJE, KI ZA ZIVLJENJE POTREBUJE KISIK	NOSILEC OSTRESJA	T	R	A	M		
DOBA, VEK	E	R	A		S	T	A	U	A	BEOTUČI NEKD. SLOVAN. LJUDSTVO	A	O	N	I		
AMER. DRUŽBA ZA DISTRIBUC. FILMOV	M	G	M		ŽELODOČNI ENCIM SIRNINE	KEM. SIMBOL ZA IRIDIJ SMUČ. CENTER NA ŠVEDSKEM	I	R	JERNEJ (LJUD.) PREBIVALEC ADRIJE	E	R	N	E	J	C	
AVSTRIJ. OFICIR IN ZVEZDOS- LOVEC	B	I	E	L	A	GL. MESTO KANTONA AARGAU		A	R		2. IN 1. SAMO- GLASNIK PREBIVALKO IRISKE		E	A		
NORV. SMU- ČAR (JAN HARSEN)	E	J	N	A	R	AMER. ROCK SKUPINA		O	O		I	VOLTAIROV ROMAN	KEM. SIMBOL ZA ZVEPLO			
NEMŠKI PISATELJ (WILHELM)	R	A	A		E	ANBI (OZA)		N	N	RDEČI KRIŽ (TISOVIN)	R	K	S			
								ŠTALNER KARLO	CHAPLINOVA VDOVA	KRAJ PRI OPATUJ ŠEJŠOK	I	K	A	NADALJEVA NJE GESLA		
								S	O	S	T	A	N	J		
								K	O	S	I		DELAVSKI SVET NUMERO (KRAT.)	J	S	
								NOSNI GLAS, NAZAL	N	O	S	N	I	K		
								SOZVOČJE TONOV	A	K	O	R	O	I		

Gesla Križanke:

Ime in priimek:

Naslov:

Izpolnjen kupon pošljite na naš naslov do 20. marca 2006.

Listnek za steljo

Listnek

Listje nagrabila Mary, tega spodaj pa Miki.

»Tu studio Bakla, halooooo ... kaj, od kod kličete? S pekla ...???!
Dajte, dajte, potem se niste obrnili na pravi naslov ... Mi smo radio
Bakla, bliže nebesom kot peklu! Kar poslušajte naše oddaje, ko
nam Blagnetka zažgoli in zapoje!«

»Le čevlje sodi naj kopitar«, bi lahko skupaj s Prešernom rekli ob
tejle sliki, ki je nastala na razstavi Draga Šumnika.

Čeprav še ni bil pust, je »Štamperlov Pepi - ml.« takole zabaval
skornjske ženske.

Pozorno so prisluhnili poročilu predsednika tudi najbolj »možati«
člani gasilskega društva.

List in revija Viva v sodelovanju za izbor

"Moj zdravnik 2006"

Izpolnjene kupone pošljite na naslov: List, Zavod
za kulturo Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj s
pripisom "MZ 2006"

Vsi glasovalci bodo vključeni v izbor in žrebanja, kot
določa revija Viva, poleg tega bo izmed kuponov, ki
bodo prispeli na naš naslov, na vsako izdano številko
revije List izžreban bralec ali bralka za brezplačno
letno naročnino na revijo List.

DESETA AKCIJA MOJ ZDRAVNIK 2006

1.

Glasovanje se prične 2. januarja 2006 in zaključí 17.
marca 2006.

2.

Svečana razglasitev rezultatov je predvidena 6. aprila
2006, na ljubljanskem gradu.

3.

Strokovno komisijo, ki spremlja akcijo Moj zdravnik
2006, sestavljajo:

- prim. Marko DEMŠAR, dr. med.
- Dean KLANČIČ, dr. med.
- Ivan CIBIC, dr. med.
- doc. dr. Marjan PREMIK, dr. med.
- prof. dr. Pavle POREDOŠ, dr. med.

4.

Bralci glasujejo za:

- družinsko zdravnico/zdravnika,
- ginekologinjo/ginekologa,
- pediatrijo/pediatra.

Bralci glasujejo za enega ali dva ali vse tri zdravnike;
upoštevata se samo en glas na posameznega zdravnika;
tisti zdravnik, ki zbere absolutno največje število glasov,
dobi naziv - Moj zdravnik 2005.

5.

Načini glasovanja s kuponi:

- v vsaki izdani številki časopisa je objavljen kupon za
glasovanje (obdobje: januar, februar, marec),

6.

Na vsako izdano številko časopisa se iz prispelih kupo-
nov izžreba bralca za brezplačno polletno naročnino na
revijo Viva.

7.

Vsi glasovalci sodelujejo tudi v zaključnem žrebanju za
tri glavne nagrade in več kot petdeset lepih in praktičnih
nagrado.

Nagrade za glasovalce MZ 2006:

- a. 3 x Magic Bullet – glavne nagrade za izžrebane glasova-
valce na koncu akcije,
- b. 20 odeja Dormeo, za ostale izžrebane glasovalce na
koncu akcije,
- c. 6-mesečna naročnina na Vivo, vsem izžrebancem v
vsaki radijski oddaji, časopisih in lokalnih televizijah
(med akcijo)
- d. ter številne druge privlačne nagrade.

KUPON

viva

List

Glasujem za:

Mojo družinsko zdravnico ali zdravnika: _____

Mojo ginekologinjo ali ginekologa: _____

Mojo pediatrijo ali pediatra: _____

Ime: _____

Priimek: _____

Naslov: _____

Kraj in poštna številka: _____

Telefon: _____

E-mail: _____

Datum rojstva: _____

S podpisom jamčim, da so moji osebni podatki resnični in dovoljujem, da Studio Moderna d.o.o., kot upravljalec vo-
di, vzdržuje in nadzoruje zbirko osebnih podatkov posameznikov v skladu z zakonom o varovanju osebnih podatkov.
Upravljalec zbirke obdeluje zbrane osebne podatke za namene vzorčenja, anketiranja in statistične obdelave poda-
tkov, za ugotavljanje uporabe storitev, prilagajanje ponudbe in segmentacije, za raziskave trga, obveščanje
o ponudbi, novostih, in ugodnostih, ter za pošiljanje drugega reklamnega gradiva. Za namene kontaktiranja po-
sameznik dovoljuje uporabo različnih komunikacijskih kanalov, kot npr.: telefon, osebna pošta, elektronska pošta
in drugo. Navedene podatke lahko Studio Moderna d.o.o. obdeluje za lastne potrebe in posreduje drugim pravnim
osebam do preklica pisne privolitve oz. do časa, ko podatki več ne bodo služili svojemu namenu. V času upravljanja
osebnih podatkov ima posameznik možnost vpogleda in ažuriranja podatkov v zbirki podatkov.
Studio Moderna d.o.o., Cesta 9. avgusta 4, 1410 Zagorje ob Savi

Datum: _____ Podpis: _____

Velenje
SP od 35
LIST
2006
352 (497.4 Šoštanj)
9003184.2

TOM
mlado

080 12 34

**PREŽIVLJATE
NASILJE?
POKLIČITE
brezplačno
telefonsko številko
080 11 55**

**Center za preprečevanje
in zdravljenje odvisnih od
nedovoljenih drog, Velenje**

899 56 12

**Medobčinska LAS
Velenje,
Šoštanj in Šmartno ob
Paki**

896 16 76

**Center za socialno delo
Velenje:**

898 45 00